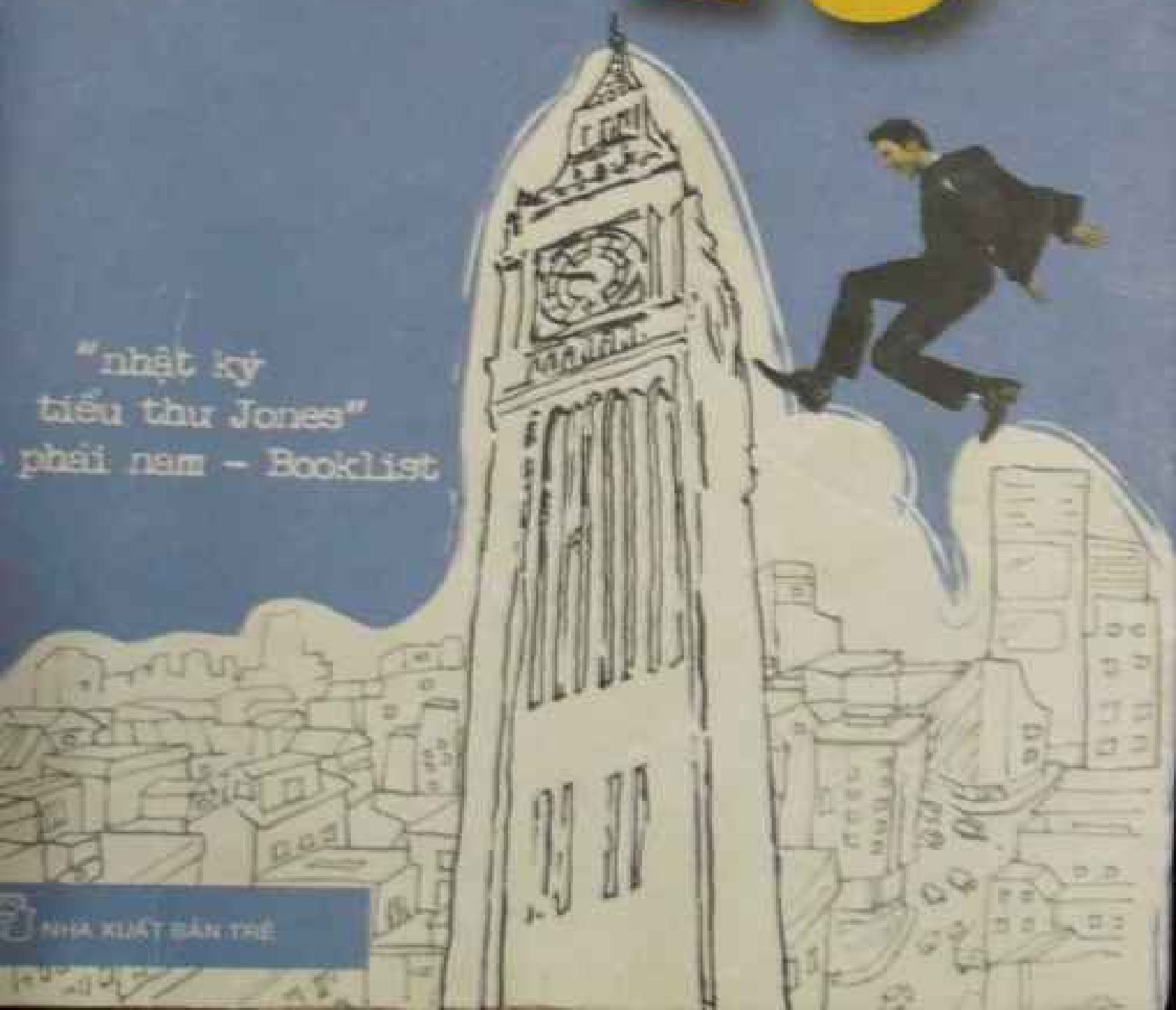

IAIN HOLLINGSHEAD

TỪNG QUA TUỔI 20

"nhật ký
tiểu thư Jones"
phải nam - Booklist

NHÀ XUẤT BẢN THỂ

TỪNG QUA TUỔI 20

**Nguyên tác: Twenty Something: The Quarter-life Crisis
of Jack Lancaster**

Tác giả: Iain Hollingshead

Người dịch: Lê Thu Thủy

Nhà xuất bản Trẻ – 2009

ISBN: 8934974083580

Trọng lượng: 340 g

Số Trang: 372 trang – Khổ: 13×19 cm

Giá bán: 62.000 đ

Phụ trách nhóm dự án: Nhoclienxo.

Đánh máy: Voinuoc, nhoclienxo, saccauvong, hoagie, HoanXtq, atamun,
kimdung, gillian_dh, shippo_9x, virusx.

Soát chính tả: Phương La.

Đóng gói: Songuyento

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Iain Hollingshead

Sinh năm 1980, tốt nghiệp đại học Cambridge loại giỏi ngành Sử học. Bắt đầu viết báo khi còn học đại học và đứng ra thành lập một tờ báo trào phúng trong trường.

Tiểu thuyết đầu tay của Iain, Từng qua tuổi hai mươi, được xuất bản năm 2006, đã giúp Iain có tiếng tăm và được tạp chí E. S đưa vào danh sách 50 người Anh trẻ năm 2006. Iain còn viết kịch bản và lời ca cho vở nhạc kịch trào phúng Blair on Broadway, dựa trên nguyên mẫu cựu Thủ tướng Tony Blair.

Iain hiện là nhà báo tự do, sống tại London, viết cho tờ The Daily Telegraph, Times and Guardian, đồng thời tham gia một số chương trình phát thanh của đài BBC.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Đôi nét về tác giả

Iain Hollingshead sinh ngày 31 tháng Mười năm 1980, tốt nghiệp Đại học Cambridge năm 2003 loại giỏi ngành Sử học. Anh từng làm việc ở Westminster, tòa Nghị viện trong 9 tháng với vai trò hỗ trợ chiến dịch bầu cử của Michael Howard, thủ lĩnh đảng Bảo thủ, đảng đối lập ở Anh năm 2004. Cũng chính vào thời điểm này, anh bị trục xuất khỏi Brussels trong một tình huống đầy bí ẩn, được phỏng vấn ở mục Today trên đài BBC và được đăng bài trên mục ý kiến bạn đọc ở tờ báo lá cải The Sun. Năm 2000, Iain cũng từng bị trục xuất khỏi Ecuador vì dùng sai thị thực.

Iain từng đứng thứ hai Giải thưởng truyền thông sinh viên của tờ Guardian cho Cây bút chuyên mục của năm. Khi học đại học, anh cũng lập ra tờ The Cambridge Slapper và tham gia biên tập cho tờ báo trào phúng có tiếng vang này.

Tiểu thuyết đầu tay của Iain, Từng qua tuổi hai mươi, được xuất bản năm 2006, sau khi nhận được sự hưởng ứng lẫn chỉ trích, đã giúp Iain có tiếng tăm và được tạp chí E. S đưa vào danh sách 50 người Anh trẻ năm 2006. Anh hiện đang viết cuốn tiểu thuyết thứ hai, và tham gia một dự án phát triển thành sách của series phim truyền hình dài tập Spooks.

Iain viết bài cho nhiều báo, đặc biệt là tờ The Daily Telegraph. Gần đây, anh cũng viết một mục thường xuyên có tên Loose Ends (Những chuyện dở dang) trên tờ Guardian thứ Bảy. Anh cũng tham gia vào một vài chương trình phát thanh, bao gồm chương trình Today (Ngày nay) và You and Yours (Bạn và Những gì của bạn) trên đài BBC Radio 4.

Thích du lịch khắp nơi trên thế giới, Iain có thể nói trôi chảy tiếng Pháp và tiếng Đức, sau khi đã “uống vài chai cho thông hòng”. Hiện 27 tuổi, Iain sống cùng hai người bạn thân ở London.

Lời tác giả gửi bạn đọc Việt Nam

Hạnh phúc biết bao cho một tác giả trẻ khi thấy tác phẩm của mình được lên hình lên khuôn trong tiếng mẹ đẻ, hướng hồ là được dịch ra một ngôn ngữ khác. Tôi thực sự không biết diễn tả nỗi vui mừng của mình ra sao khi biết tác phẩm này được dịch ra tiếng Việt. Chắc chắn tôi sẽ lần giở cả hai phiên bản để tự học thứ ngôn ngữ của các bạn một cách hiệu quả nhất. Cảm ơn các bạn rất nhiều!

Có lẽ, Từng qua tuổi hai mươi là một tiểu thuyết rất Anh nhưng tôi thực sự hy vọng bạn đọc Việt Nam sẽ tìm thấy nhiều điểm tương đồng về địa lý, tuổi tác như tình bạn, tình yêu và hơn hết là những bức bối, trăn trở của những ai đã từng qua tuổi đôi mươi.

Tặng bố mẹ, với tình yêu và lòng biết ơn (và những lời xin lỗi cho một số chi tiết hơi quá đáng trong truyện).

Mở đầu

“Fred, hôm qua tôi vào mục “Ngày này năm xưa” trên trang web của BBC. Đố ông có biết tôi tìm thấy gì hay ho trên đó đấy?”

“Chịu, nói xem nào”, anh bạn cùng phòng Fred tò mò.

“Thế này nhé, vào ngày 30 tháng Mười hai năm 1958, tại Santa Clara xảy ra cuộc đụng độ tay đôi giữa các lực lượng du kích của Fidel Castro với quân đội chính phủ Cuba. Cùng ngày này năm 1971, sáu mươi nghìn người Iran bị chính quyền Iraq trục xuất tới một ngôi làng ven biên giới Ghassr Shirin giữa tiết trời lạnh cóng”.

“Thú vị thật đấy!”, Fred mỉm cười.

“Hừm, nhưng đồng thời cũng chợt nhận ra rằng, ngày hôm qua, 30 tháng Mười hai, tôi, Jack Lancaster, 25 tuổi, con cháu của ba ngàn năm văn hiến và mười bảy năm mài đũng quần trên ghế nhà trường, tỉnh dậy vào 6 giờ 45 sáng, làm vệ sinh cá nhân, tắm rửa, râu tóc chỉnh tề, đóng bộ dành cho ngày thứ năm, đọc Metro trên tàu điện ngầm, mất tiêu 12 tiếng đồng hồ ở cơ quan làm cái công việc đáng ghét, tẻ nhạt nhưng nhiều tiền, rồi lại đọc Evening Standard trên tàu điện về nhà”.

“Chà, cũng không hẳn là “la vida loca” nhỉ?”^[1] – Fred chặc lưỡi, “Kiểu này chắc ông bị khủng hoảng ở tuổi đôi mươi rồi?”

“Hả?” Tôi hỏi.

“Tương tự như khủng hoảng ở tuổi ngũ tuần, nhưng tồi tệ hơn”.

“Sao lại thế, chỉ bằng một nửa khủng hoảng ở tuổi năm mươi thôi chứ?”

“Không, tệ hơn nhiều”, Fred tiếp tục. “Triệu chứng này xuất hiện ở những thanh niên đôi mươi và chẳng được ai cảm thông. Họ lại còn quá trẻ và hiển nhiên là không đủ tiền để mua những chiếc xe hơi thể thao đắt tiền hay bỏ vợ để đi với thư ký riêng. Tin tôi đi, ông có đủ các triệu chứng đấy!”

“Thật hả? Có lẽ ông nói đúng!”

“Thế thì phải làm gì đi chứ?” Fred vẫn không buông tha.

CÓ THỂ.

THÁNG GIÊNG

Thứ bảy, ngày mồng Một tháng Giêng

Lucy bực bội về một chuyện gì đó mà tôi không tài nào đoán ra được. Bản thân nàng cũng không. Nàng không cảm thấy hạnh phúc, thấy mình vô dụng, bị đánh giá thấp, vân vân và vân vân... Nàng nghĩ mình béo ra (quả thực là có béo), nàng nhớ nhà, chán việc, trách tôi không chịu lắng nghe...

Tôi hỏi “Lại đến kỳ rồi à?” để chứng tỏ chút quan tâm.

Không, hiển nhiên là không. Nàng đang lên cơn thì đúng hơn. Lucy có một chu kỳ riêng kỳ quặc và trái ngược hẳn với các phụ nữ khác: 20 ngày “bị”, 7 ngày không, tôi nói với nàng như vậy. Lucy phẩy tay “âu yếm” vào giữa hai đùi tôi, làm tôi đau không tài nào tả nổi. Tôi bảo với nàng rằng cái vỗ đó khiến tôi đau còn hơn đau đẻ.

“Làm gì có chuyện!” Nàng trả lời nhẹ nhàng theo cái cách đáng sợ vốn có. “Anh chẳng hiểu gì cả. Em không cảm thấy hạnh phúc”.

“Ôi giờ, tưởng gì”, tôi nổi đóa. “Anh cũng chẳng hạnh phúc gì và anh là người đầu tiên không cảm thấy hạnh phúc”. Và theo đúng kiểu của Oscar Wilde^[2] tôi ùng ùng bước ra khỏi căn hộ của Lucy, chạy trốn khỏi những lời lèm bèm của nàng.

“Ồồ khùng!” Lucy giận dỗi quát theo.

Bây giờ là 2 giờ sang ngày mồng Một tháng Giêng. Cách đây sáu tiếng đồng hồ, tôi cãi nhau với Lucy, mối tình dài ba năm của mình. Nếu có thể dự đoán 12 tháng tới dựa trên những chuyện xảy ra trong đêm giao thừa thì chắc chắn tôi sẽ có một năm ảm đạm nước mắt.

Chủ nhật ngày mồng Hai tháng Giêng

Liệu tôi có phải là một kẻ dở hơi?

Hôm nay Chủ nhật, ngày nghỉ, giây phút bình yên trước một năm mới đầy giông bão. Đây cũng là thời điểm thích hợp để suy ngẫm về câu hỏi nói trên.

Tôi nghiệm ra rằng mình có đủ mọi yếu tố ngoại quan và nội cảm của một kẻ dở hơi: Tôi vẫn trùm chăn để “xả hơi” rồi hít lấy hít để cái mùi ô uế ấy; tôi cho rằng tuần nào cũng uống say túy lúy là sành điệu và tôi không thể trò chuyện với một cô gái trẻ quá năm phút mà không lơ đãng và tưởng tượng nàng sẽ trông thế nào khi khỏa thân.

Tôi có một công việc tốt tại trung tâm tài chính của London. Tôi mặc những bộ complet sọc lịch thiệp vào các ngày trong tuần trừ thứ Sáu, ngày duy nhất được ăn mặc thoải mái. Tôi ở trong một căn hộ xinh xắn với giá trọ rẻ rung chỉ vì mẹ tôi từng là bạn học với mẹ của Fred (mẹ Fred từng ngủ với bố tôi, mặc dù không ai biết rằng tôi biết được bí mật này). Chính vì thế, bà cho tôi trọ với giá rất rẻ trong căn hộ sang trọng ở phía Tây London.^[3]

Tóm lại, tôi là một điển hình của những kẻ tốt nghiệp đại học, hai chục tuổi đầu và vẫn thích hà hít mùi ô uế của chính mình.

Nhưng liệu còn có phẩm chất tốt đẹp nào ẩn giấu dưới bề mặt xấu xa đó không? Ai mà biết được? Tôi nói cho người bán hàng ở cửa hàng tạp hóa biết rằng bà trả tôi thừa tiền lẻ. Khi bà trả đúng, tôi nhét toàn bộ xu lẻ vào hộp quyen góp từ thiện làm bằng kim loại, để khuất dưới những thanh sôcôla. Tôi khóc khi xem những bộ phim hay; tôi gửi thiệp cho mẹ vào ngày Mother Day và tôi thích làm Lucy ngạc nhiên. Ẩn sau con mắt hám sắc và thiển cận của mình, tôi là một kẻ mềm yếu và cực kỳ lãng mạn. Khi đi làm về sớm, tôi sẵn sàng đưa vé tàu điện ngầm cho một kẻ cầu bất cầu bơ nào đó để hắn có tiền mua mấy loại thuốc phiện rẻ rúng, tiêm vào những mạch máu đã hoàn toàn bị hủy hoại. Tôi ở lại cơ quan muộn và cảm thấy tội lỗi vì kiếm được quá nhiều tiền. Tôi thích làm việc từ thiện và chỉ muốn từ bỏ tất cả để đi du lịch tới một vùng biển ở phía đông nước Úc.

Lucy nói đúng: Tôi là một thằng khùng.

Thứ hai, ngày mồng Ba tháng Giêng

Ngồi nhà lên kế hoạch cho năm tới.

Tương lai chẳng gì xán lạn: Công việc thì tẻ nhạt, tình yêu thì trắc trở, và tôi chỉ là một thằng bi quan, vô ơn bạc nghĩa. Tôi là anh chàng Jack vô dụng, chẳng giỏi giang ở bất cứ lĩnh vực gì. Cách phân bổ nhân lực hiện thời sẽ giúp tôi có việc thêm 50 năm nữa. Y học hiện đại có thể giúp tôi sống thêm 80 năm nữa. Giờ đây 25 tuổi, tôi đang phí phạm đời mình và chờ đến giây phút ngồi hồi tưởng về quá khứ.

Để cải thiện tình hình, cuối năm ngoái, Fred gợi ý tôi viết nhật ký. Biết đâu nhật ký có thể khích lệ tôi làm điều gì đó đáng giá cho cuộc đời mình!

“Chính xác là phải làm những gì?” Tôi hỏi.

“Ông có thể ghi lại các hoạt động trong ngày, sau đó nhìn lại xem vì sao mọi chuyện lại không được như ý muốn”. Fred bảo: “Ghi lại cả những suy nghĩ của mình nữa rồi ngẫm xem có cách nào thoát khỏi những bế tắc hiện nay không”.

“Nhưng chỉ mấy mụ béo, chính trị gia và bọn khùng mới viết nhật ký!” Tôi phản đối.

“Thôi thì gọi đó là văn tường thuật vậy! Giữ cho nó luôn sống. Cập nhật khi nào ông thấy thích”.

“Thế ông không biết là theo một nghiên cứu mới đây nhất thì chỉ những kẻ chán đời nhất và bệnh hoạn nhất trong xã hội mới viết nhật ký à?”

“Jack, ông là hình mẫu lý tưởng đấy!”

Anh bạn cùng nhà Fred luôn luôn đúng. Quả thực những người khủng hoảng ở tuổi ngũ tuần mua xe hơi đắt tiền và bắt đầu ăn mặc theo kiểu thanh niên thời thượng. Còn tôi, tôi sẽ viết nhật ký.

Theo tinh thần đó, tôi quyết sẽ:

Những việc cần làm:

- Làm việc tích cực hơn.
- Chủ động đi tìm công việc mới.
- Suy nghĩ sáng tạo và biết nhìn xa trông rộng.

- Giúp bạn bạn cất cột gôn sau khi đá bóng xong.
- Uống rượu ít đi.
- Chăm chú Lucy hơn hoặc chia tay nàng một cách đàng hoàng tử tế.
- Đặt mục tiêu rõ ràng cho cuộc sống của mình.
- Mỗi tối đọc hai chương Kinh thánh và kết thúc cả quyển vào cuối năm.

- Như trên với kinh Koran.
- Tìm hiểu cách chữa bệnh hói trước khi quá muộn.
- Thường xuyên kiểm tra dị tật ở tinh hoàn.
- Lập tài khoản đóng góp cho một vài tổ chức từ thiện.
- Cứ hai ngày một lần đi tập thể dục để làm teo cái bụng bia này.
- Giữ cho tác phẩm viết dưới dạng nhật ký của tôi không mang tính đàn bà, đượm màu sắc chính trị hay điên khùng.

Những việc cần tránh:

- Cho phép mình theo đuổi những suy nghĩ viển vông, trên trời dưới biển.

- Nhậu nhẹt say sưa vào cuối mỗi tuần.
- Xa lánh mẹ.
- Thủ dâm nhiều hơn bốn lần một tuần.
- Tán tỉnh gái cơ quan.
- Trở thành kẻ dở hơi.
- Tự đẩy dọa mình trong cái gọi là “khủng hoảng tuổi đôi mươi”
- Phàn nàn khi phải làm quá 9h tối.
- Đọc báo Metro trên tàu điện ngầm trong khi có thể đọc sách.
- Tự đoán bệnh một cách hoang tưởng.

Thế đã, giờ phải đi ngủ đã. Một mình. Cùng với Adam và Eve. ^[4]

Thứ Ba, ngày mồng Bốn tháng Giêng

Tỉnh giấc. Giọng của John Humphrys ra rả trên radio, chất vấn như đang hỏi cung một vị bộ trưởng (à, đây cũng là một trong những giải pháp trong năm mới của tôi, nghe Radio 4 vào buổi sáng thay vì nghe mấy kênh thương mại). Vừa nghe đài, vừa lên kế hoạch tự tử. Hoàn toàn không phải lỗi của Mr. Humphrys nhưng phải đến cơ quan làm việc hôm nay thực sự là quá sức đối với tôi. Thấy đỡ hơn một chút khi chuyển sang kênh Magic FM và hát nhảm theo bài What's the story, Morning Glory? trong khi “tự sướng”. Tôi chúc mừng mình đã phá vỡ cam kết một cách quá dễ dàng và ghi nhớ rằng tuần này mình chỉ còn ba “lần” nữa.

Hôm qua là ngày nghỉ, bank holiday.^[5] Nhưng đúng như kiểu của dân tài chính, phân nửa đồng nghiệp của tôi vẫn đi làm. Đúng là một lũ nịnh nọt! Chắc chỉ có những bọn làm về đầu tư tài chính mới đi làm vào ngày bank holiday? Tôi nói với Rupert (lão sếp đầu hói) rằng tôi muốn ở nhà để tận hưởng những giây phút yên bình và nghĩ “ngoài chiếc hộp”.^[6]

“Nghĩ về cái hộp của bạn gái mà thôi có!” Lão mỉa mai.

Tất nhiên là không.

Tiện thể nói về chuyện ô hộp, tôi sẽ nói qua cho các bạn vài điều về công việc ở ngân hàng đầu tư. Công việc này chủ yếu là nhập hàng loạt các con số vô nghĩa vào Excel. Số nào cũng được. Một anh vui tính của tôi đã từng dự đoán về lợi nhuận và chi phí của một công ty tin học dựa trên các số điện thoại của bạn bè. Những người cùng nhóm anh ta không thể nào hiểu nổi tại sao rất nhiều con số ước tính bắt đầu bằng ‘207’ và ‘208’ (chủ yếu là ‘207’ vì bọn tôi không thích giao du với nhiều người sống ở ngoại vi London). Khi đã xong phần này, anh phải làm thành một “model” sao cho càng rối rắm và phức tạp thì càng tốt. Sau đó, anh cần chuyển tất cả các thông tin trên vào một bản presentation.^[7] Sếp sẽ nhận hết công nếu khách hàng hài lòng với bản presentation đó hoặc quay sang trách mắng anh nếu khách hàng phàn nàn.

Một ngày nào đó, khi anh ba mươi tuổi, già lụ khụ như ông cụ chín lăm, khi ý thức về thú vui đã trở thành dĩ vãng và tóc tai đã rụng gần hết, anh sẽ cưới một cô vợ xinh đẹp, ngốc nghếch chỉ yêu say đắm ví tiền của anh. Mười năm sau đó, khi cô ta không còn xinh xắn nữa (nhưng vẫn ngốc như xưa), anh sẽ có hai đứa con với sắc đẹp của bố và trí tuệ của

mẹ, hai đứa với những cái tên loằng ngoằng khó nhớ. May mắn thay, đến khi đó anh cũng chẳng cần đoái hoài đến mẹ vợ già nữa vì anh đã là sếp lớn, được cô thư ký trẻ cung phụng để đổi lấy những món quà đắt tiền.

Quả là một trong những tương lai sán lạn! Tôi thực sự chờ đón ngày ấy!

Thứ Tư, ngày mồng Năm tháng Giêng

10 giờ tối tôi về đến nhà. Anh bạn cùng phòng Fred, nhà văn “tự do”, bực bội vì tôi đánh thức anh ta dậy bằng giọng hát ông ổng của mình. Tôi tế nhị gợi ý rằng nếu anh ta tỉnh giấc trước 12 giờ trưa thì vấn đề sẽ đơn giản hơn nhiều. Fred không bằng lòng với “lời khuyên” của tôi chút nào và giận dữ bỏ ra khỏi phòng, vẫn mặc nguyên bộ quần áo ngủ từ cuối tuần. Có lẽ khi bị sắp đánh giá là lười biếng, khi bị người yêu ghét bỏ, chẳng khôn ngoan gì khi làm phật ý nốt người bạn cùng phòng.

Nói về người yêu, khoảng 11 giờ đêm, “tình yêu” của tôi gọi, chỉ để kiểm soát gây gổ. Khi tôi tỏ ý không muốn khẩu chiến – nàng muốn tôi xin lỗi vì đã gọi nàng là con mụ béo ngổ ngẩn, thừa hormone chắc! – nàng đề nghị chúng tôi thử chia tay một thời gian và tôi đồng ý.

Nhưng sau khi gặp điện thoại đến tím tay, tôi mới nhận ra rằng có quá nhiều điều khuất tất mà chúng tôi chưa làm rõ. Ví dụ như “giai đoạn thử chia tay” nghĩa là gì? Khi nào thì kết thúc? Ai sẽ là người đưa ra phán quyết đúng sai? “Chia tay” theo nghĩa nào? Có được phép nhắn tin không? Có được email không? Liệu đây có phải là giai đoạn chia cách nhằm tái tạo, khôi phục và đưa chúng tôi lại gần nhau? Hay đây là thời gian thử thách mở đầu cho cuộc chia ly mãi mãi? Liệu tôi có được đi lại với người khác không?

Đời là thế đấy, mọi phiên toái ẩn giấu ở phần chi tiết. Tôi cố gọi lại cho Lucy để làm rõ vài điểm rắc rối, nhưng nàng đã tắt máy.

Con ngựa cái quái ác! Tôi lên giường ngủ, tưởng tượng về em gái của nàng để trả thù.

Thứ Sáu, ngày mồng Bảy tháng Giêng

Tôi chỉ được ngủ có 3 tiếng. Tối qua, khi anh bạn cùng phòng Fred nghe tin sẽ nhận được khoản tiền tạm ứng cho ý tưởng về cuốn sách mới (do bố hăn chi), chúng tôi đi ra bar để ăn mừng thành công lớn nhất của Fred.

Tôi đến công sở với hai chiếc tất khác màu.

Sếp Rupert (hói) nói: “Hôm nay là ngày ăn mặc thoải mái chứ không phải là ngày ăn mặc kệch cỡm!”

Sau một thời gian ngắn lơ mơ làng màng, ngày thứ sáu trở nên tốt đẹp hơn. Tôi không chỉ về nhà vào lúc 6 giờ tối (kỷ lục đấy!) mà thậm chí còn xoay sở, biến hóa để được công ty trả tiền taxi (thường chỉ được nếu về sau 9 giờ đêm).

Trong khi tôi “xào nấu” quyển nhật ký của mình, Fred chế biến món thịt gà cho sáu người. Vấn đề là hăn không biết nấu ăn. Hăn bạn đang nghĩ rằng sau ba năm lông bông, chàng “văn sỹ” ăn bám vào bố mẹ, đã phải tốt nghiệp qua giai đoạn “Trẻ trung, thiếu thốn và đói kém” rồi chứ? Nhưng Fred thì không! Khi tôi bước vào bếp, chuông báo cháy kêu ầm ỹ. Fred chạy nháo nhào trong chiếc tạp dề đã quá ngày giặt, mồ hôi mồ kê vã ra như con lợn béo, cố gắng dùng phần “mở đầu” của cuốn sách thứ ba vẫn chưa được xuất bản để dập tắt ngòi lửa. Không phải ai cũng có thể làm một con gà nướng cháy bùng bùng. Nhưng Fred thì có!

Đến bảy rưỡi tối, mọi chuyện đều được thu xếp ổn thỏa và bạn bè bắt đầu lục tục kéo đến. Nên gọi đây là “supper party” hay “dinner party”?^[8] Quả là một câu hỏi khó! Chúng tôi tranh cãi một lúc lâu rồi đưa đến kết luận rằng: Khi mời ai đi ra ngoài ăn tối, ta dùng “dinner”, nhưng khi ăn ở nhà, ta dùng “supper”. Nếu “supper” là một bữa tiệc thì sao? Thì gọi là “dinner party”. Trừ khi anh đã quá tam thập, xách theo con nhỏ hoặc để chúng ở nhà với những cô công nữ dễ thương (loại mà bố thêm rõ rãi), thì sẽ gọi là “supper party”. Đơn giản!

Bọn bạn tôi là những người thực sự đáng mến, bất chấp một số dấu hiệu bất thường: Fred là cậu ấm bỏ học giữa chừng, sống dựa vào bố mẹ; Rick là anh bạn tóc đỏ than nhất của tôi, Rick có nhan sắc của bố và trí tuệ của mẹ; và Jasper là kẻ đã bỏ việc ở trung tâm tài chính London

(công việc mà anh ta làm rất tốt) để đi làm diễn viên (công việc mà anh ta vô cùng tệ hại).

Tất nhiên là có cả bọn con gái nữa, chúng tôi cần có người tán thưởng những câu pha trò của mình chứ! Tôi gặp các cô này theo thứ tự của bảng chữ cái. Khi còn bé tí, Claire và tôi từng chơi trò bác sỹ và y tá; lúc 12 tuổi, tôi gửi thiệp Valentine cho Katie; và nụ hôn đầu đời của tôi là với Mel khi tôi 14; rồi tôi trở thành đàn ông nhờ Susie ở đại học khi tôi 19 tuổi (mặc dù lúc đó, tôi tưởng tên nàng là Amanda, mà nếu đúng thì sẽ phá vỡ hoàn toàn hệ thống a, b, c của tôi).

Katie là chị em sinh đôi với Rick (chỉ không có tóc ở những chỗ không đáng có), Jasper thích Claire (quên khấn trương nhé, tôi thích nàng từ năm hai tuổi), Claire thích tôi (cô ấy cũng chỉ là con người!), Rick thích bất cứ ai mặc váy, Katie lại thích Jasper (khiến Rick rất bực); cả Mel và Susie đều thích Fred, thật là phí phạm vì Fred chỉ yêu bản thân mà thôi (có thể là Jasper nữa, nhưng điều này chỉ hoàn toàn là phỏng đoán).

Sự phức tạp này khiến bọn chúng tôi nhiều lúc cũng quên hết các quy định và giới hạn trong các mối quan hệ của chính mình. Chẳng sao cả. Xét ra thì tổng năng lượng được tạo ra từ sự dồn nén tình cảm của chúng tôi có thể so sánh với sự phấn khích của một kẻ đánh bom cảm tử khi được hứa hẹn lên thiên đường cùng 72 trinh nữ. Nói chung là buổi họp mặt đã thành công mỹ mãn.

Và thế là tôi đi ngủ. Mơ được lên giường cùng cả Claire, Katie, Mel và Susie.

Thứ Bảy, ngày mồng Tám tháng Giêng

Tỉnh giấc, hoa mắt, nhức đầu như thể có một đàn bò rừng đang đá bóng trong ấy. Quá mệt mỏi để thức dậy, tôi nằm vật trên giường và nghĩ về Lucy.

Thật đáng buồn khi sự thật được phơi bày bề bang trong cái buổi giá và tình khô của buổi sớm: Mọi quan hệ của chúng tôi hòa hợp ở đỉnh cao tình dục. Đã có thời chúng tôi đắm đuối trong tình yêu tưởng như vĩnh cửu. Vậy mà giờ đây, mọi tình cảm hoàn toàn khô kiệt. Tôi biết nàng không phải là “người kia” của mình, cho dù “người kia” có nghĩa là gì đi chăng nữa. Khi mọi chuyện chấm dứt sau ba năm gắn bó, dường như cả thế giới đều sụp đổ dưới chân tôi.

Tôi đã quen và thấy thú vị khi Lucy đùa cợt với bạn bè mình. Giờ đây, tôi thấy ghen tị khỉnh khiếp mỗi khi nàng bắt chuyện với bất cứ ai trong số họ. Chúng tôi từng làm tình ngẫu hứng ở nơi công cộng. Giờ đây nàng bảo mọi lần sung sướng của nàng đều là giả tạo. Tôi từng yêu giọng nói sang trọng của nàng, kiểu nói khiến người ta nghĩ rằng đến quần lót của nàng cũng được làm bằng lông cừu đắt giá. Giờ đây tôi thấy rợn người mỗi khi nàng cất tiếng nói. Tôi ghét khẩu vị âm nhạc của nàng, tôi ghét bọn bạn của nàng và tôi ghét kiểu nàng kết thúc mỗi cuộc nói chuyện điện thoại bằng “Ok, then”. Tôi ghét cách ăn mặc của nàng, ghét cách nàng trang trí căn hộ, và đặc biệt là ghét cách nàng lái chiếc xe nhỏ bé xấu xí ấy.

Đã có những lúc nàng không thể làm điều gì sai. Giờ đây nàng chỉ toàn làm những điều ngốc nghếch. Tất cả những thói quen kỳ quặc dễ thương nay trở thành những lỗi lầm đáng ghét không thể chịu đựng nổi. Và tôi không thể tiếp tục vờ vịt rằng tôi vẫn yêu nàng.

Tôi căm ghét bản thân vì không còn yêu nàng nữa, và giận mình đã không đủ dũng cảm để nói lời chia tay. Chúng tôi đã đi lại với nhau suốt ba năm trời, nhưng thực tình mà nói, một nửa số thời gian ấy tôi dùng để bày ra những lý do trì hoãn cho cuộc chia tay: “Rằng tôi đã mua quà sinh nhật cho nàng mất rồi/ chỉ hai tháng nữa là đến ngày Valentine/ nhớ nàng lại kết thân với một thằng bạn tôi/ tôi sẽ không bao giờ có quan hệ sex với ai nữa... vân vân...”.

Quả thực, tôi đã cố gắng hết mức để nhớ xem có gì tốt đẹp giữa hai đứa không, cố đến mức trận đấu bóng của bọn bò tót trong đầu tôi trở nên điên cuồng hơn trước khiến tôi không thể tập trung vào bất cứ một vấn đề gì nữa. Tôi lê tới sofa và bật tivi lên xem. Việc hữu ích nhất mà tôi làm được hôm đó là cởi được bộ quần áo ngủ ra (để sau 12 giờ sau mặc lại) và trèo lên giường đi ngủ.

Chủ nhật, ngày mồng Chín tháng Giêng

Về nhà, về quê hương than thiết thăm “chủ nhà trọ yêu quý”. Đây là cách gọi thân mật mà tôi dành cho bố mẹ mỗi khi nói chuyện với hội bạn để chúng nó đỡ trêu chọc. Tôi luôn muốn gọi “Mum and Dad” nhưng bố mẹ tôi không chỉ đơn thuần là “Mum and Dad” như bao bố mẹ khác. Vì thế, tôi dùng hai cách gọi: Mummy và Daddy^[9] khi nói chuyện trực tiếp và “chủ nhà” khi nói gián tiếp.

Daddy (tức là nam chủ nhân) đón tôi ở nhà ga.

“Ai là bố anh?” Ông vừa hỏi vừa bước ra khỏi chiếc xe Volvo cũ kỹ.

“À, bố chứ còn ai nữa!” Tôi trả lời rồi đẩy chiến sĩ chó khỏi ghế trước, đợi bố vào rồi ngồi xuống cạnh bố và đưa tay quàng vai ông. Gia đình chúng tôi không có thói quen bày tỏ tình cảm nơi công cộng.

“Đỉnh lắm!” Bố nói, vào số rồi phóng xe đi trong khi cố bắt chước làm động tác chào của Ali G.^[10]

Ngoại trừ mấy động tác thể hiện văn hóa rất kệch cỡm và lạc hậu, bố tôi là người dễ thương nhất trên thế giới. Bọn bạn tôi thường dành thời gian để trò chuyện với ông nhiều như với tôi mỗi khi đến chơi nhà. Bố tôi là vị hiệu trưởng về hưu, con người không hề thay đổi cho dù là hôm qua, hôm nay hay mãi mãi bao giờ đi chẳng nữa. Ông là ngọn núi Thái Sơn đáng kính, bao dung và độ lượng.

“Mẹ của con đang cáu kỉnh ở nhà đấy!” Ngọn núi Thái Sơn cảnh cáo tôi trên đường về.

Bố không bao giờ gọi mẹ là “Mummy” hay gọi tên “Amelia”, bao giờ cũng gọi là “mẹ của con”, như thể ông chẳng dính dáng gì đến chuyện sinh ra tôi vậy. Nhưng quả là không sai, mẹ đang cực kỳ cáu bẳn. Và ngạc nhiên thay, đó hoàn toàn là do lỗi của tôi.

“Tại sao con thiếu tế nhị đến thế với Lucy chứ?” Mẹ hỏi sau khi từ chối hôn khi tôi vừa bước qua cửa bếp.

“Thiếu tế nhị về chuyện gì cơ ạ?”

“Về chuyện chia tay chứ còn chuyện gì nữa. Con bé ấy là một trong những điều tốt đẹp nhất mà mày từng có đấy con ạ”.

“Không hề, cô ấy thậm chí còn không nằm trong danh sách 10 điều tốt đẹp nhất đã từng xảy ra với con ấy chứ”.

Lucy, chúa phù hộ cho từng tế bào nhỏ bé xảo quyệt trong cơ thể xinh đẹp của nàng, quá thân thiết và gần gũi với mẹ, gọi điện cho mẹ trong dòng lũ nước mắt để cả hai cùng được dịp lên án Jack này và đắm mình trong sự cảm thông kiểu đàn bà.

Mẹ thích Lucy vì nàng có nhiều điểm giống mẹ – cùng đầy đà, đáng thương, xinh xắn, quý phái và gần bó với người đàn ông hơn hẳn mình một bậc. Sự thật phũ phàng, nhưng dù sao thì tôi cũng đã nói thẳng ra là thế đấy!

Thứ Hai, ngày 10 tháng Giêng

Thế mà đã hết một tuần kể từ khi tôi đặt ra các mục tiêu cho năm mới. Lần giở lại sổ nhật ký, tôi thăm kiểm tra tiến trình của mình.

Không ổn lắm!

Ở cơ quan, tôi vẫn lờ mờ như thế. Tôi dành phần lớn thời gian để đăng các ý kiến tối nghĩa, khó hiểu dưới nhiều nickname khác nhau vào mục “Ý kiến của bạn” trên trang tin tức BBC. Tuần vừa rồi, tôi uống hết 42 ly tất cả (24 trong số này được tiêu thụ vào tối thứ sáu, biến tôi thành con sâu rượu không hơn không kém – ha ha). Kế hoạch đọc kinh thánh đã tạm hoãn sau sáu ngày và tôi vừa phát hiện ra rằng mình đọc kinh Koran ngược đầu từ sau ra trước.

Nhật ký của tôi ngày nào cũng được cập nhật nhưng chủ yếu dùng để ca thán về bạn bè, công việc và nói xấu mẹ. Kiểu tập thể dục duy nhất của tôi là thủ dâm nhiều hơn kế hoạch (nhiều hơn 3 lần, nhưng đó là lỗi của Lucy bỏ tôi đi). Tôi vẫn chưa đóng góp gì cho các tổ chức từ thiện và càng ngày càng béo quay ra. Điểm tốt là tôi vẫn chưa tán tỉnh ai ở cơ quan (đồng nghiệp của tôi toàn được rựa), tình hoàn và tóc tai tôi cũng có vẻ biết điều, tạm thời không có gì đáng lo ngại.

Và dường như tôi đã thỏa mãn ý tưởng “Chiều chuộng Lucy hơn hoặc chia tay nàng một cách đàng hoàng tử tế” bằng cách toàn bôi nhọ nàng trong nhật ký và làm dịu nỗi đau “chia ly” bằng những ý nghĩ tội lỗi đáng xấu hổ.

Nhằm khắc phục lỗi lầm trên, buổi chiều tôi gọi điện cho nàng với chú tâm hòa giải.

“Kiểu quái gì mà cô lại gọi điện cho mẹ tôi để kể lể sự tình thế hả?”

“Mẹ – tôi”, Lucy mĩa mai, “mẹ yêu quý của chàng Jack bé bỏng. Mẹ không hài lòng gì, đúng không?”

“Jack còn không hài lòng gấp trăm lần!”

“Tại sao anh lại dùng ngôi thứ ba để nói về bản thân thế?”

“Biểu hiện thứ hai của sự điên khùng”.

“Biểu hiện thứ nhất là gì?”

“Quyết định yêu cô”.

Ha ha, 15-0 Jack Lancaster dẫn điểm.

Thứ Ba, ngày 11 tháng Giêng

Sáng tỉnh dậy, đếm được ít nhất 30 sợi tóc rụng trên gối trong khi lắng nghe “Suy nghĩ trong ngày” trên Radio 4 (Đức giám mục của Liverpool nói về khía cạnh tâm linh của Congestion Charge^[11]). Một lúc sau, tôi mới chợt nhận ra rằng bốn sợi tóc thuộc về Lucy (hai tuần rồi chân đệm chưa được giặt), nhưng dầu sao vẫn đáng lo ngại. Lúc đi tắm, đếm thêm được 5 sợi nữa. Tôi đứng trước gương vuốt tóc và xăm soi. Trời đất ơi, trọc đầu mất rồi! Tóc tai lộn xộn tam phương tứ hướng như thể hàng toán chiến binh La Mã đang nháo nhác rút quân: Phía trước, phía bên, đường ngang, đường chéo. Đến năm năm mươi tuổi chuyện này đáng lẽ mới được phép xảy ra. Thôi, thế là tuổi thanh niên của tôi coi như chấm hết! Đây là dấu hiệu đầu tiên của sự già nua và chết chóc. Tôi sẽ không thể mời chài ai được nữa, trừ khi đến dự tiệc với trang phục cowboy và chiếc mũ trên đầu.

Mất quá nhiều thời gian suy ngẫm về các dấu hiệu nguy hiểm ấy, tôi đến cơ quan muộn.

Rupert (hỏi): “Tại sao cậu lại đi làm muộn?”

“Sếp ạ, sáng nay em đi tắm, thấy tóc bắt đầu rụng. Chẳng mấy chốc nữa mà em sẽ có một mảng hói phía trước”.

“Đó không phải mảng hói, đó là điểm tích hợp năng lượng mặt trời để bổ trợ cho khả năng sex của cậu đấy!”

Thứ Tư, ngày 12 tháng Giêng

Hiếm có chuyện gì xảy ra khiến cho cả trăm thẳng cán bộ ngân hàng làm việc trong khu văn phòng chia khoang phải dừng lại và cùng nhìn về một phía. Lần cuối cùng chuyện đó xảy ra là khi phu nhân của vị giám đốc điều hành lên qua cổng bảo vệ, lên đến tầng tư và đánh nhau chí chóe với cô thư ký của chồng. Ngoài ra, chắc phải có tin về một căn bệnh chết người tràn ngập ở Bank Station^[12] hay thông báo rằng ngân hàng của chúng tôi sẽ bị bán ra thị trường tự do và cả toàn bộ nhân viên sẽ bị sa thải mới có thể làm cho bọn nhân viên chăm chỉ, cần mẫn ngẩng mặt lên nhìn.

Vậy mà có một cô gái đã làm được điều không tưởng ấy. Em là hình ảnh về người con gái lý tưởng của tất cả bọn đàn ông trên thế giới. Nhỏ nhắn nhưng không gầy gò, thanh mảnh nhưng tròn trịa, mái tóc vàng một cách tự nhiên và có một khuôn mặt trái xoan thánh thiện như muốn nói: “Em là người con gái dễ thương nhất trên đời nhưng nếu anh may mắn dự được em lên giường thì em sẽ tuyệt diệu chẳng kém gì “Flying Scotsman”^[13] Tôi phát hiện ra ít nhất hai chục cặp mắt thèm thuồng của hai chục cái đầu hám sắc đều đang mường tượng giống tôi rằng điều gì sẽ xảy ra nếu được ở cạnh em dù chỉ năm phút trong khu văn phòng phẩm vắng vẻ. Sự tiêu vong của chủ nghĩa nam quyền? Vớ vẩn!

Tôi ngấm em đi cùng người hướng dẫn, anh chàng người Mĩ, Buddy, và bắt tay làm quen với các đồng nghiệp mới. Buddy trông hết như chú mèo vừa ăn trộm bánh kem vậy. Mấy anh chàng phân tích số liệu lóng ngóng, ngờ nghệch, mấy năm rồi chưa từng bắt chuyện với một ai khác nhóm, chùi bàn tay dính đầy thức ăn vào bộ comple bằng vải pha ny lông rồi run rẩy chào đón em. Mấy gã đầu tư làm ở bộ phận Mua lại và sát nhập^[14] ngạo nghễ bước đến tự giới thiệu về bản thân. Các vị giám đốc điều hành và trưởng nhóm thì chỉnh lại biển hiệu và trang phục trong tư thế sẵn sàng vào trận. Dàn thư ký thì đều nhìn em với con mắt ganh ghét, dè chừng.

Thế nhưng em lại chẳng đi tới góc phòng nơi tôi ngồi mà dừng lại ở Nhóm Các tổ chức Tài chính, cái rốn của thế giới ngân hàng. Tôi nhìn trộm em loay hoay làm quen với bàn làm việc mới, chỉnh lên chỉnh xuống chiếc ghế xoay, bộ đồ vest tối màu em mặc hằn nếp trên chiếc ghế da

đắt tiền. Ô, tôi có thể cảm thấy mùa xuân từng bừng và rạng rỡ thế nào nếu như được làm chiếc ghế da trị giá 500 bảng ấy!

“Này”, tôi nắm lấy Buddy khi hắn quay lại từ nhiệm vụ vinh quang, “người đẹp tên là gì vậy?”

“Leila – mà cậu đừng có mơ, Jack. Nàng hơn cậu ít nhất là 5 hạng đấy!”

Leila. Leila nhỏ nhắn dễ thương. Có những cái tên như Lucy, Amy, Sarah, Nikky và Amilia chỉ cần đọc lên là biết người cũng xinh xắn. Nhưng “Leila” xét về mặt ngôn ngữ học mà nói thì mang vẻ đẹp huyền bí cao sang ở một đẳng cấp riêng. Nó mang đậm tính thần thánh Hy Lạp, nó nhảy múa lung linh trên đỉnh Olympus và trào dâng như núi lửa trên đỉnh Vessuvius. (Jack, mà lại lắm nhảm rồi!).

Ngày mai tôi sẽ tìm hiểu xem họ của em là gì, lần ra địa chỉ email của e rồi gửi cho em vài câu bông đùa thông minh hóm hỉnh. Trong vòng một tháng, tôi sẽ tặng em thiệp Valentine, cửa sổ em vào ngày 20 tháng Hai, ngủ với em vào ngày 24, và đi chơi cùng e trước ngày mồng 3 tháng Ba

Trong tiếng Ả rập, Leila có nghĩa là “bóng đêm” trong tiếng Anh, Leila có nghĩa là “tài sản của Jack”. Tôi chợt thấy yêu em đắm đuối, tuyệt vọng đến khôn cùng.

Dù sao, tôi cũng đang trong giai đoạn thử chia tay. Tôi từng yêu Lucy suốt 3 năm trời và cũng đến kỳ nâng cấp lên sản phẩm mới tốt hơn rồi!

Thứ Năm, ngày 13 tháng Giêng

Vừa google Leila xong. Em từng chơi bóng ném cho đội bóng nữ dưới 16 tuổi của trường trung học ở vị trí hậu vệ cánh (tiếc quá không có ảnh), em bỏ một năm đi làm từ thiện ở Nam Mỹ và đã từng một lần yêu cầu hội sinh viên trường Đại học Newcastle bổ sung thêm một số loại sôcôla và máy bán hàng tự động. Tóm lại, em là đỉnh cao của sự thông minh, nhiệt huyết, nhanh nhẹn, yêu thể thao và ngọt ngào đầy nữ tính để có thể trở thành “Mục tiêu số Một” của Jack.

Google chẳng có bao giờ sai!

Nhưng đáng lo ngại, họ của em lại là “Sidebottom”^[15]

Bố em đáng phải ra tòa án chiến tranh Hague vì tội đã truyền cho tiểu thư xinh đẹp cái họ kỳ quặc đó. Leila Sidebottom. Người đẹp với biệt danh quái đản. Tôi tò mò muốn biết bậc tổ sư ngu dốt nào đã nghĩ ra cái họ chết tiệt đó.

“Làm ơn cho hỏi liệu tôi có thể đổi đôi giày này lấy bánh xe ké ở đâu được không?”

“À, bác cần tìm lão Harold. Ông ấy sống bên rìa sông kia kìa”.

“Lão Harold Sidebottom, hẳn là thế rồi!”

Trời đất ơi, tôi phải cưới nàng để giải thoát nàng khỏi thảm họa này.

Thứ Sáu, ngày 14 tháng Giêng

Đi chơi tối cùng mấy thằng bạn.

Bây giờ, Buddy và tôi từ cơ quan lao thẳng ra phố kiếm vài ly lót dạ rồi tiến đến một quán ở Fullham gặp Fred, Jasper và Rick. Bọn chúng tôi hợp thành một nhóm khá ketch cớm; ai thằng làm ở ngân hàng, một nghệ sỹ lông bông, một diễn viên và Rick, kẻ không bao giờ ở yên một chỗ quá lâu để có một nghề nghiệp tử tế. Cống hiến hiện thời của Rick cho xã hội là việc lồng tiếng trong mấy quảng cáo trên radio, vào những đoạn cần người nói liến thoắng và luôn kết thúc bởi “Độc kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng”. Ai nghe qua cũng thấy công việc này thú vị trừ bố Rick, một vị thẩm phán đáng kính và hiển nhiên là mong hấn có một công việc đàng hoàng.

Chúng tôi hoàn toàn say xỉn khi bước chân ra khỏi quán. Jasper gợi ý nên đi đâu đó để cxar bớt men rượu và cả bọn đồng ý trèo lên một chiếc taxi.

“Phóng đi James”, Fred gào lên, đập tay thùm thụp vào nóc xe, “phóng nữa đi khỏi cần kìm sức ngựa”.

“Ngựa nào?” Buddy ngơ ngác hỏi.

Tôi ự nhủ chắc sẽ chẳng khó khăn gì để tỏ ra thông minh sáng láng hơn Buddy trước mặt Leila vào tuần tới.

Chúng tôi dừng trước Câu lạc Bộ “Mad Barry” và Buddy hùng dũng kéo quân vào như thể đây là đất của hấn, chẳng cần thông minh trí tuệ gì đâu, chỉ cần biết xoay xở đúng kiểu. Hấn bước thẳng tới mấy tay giữ cửa hộ pháp và yêu cầu cho chúng tôi và khăn trương.

“Quên đi. Các anh vẫn phải xếp hàng như những người khác”.

“Bác chẳng hiểu gì cả. Bọn em không phải bình thường như những người khác. Bọn em có nhiều tiền hơn hấn những người khác”.

“Nếu anh vẫn tiếp tục lảm nhảm, tôi sẽ cấm cửa các anh đấy!”

“Này bác, đây là một sự lựa chọn kinh tế rất đơn giản. Bác cho bọn em vào, rồi bọn em với sức mua hơn hấn những người khác sẽ làm tăng đáng kể giá trị cổ phiếu của câu lạc bộ đấy”.

May mắn thay, vừa đến lúc đó thì Jasper nhảy vào can thiệp, đẩy Buddy xuống đứng cuối hàng, chỉ sau vên vện vài thằng nhóc 15 tuổi.

Bọn chúng nhìn Buddy bằng cái nhìn khinh bỉ, đều giả nhất mà lũ học sinh tư thực mặc áo sơ mi hồng cổ dựng có thể thể hiện được.

Anh bạn cùng nhà Fred thì không may mắn bằng. Lợi dụng lúc lộn xộn, Fred định lậu vé chuồn qua cửa. Trong vòng sáu bước một bàn tay đười ươi tóm gọn lấy vai Fred.

“Mày định giở trò gì đấy hả?”

“Không, có định làm gì đâu!”

“Mày là thằng mất dạy, đúng thế không?”

“Ờ, đúng”

“Nói đi”

“Hả?”

“Nhận mày là thằng mất dạy”.

“Ờ, tôi là thằng mất dạy. Mà thôi, tôi phải về đây!”

“Không, mày không được về. Mày phải vào và trả gấ đôi tiền vé”.

Và thế là gã gác cửa xông xộc lôi Fred tới trước một tên khổng lồ nhợt nhạt như xác chết đứng sau quầy, bắt Fred trả 3 bảng tahy vì mộ bảng rượu é ào cửa. Tất cả mấy chuyện rắc rối ngớ ngẩn đó khiến chúng tôi bị mất toi 15 phút thay vì 5 phút để được vào nhìn ngắm các em trong câu lạc bộ.

Đáng thương thay, con đường từ xếp hàng đứng cửa đến tiếp cận các em quá ngoằn ngoèo, hiểm trở và chúng tôi cũng chẳng may mắn gì trên sàn nhảy. Đến 2 giờ đêm, vẫn chùng ấy thằng đứng cạnh nhau, mệt lử, trong trắng và hiền lành như thiên thần. Cả bọn nhất trí quay về nhà tôi tụ tập.

“Phóng đi, Sam, đừng kìm sức ngựa”. Lần này đến Buddy hứng chí (cùng với bốn cai sâm banh trong dạ dày).

“Buddy... mà thôi”

Taxi thả chúng tôi xuống cách nhà đến vài ba dãy phố chỉ vì Fred đã quá xỉn để có thể nhớ ra liệu mình sống ở trong một ngôi nhà tử tế hay vạ vật đầu đường xó chợ.

Bước thấp bước cao, chúng tôi đi ngang qua một cây anh đào nở hoa trái vụ tuyệt đẹp trong khu vườn của một dinh thự gần nhà. Chẳng hiểu

trời xui đất khiến thế nào mà cả năm thằng đề nhất trí rằng việc đáng làm nhất lúc này là bẻ cây anh đào về cùng. Bọn chúng tôi không ghi được “bàn” nào đêm đó, nếu không giành được cúp kiểu này thì cũng phải giành cúp kiểu kia chứ. Và cây anh đào chính là “cúp bia” cứu thế.

“Hay là chỉ bẻ một cành thôi?” Jasper can.

“Quên mẹ nó đi”. Tôi nói, bưng bưng men chiến thắng; “Nhổ cả cây”

Anh bạn cùng nhà Fred được cử về lấy cửa. Cảm thấy mình như Hugh Grant (chỉ thiếu Julia Robert, nhưng có thêm lưỡi cửa sắt), tôi leo ào vườn, vũ khí lăm lăm trong tay và cửa lấy cửa để. 50 phút sau đó, cả bọn thở không ra hơi trong gian bếp bị xâm chiếm hoàn toàn bởi một thân cây cao hai mét, nặng gần sáu mươi kí lô. Buddy kê cá đà mệt mỏi trên lớp đá êm ái và chìm đắm trong giấc mộng lành.

Thứ Bảy, ngày 15 tháng Giêng

“Kiểu chó gì mà lại có một cây chết tiệt nằm lù lù trong căn bếp khốn nạn của chúng ta thế kia?” 10 giờ sáng, Fred vừa bước vào phòng tôi vừa nhả đạn léo xéo. “Cái gì?” Tôi hỏi, cuộc đấu bóng giữa hai đội bò tót hoành hành trở lại. “Có một cái cây to vật nằm trong căn hộ khốn kiếp của chúng ta và tao muốn biết bằng cách chó nào à nó lại chui được vào đây chứ còn cái gì nữa”

Tôi cảm tưởng mình đang đóng phim mafia. Cảnh tiếp theo sẽ là Fred gọi điện cho “bố già” nhờ lão thanh toán cái “xác chết” kia mà không để lại bất cứ dấu vết gì.

Tôi bảo Fred rằng cái cây được tống vào đây bởi vì khi đi taxi hăn lú lẫn không nhớ nổi địa chỉ nhà, rồi chính hăn phát hiện ra cây anh đào nở hoa trái vụ và hăn là kẻ đã chạy trốn hết về nhà để lấy cửa. Fred từ chối mọi chuyện.

Khi hai thằng bước vào bếp để đánh giá tổng kết thiệt hại, chúng tôi phát hiện ra Buddy trồi lên từ giấc ngủ với lá cành.

“Chà, các cậu đấy à”. Buddy vươn vai, một bông hoa vẫn còn ẩn mình e thẹn sa tai trái. “Bây giờ mới hiểu tại sao mấy lão gác cửa lại coi thường lời khuyên của tôi về giá trị cổ phiếu. Thì ra câu lạc bộ Mad Bary là công ty trách nhiệm hữu hạn, vẫn chưa ra sàn. Sao mà tôi ngốc thế không biết!”

Buddy quả à một thằng ngu, nhưng nếu phải liệt kê mười lý do khiến hăn được liệt kê vào dạng cá biệt đó (chà, việc này đáng làm trong giờ làm việc hôm thứ hai đây) thì sự thiếu hiểu biết của hăn về hình thức doanh nghiệp của câu lạc bộ kia sẽ chẳng nhằm nhò gì.

Cả bọn vật vờ ngồi xem tivi đến 3 giờ chiều. Thằng nào cũng khẳng cây anh đào bị ăn trộm bởi lỗi của thằng khác. Buddy, dựa trên một điều luật quốc tế nhằm nhí nào đó, viện cớ hăn đáng được miễn trừ mọi tội lỗi vì đã ngủ trên thân cây. Fred, với trí nhớ hoàn toàn được khôi phục, lập luận rằng đây là nghiên cứu cho tác phẩm văn học mới của hăn (Rick: Tác phẩm nào nữa đây? 101 kẻ ăn trộm cây giỏi nhất thời đại à?) và Jasper thì tử tế và rất kịch sỹ chỉ ra rằng, kẻ cầm cửa tức là tôi, chính là chủ mưu. Rick ngay lập tức giở cái giọng rề rà đáng ghét mà hăn vẫn dùng khi không đóng quảng cáo bồi thêm, trách nhiệm cuối cùng thuộc

về Fred và tôi bởi tài sản trộm cắp được chứa trong nhà chúng tôi. Mấy thằng còn lại nhanh chóng gặt đầu và chuồn gọn.

Thứ Năm, ngày 20 tháng Giêng

Vừa đi làm về, anh bạn cùng nhà Fred vấy một mảnh giấy trước mặt tôi đầy phấn khích.

“Đồ điên, làm gì thế? Mà tại sao cậu lại mặc bộ quần áo ngủ của tôi vào lúc 8 giờ tối?”

“Bởi vì bộ của tôi đang giặt. Nhưng nghe này Jack, tôi biết cách rồi! Tôi đã nghĩ ra biện pháp tránh cho hai thằng mình khỏi vào tù”.

“Tại sao bọn mình lại phải ngồi tù?”

“Vì đã ăn trộm cây anh đào chứ còn gì nữa. Họ sẽ lần ra chúng ta. Và họ sẽ thuê một gã cao to đen hôi tên là Ron đến đập cho chúng ta một trận nhừ tử”.

Hắn Fred thêm được gặp tên Ron khổng lồ da đen kia lắm.

“Không, nghiêm túc đấy”, Fred tiếp tục, “đọc đi, đây là bức thư nặc danh gửi tới Người hoa. Bức thư này sẽ giúp chúng ta thoát tội”.

Dưới đây là toàn thư:

“Kính gửi Người hoa,

Tối thứ Sáu vừa rồi, trong giây phút bốc đồng, chúng tôi đã cưa đổ cây anh đào nở hoa trái mùa trong khu vườn ở Onslow Mews. Cây anh đào thật đẹp và huyền ảo như một trái cấm mà đáng lẽ chúng tôi không nên chạm tay vào. Giờ đây, vô cùng hối hận và xấu hổ, chúng tôi xin gửi lại tài sản này. Ăn trộm cây hoa đã mang lại cho chúng tôi niềm vui ngắn ngủi nhưng đồng thời sẽ khiến cho tâm hồn chúng tôi bị dằn vặt suốt đời.

Nhằm khắc phục thiệt hại trên, chúng tôi xin gửi kèm theo đây một số tiền nhỏ. Chúng tôi cam kết sẽ đóng góp một khoản tương tự tới một tổ chức từ thiện thích hợp. “Hội những kẻ say xỉn” có thể là một lựa chọn xác đáng trong bối cảnh này.

Kính thư

Các thanh niên da trắng gốc nghèo”.

“Fred”, tôi nói sau khi đọc đi đọc lại đoạn diễn văn mà hắn mất bốn ngày biên soạn, “Nghe cũng lộn tai đấy. Nhưng chúng ta không còn là học sinh nữa. Cậu không thể viết bản kiểm điểm gửi lên giám thị rồi hy

vọng rằng mọi chuyện sẽ ổn thỏa được. Mà chính xác thì kế hoạch của cậu để trả lại cây hoa to vật và đưa tiền một cách bí mật là thế nào?”

“Đơn giản. Đi lên thế nào thì đi xuống thế ấy. Như là đu quay hay đánh đu vậy. Vòng tròn định mệnh. Hai đứa mình sẽ vút lại cây anh đào về vườn kèm theo một phong bì tiền”.

“Có điên mà làm như thế. Cây hoa thì nặng hàng tấn còn tiền thì thả ra là mất ngay”.

“Bọn khốn ở bắc Kensington sẽ cuỐm mất à?”

“Ừ, hoặc là một hội giàu nứt đố đổ vách sẽ thó ngay trên đường đi bộ từ quán về nhà”.

Cái cây ấy sẽ ở lại trong bếp, tôi đã quyết định là như thế. Quên Người hoa đi. Trên đời còn bao nhiêu nghĩa cử vô danh đáng ca ngợi hơn là trả lại cái cây sắp chết khô cùng một đồng tiền lẻ. Có lẽ tôi sẽ ngắt mấy bông hoa màu hồng phấn kia để lên bàn của Leila.

Thứ Sáu, ngày 21 tháng Giêng

Lên tàu điện ngầm buổi sáng, giấu giấu điểm điểm mấy cành hoa ăn trộm dưới áo, cảm giác như mình là một tác giả vừa được nhận giải âm xôi vảy. Linh tính cho biết kẻ đối diện vừa đọc báo Metro vừa liếc trộm tôi với con mắt chằm chọc. Anh ta hẳn còn khoái chí hơn nếu biết được điều gì xảy ra sau đó.

Số phận đưa đẩy thế nào mà tôi lại bước vào thang máy cùng lúc với Leila. Chỉ có ba người chúng tôi trong đó: Leila, tôi và mấy cành hoa anh đào rũ cánh.

“Anh đi xuống à?” Em hỏi.

Đừng nói: “Nếu em bấm vào đúng chỗ”. Đừng nói: “Nếu em bấm vào đúng chỗ”. Đừng nói: “Nếu em bấm vào đúng chỗ”.

“Nếu em bấm vào đúng chỗ”.

“Dạ?”

“Sao cơ?”

“Anh vừa nói gì ạ?” Giọng em ngọt ngào như sôcôla mà mượt mà như lụa.

Em hẳn là không nghe thấy.

“À, tôi cũng đi xuống tầng hầm để ăn bữa sáng miễn phí”. Bữa sáng miễn phí? Tôi thật là ngớ ngẩn.

Em mỉm cười. Như thể có ai vừa bật dòng điện hàng kilôoát từ sau lưng. Má em ửng hồng. Tôi cũng đỏ mặt, mồ hôi mồ kê vã ra như tắm. Tôi mỉm cười đáp lễ, cố nhẫn nại để em khỏi nhìn thấy mấy mảng tóc rụng.

“Hoa cho các chị ở căng tin à?” Em chỉ vào bó hoa ướt đẫm nước, nhỏ giọt xuống sàn tạo thành một bãi nước nhỏ, ngăn cách hai chúng tôi như cái hồ của tình yêu.

“Ồ không, đây là hoa cho bà tôi. Hôm nay là sinh nhật bà”.

Lòng tự tin của tôi đã tới sàn cùng lúc thang máy vừa chạm đất.

“Hẹn gặp lại”. Em nói và bước ra.

Chưa chắc. Tôi chỉ là một thằng ăn trộm hoa rẻ tiền. Tôi nhét đồng hoa vào máy nghiền giấy. Máy hỏng!

Thứ Bảy, ngày 22 tháng Giêng

Lucy gọi điện yêu cầu gặp mặt: “Tối chỗ nào rẻ thôi nhưng tươi vui một chút”. Thật đáng tiếc, nàng lại quá cao sang và âm thầm.

“Cô coi tôi là dạng gì chứ?” Tôi nổi cáu, “Cái loại để cô nhập vào outlook calendar à? Hẹn riêng, không ở văn phòng, màu hồng, reminder trước 15 phút?”

“Hẹn riêng có màu xanh”. Nàng nói một cách dửng dưng. “Màu hồng máu dành cho các cuộc hẹn quan trọng không thể xê dịch. Và anh hiển nhiên là không thuộc dạng ấy”.

Chó má! Mà màu hồng máu là màu quý gì cơ chứ? Con chó màu hồng máu.

Trước khi Lucy gọi, đầu óc tôi còn vướng với bảng biểu Excel, cây anh đào ăn trộm và Leila. Cú điện thoại ấy khiến tôi chợt nhận ra mình đã cố tìm mọi cách để đẩy Lucy ra khỏi đời tâm trí mình. Tôi đã viết vài điều tệ hại về nàng nhưng thực chất đầu óc tôi hoàn toàn bung bối. Tôi ghét phải gần bó lâu dài với nàng nhưng cũng sợ hãi khôn cùng nếu sẽ mất nàng mãi mãi. Tôi không còn muốn nàng nữa nhưng đồng thời cũng không muốn để ai bước gần nàng quá 5 bước.

Biết đâu mọi mối quan hệ đều phải trải qua giai đoạn “Tôi ghét mọi thứ ở cô” rồi sau đó sẽ là góp tiền mua nhà và tiến tới hôn nhân?

Chẳng rõ, có thể tôi cần phải tỏ mạnh mẽ, đàn ông hơn nữa.

Chủ nhật, ngày 23 tháng Giêng

Đầy nam tính, tôi đi tới cuộc hẹn để bàn về tương lai của chúng tôi, với dự định sẽ thương lượng kéo dài thời gian thử chia tay trước khi đưa ra kết luận cuối cùng.

Tôi không ngờ rằng Lucy lại trông rục rở đến thế. Nàng đã tuân thủ nghiêm ngặt quy định đầu tiên khi đi gặp người yêu cũ/người yêu tạm thời chia tay: Phải tỏ vẻ mình sống rất hạnh phúc, đang hoàng khi không có họ.

Thật đáng tiếc, nàng thực sự sống tốt hơn khi không có tôi.

“Jack, tối qua em đã hôn một người khác”.

Tôi cảm thấy như mình đã hoàn toàn thất bại. Tôi thấy buồn nôn và chỉ muốn nôn mửa lên nàng. Tại sao nàng lại dám? Tôi là người trước tiên không cảm thấy hạnh phúc. Chắc gì nàng đã tâng lờ tin nhắn của tôi yêu cầu làm rõ xem có được quan hệ với người khác trong khi thử chia tay không. Chắc nàng còn quá bận rộn dành thời gian cho các quan hệ mới.

Nhưng tôi quyết sẽ không làm to chuyện. Luật thứ hai khi đi gặp người yêu cũ/người yêu tạm chia tay: Không bao giờ để lộ ra rằng họ có thể làm cho anh bị tổn thương. Suy cho cùng thì chính tôi đã suýt tặng hoa cho cô đồng nghiệp mới, người chẳng biết tôi là ai trong thang máy đó sao?

“Ai thế?”

“Tốt hơn là em không nói”.

“Ai mà tôi biết có phải không?”

“Đúng vậy”.

“Thằng chó nào? Cô đùa giỡn, chơi hockey với cái amidan trong miệng của đứa nào?”

Dừng lại một chút rồi với vẻ tự đắc, hân hoan trong ánh mắt, nàng giáng cho tôi một đòn chí tử: “Anh ấy là Rick”.

Tôi không biết mình nên cười hay nên khóc. Và thế là tôi khóc. Ngay giữa quán café ở Convent Garden, tôi, Jack Lancaster, sụt sùi, nước nở lần đầu tiên kể từ khi chú chuột bạch bé bỏng ra đi khi tôi mười ba tuổi.

Nhưng hồi đó còn dễ hơn bây giờ gấp vạn lần. Ít ra thì Frisky cũng chỉ toi mạng. Nó không hôn hít mùi mẫn thằng bạn thân nhất của tôi.

Chẳng hiểu vì lí do gì, sự yếu đuối điển hình của thanh niên thế kỷ 21 lại làm Lucy mủi lòng.

“Ôi, Jack”. Nàng cười một cách ngớ ngẩn. “Em vô cùng xin lỗi. Chuyện đó xảy ra chẳng qua chỉ là do say rượu mà thôi. Em không biết là sẽ gây cho anh nhiều xúc cảm đến vậy”.

Không phải là nhiều xúc cảm mà là quá nhiều. Một phần trong tôi muốn giết nàng. Phần kia chỉ muốn đưa tay tốc váy nàng rồi chuyển đến đâu thì đến. Kỳ quặc thay, điều đó có khi lại giải quyết được tất cả mọi vấn đề. Tôi cần phải chiếm lại lãnh thổ của mình.

Lucy hiển nhiên không phải là cây cột điện để tôi có thể làm bậy. Nàng muốn nói chuyện. Tôi thì không. Nếu nàng muốn trao đổi, chỉ có một cách duy nhất để thỏa mãn ước nguyện.

“Lucy Poett, đây không phải là cuộc chia tay do cả hai bên tự nguyện, TÔI BỎ CÔ. Từ nay cô không còn là người yêu của tôi nữa. Cô muốn đi đi lại lại bao nhiêu lần tới những góc tối của các câu lạc bộ thì kệ cô. Mong cho cô sống lâu đến khi mọc rễ. Tôi sẽ không bao giờ đi shopping với cô ở phố Oxford vào giữa tháng Tám nữa.^[16] Tôi sẽ không bao giờ vuốt tóc an ủi khi cô nôn ọe cả 4 ly Jack Daniel trộn với Coca Cola nữa. Cuộc trình diễn của Jack và Lucy đến đây là hạ màn. Hoàn toàn chấm hết. Cút khỏi cuộc đời tôi!”

Tất nhiên lúc đó tôi không nói được trôi chảy đến thế, nhưng cũng đủ để Lucy bật khóc nức nở.

Hòa 30-30.

Thế rồi tôi quay lưng và bước ra khỏi Convert Garden, nước mắt tuôn ròng trên má, bước chân vô định về phía quảng trường Leicester, thỉnh thoảng dừng lại trước vài cửa kính sáng loáng để nhắc lại bài diễn văn chia tay của mình.

Đồ đểu, làm như không biết nàng sẽ xúc phạm tôi! Nàng cố ý chơi tôi! Đánh vào điểm yếu nhất của tôi! Và với Rick, hẳn quả là một thằng tóc đỏ khốn nạn nhất mà tôi từng biết. Trách gì mà tối qua hẳn không thêm qua nhà tôi chơi FIFA trên Xbox cùng tôi và Fred. Hẳn còn đang bận bịu

tìm cách lọt vào cái hộp của người yêu cũ của tôi. Sao mà tôi căm ghét hẳn đến thế không biết!

Tôi cố gọi điện cho Rick để chia sẻ tâm tư của mình nhưng hẳn đã khôn khéo chuyển cú gọi của tôi đến máy trả lời tự động. Thế là tôi đành trút bầu tâm sự vào giọng nói phụ nữ trên mạng điện thoại “Orange”: “Nếu bạn muốn để lại tin nhắn, xin hãy ấn nút số 1”. Cảm ơn. Tôi ghi đi ghi lại lời nhắn của mình tới chục lần, hy vọng đạt được sự kết hợp hoàn hảo của lòng thù hận và oán trách.

Quả là một thắng lợi vô nghĩa. Tôi nằm vật trên giường, một biểu tượng thất bại nhục nhã của thế giới đàn ông.

Thứ Hai, ngày 24 tháng Giêng

Gọi điện đến cơ quan vờ xin nghỉ ốm. Tôi không thể đối mặt với hàng loạt bom thư khủng bố từ Lucy. Sáng nào ngủ dậy, giọng tôi cũng khản đặc nên tôi tưởng gọi điện đến báo ốm sẽ dễ như trở bàn tay. Quên khuấy đi mất về cái chính sách mới, ai đau ốm cũng sẽ phải tường trình với y tá của công ty.

“Thế cậu bị làm sao?” Nữ y tá hỏi.

“À, tôi nghĩ là tuyến giáp bị sưng tấy và tâm thất bên trái lại tiếp tục giở chứng. Cả hai ngày cuối tuần qua tôi bị nôn mửa suốt”.

Thực sự là tôi không chuẩn bị tinh thần cho tình huống này.

“Xin lỗi, cậu nói gì cơ?”

“Vâng, tôi cũng cảm thấy bản thân mình thật đáng thương.^[17] Xương trụ và các dây thần kinh của tôi thực sự tê buốt. Có lẽ tôi bị ngộ độc thức ăn”.

Cô y tá không có vẻ bị thuyết phục lắm.

“Thôi được rồi, tôi giả vờ ốm đây. Nhưng hôm qua, trái tim tôi tan vỡ và tôi cần ít thời gian để hồi phục”

“Chuyện đó thì còn phải xem xét”.

Cô ta muốn xem xét gì thì đi mà xem xét. Tôi gác máy và thực sự cảm thấy bệnh.

Ưu điểm duy nhất khi nghỉ ốm và ở cùng nhà với anh bạn Fred là có thể đảm bảo một trăm phần trăm rằng Fred sẽ rảnh rỗi cả ngày.

“Cậu có cuộc hẹn quan trọng nào trong ngày không Fred? Có cuộc đàm thoại nào với trụ sở ở Washington không? Có phải làm đánh giá bản thân hàng quý không? Không hả, bỏ quần áo ngủ ra, khoác bộ đồ tử tế vào và đi ra quán với tôi”.

Và thế là chúng tôi đi. Trông giống hết như hai thằng bợm rượu (đúng bản chất). Chúng tôi vào quán lúc 11 giờ sáng và uống đến khi quán đóng cửa. Một số sự kiện quan trọng xảy ra trong thời gian ấy:

11. 30: Lucy nhắn tin hỏi tại sao tôi không trả lời các email của nàng.

12. 14: Lucy nhắn tin hỏi tại sao tôi lại không trả lời các tin vừa nhắn.

14. 52: Sếp Rupert (hói) gọi điện hỏi thăm sức khỏe của tôi. “Tuyệt vời đến mức chịu được”, tôi hứng chí đáp và khi nghĩ lại thì đó quả là một câu trả lời thật ngu ngốc.

15. 30: Anh bạn cùng nhà Fred tuyên bố rằng hắn yêu tôi.

15. 35: Sau một hồi cân nhắc (đây quả là một vấn đề quan trọng), tôi cũng tuyên bố lại là tôi yêu hắn.

16. 47: Buddy gọi điện từ cơ quan, báo cho tôi biết là tôi sẽ gặp rắc rối to.

18. 01: Lucy gọi điện và để lại lời nhắn trong hộp thư thoại của tôi, thắc mắc tại sao tôi không nhắc máy.

19. 23: Lucy nhắn tin hỏi tại sao tôi không kiểm tra hộp thư thoại.

19. 24: Fred quay lại từ toilet, cầm theo một đồng bao cao su có vị cà ri. “Tưởng là lấy được loại phản quang” hắn than thở.

“Đó là cách duy nhất để có thể nhìn thấy trong bóng đêm phải không?” Tôi hỏi. Dù sao thì tôi vẫn yêu quý Fred.

22. 35: Rick gọi bảo rằng chúng tôi cần phải nói chuyện. Không! Không cần cần chuyện trò gì hết! Cần đánh nhau thì có. Fred giật lấy điện thoại từ tay tôi và đập máy. Fred cũng ghét Rick. Ôi, tôi yêu Fred!

22. 44: Cô em bồi bàn xin đẹp tế nhị nhắc rằng chúng tôi đã uống quá nhiều và nên về nhà.

22. 45: Tôi gợi ý cô bé đáng yêu đi về cùng chúng tôi.

23. 30: Chúng tôi ra về. Không có ai đi cùng.

23. 50: Anh bạn cùng nhà Fred và tôi khệ nệ bê nguyên cây anh đào nở hoa trái vụ (trừ đi 5 bông) về lại khu vườn cũ và thả cây ở đó cùng với bức thư mà Fred viết và một ít tiền lẻ (chính xác là một đồng 50 xu, số tiền còn lại từ 50 bảng lúc sáng).

00. 45: Cả hai đứa chìm trong cơn hôn mê với vẻ mặt hạnh phúc và vô tội.

Thứ Tư, ngày 26 tháng Giêng.

Thực là tệ hại. Không ai ở cơ quan ám chỉ đến chuyện vờ ốm xấu xa của tôi hôm thứ hai. Cảm giác như bị mọi người chơi trò đánh đố. Liệu tôi có nên thú tội không? Tôi thà bị vạch tội để sau đó quay lại làm việc bình thường còn hơn cứ phải chịu đựng mãi thế này.

Chỉ có thể trông cậy vào sự an ủi tinh thần của Buddy.

“Ồ, vẫn còn ở đây kia à, anh bạn?^[18]” hân hởi mỗi khi đi ngang qua bàn làm việc của tôi. Buddy gọi tôi là “mate” nghe cũng đau đớn như mỗi khi hân viết “color” và “thru”^[19] trong email.

“Ừ, vẫn làm việc chăm chỉ, ông bạn quý hóa ạ. Tôi uống trà với sữa và hai thìa đường nhé. Tranh thủ lúc pha trà cho tôi thì làm một cốc cho bản thân cũng được”.

Thứ Sáu, ngày 28 tháng Giêng

Buổi sáng đến cơ quan, ai cũng nhận được một email yêu cầu phải có mặt ở phòng làm việc lúc 2 giờ chiều vì có thông báo quan trọng. Cả buổi sáng trôi qua trong nỗi lo lắng, phấn khích và hồi hộp.

Buddy bảo: “Thế đấy Jack ạ. Họ sẽ thông báo việc thăng chức cho cậu trước toàn công ty”.

Đúng 2 giờ chiều, cái giọng quý phái của chủ tịch hội đồng quản trị vang vọng trên hệ thống loa Tannoy.

“Tôi xin được thông báo với các bạn rằng, do biến động của thị trường tài chính, tại Citycorp sẽ có một vài thay đổi về cấu trúc. Đây là một trong những cam kết của công ty chúng ta nhằm xây dựng mối quan hệ mật thiết, gắn bó với khách hàng trong thế kỷ thứ hai mốt. Tài sản quý nhất của công ty chính là con người. Các tài sản sau, theo thứ tự bảng chữ cái, sẽ không còn được sử dụng nữa”

Tôi không thể tin vào tai mình. Lũ sắp đốn mạt định sa thải một nửa nhân viên qua hệ thống loa phóng thanh.

“Ahmadi, Alexander, Atkinson, Babbington, Baker-Wilbraham...” Kể ra thì tôi cũng đuối cổ ai có cái tên như trên. “Holloway, Holston, Laird...” Tôi ngước nhìn màn hình máy tính. Cửa sổ log-in không còn làm việc nữa. Tiên sư “từ con chó nói ngược”,^[20] tôi sẽ là tử sĩ tiếp theo đây. Nhưng không, sau Laird là Robson, sau nữa là Waterman. Mấy đứa có họ ở đầu bảng chữ cái quả là rất ngu.

Thế là tôi được an toàn trong cái công việc mà tôi căm ghét. Điều an ủi duy nhất là Leila Sidebottom cũng thoát nạn. Buddy Wilton-Steer phải đợi một hồi lâu nhưng cũng tai qua nạn khỏi.

Tôi gọi cho bố để kể về tin xấu đó.

“Đừng lo, Jack. Một ngày nào đó con sẽ thoát khỏi công việc này thôi,” ông cười. “Hiện tại, công việc của con ít nhất cũng giúp cho mẹ có cái để khoe khoang ở các bữa tiệc chứ!”

Ôi trời!

Chủ nhật, ngày 30 tháng Giêng

Cuối cùng thì Rick cũng gọi, sau sáu ngày rùng rợn lánh tôi như một đứa con gái.

“Đừng-gác-máy-Jack-cho-tao-cơ-hội-để-giải-thích”. Hấn nói bằng cái giọng quảng cáo chuyên nghiệp.

“Thôi được, đồ đầu hói tóc đỏ, nhưng ‘đọc kỹ hướng dẫn trước khi sử dụng’. Mày hấn phải có lời giải thích đích đáng”.

Và tôi đồng ý đến nhà hấn ở khu Angel.

“Chuyện đó xảy ra ở đây hả?” Tôi hỏi thẳng, lo lắng liếc nhìn giường chiếu tìm dấu vết của Lucy.

“Không, thằng hâm, mày im miệng và nghe tao nói đây này, innit?^[21]”

Cho dù được nuôi dưỡng, giáo dục trong hệ thống trường tư đắt tiền, Rick vẫn không thể nào không nói một câu tiếng Anh mà thiếu cái hất hàm theo kiểu đường phố “innit” ở cuối mỗi câu. Ông bố thẩm phán của Rick thì ăn nói đàng hoàng, đồng dục như Thái tử Charles. Rick thì là hoàng tử chợ búa. Hấn khẳng khẳng đây là cách nói tự nhiên vốn có, còn bọn chúng tôi thì đồ rằng đây là cách nói hấn học được để tránh bị trêu chọc khi còn học ở cái trường Đại học vốn có tên là Anglia Polytechnic.

Cuối cùng thì Rick cũng giải thích được cho tôi hiểu rằng hấn không có ý định cửa cẩm Lucy. Tối thứ bảy, ở một câu lạc bộ, nàng cố tình xô vào hấn và hấn phải nhảy dựng lên để tránh.

“Tại sao Lucy lại bảo với tao rằng mày cửa cô ấy?”

“Từ tốn nào Jack. Nhìn lại vấn đề xem. Cô ta chỉ cố tình làm mày phải ghen tị, izzit? Cố tìm mọi cách để giành lại mày. Chia rẽ mày và anh bạn thân nhất”.

Chúa ơi, tôi cảm thấy áy náy khủng khiếp. Tôi lại khóc rùng, lần thứ hai trong tuần. Thật là bạc nhược!

“Thế chúng mày có chạm môi không?” Tôi cố hỏi giữa tiếng nấc nghẹn ngào.

Nhưng Rick không nghe thấy vì lúc đó tôi đã vùi mặt vào bờ vai rắn chắc của hấn còn hấn thì vỗ bồm bộp vào vai tôi đúng kiểu đàn ông, rất mạnh mẽ và đường hoàng. Thế là chúng tôi lại là những người bạn tốt

nhất thể gian và mọi chuyện lại ổn thỏa như chưa từng có vấn đề gì xảy ra.

THÁNG HAI

Thứ Ba, ngày mồng Một tháng Hai

Bây giờ mới thấu hiểu vì sao tôi không bị tống cổ khỏi công ty. Hiển nhiên là tôi quá tốn kém. Với thâm niên bốn năm, công ty sẽ phải trả tôi một khoản bồi thường khổng lồ. Tôi sẽ nướng khoản tiền đó vào một con xe đẹp và một chuyến du lịch balô trước khi vào làm ở ngân hàng đối thủ với mức lương hậu hĩ hơn. Kể ra thì đáng an ủi khi biết mình là một tài sản đáng giá ở công ty – quá tệ để được thăng tiến nhưng cũng quá đắt để bị đuổi việc. Trận ốm vờ hôm trước của tôi đã nhanh chóng bị chôn vùi trong những lo toan, xáo trộn của đợt sa thải nhân viên này.

Thực ra là tới 90 phần trăm các “tài sản” không được tái sử dụng thuộc về bọn sinh viên mới tốt nghiệp. Có vẻ như Leila đã lọt lưới vì em vừa mới chân ướt chân ráo vào cơ quan. Hơn nữa, các sếp chỉ muốn chui vào chăn với em hơn là sa thải^[22] em. Lần đầu tiên trong công việc vô vị của mình, tôi thấy đồng tình với ý kiến, nếu không muốn nói thẳng là ý đồ của các vị lãnh đạo.

Thứ Sáu, ngày mồng Bốn tháng Hai

Cơ quan quả là thiên đường!

Leila “hậu vệ cánh” Sidebottom được điều chuyển đến ngồi cùng bàn với tôi sau đợt tái tổ chức nhân sự. Tất nhiên, chúng tôi ngồi đối diện nhau, ngăn cách bởi một tấm chắn lớn. Nhưng nếu ngồi thẳng lưng, tôi có thể nhìn thấy cái trán đáng yêu và mái tóc vàng óng ả của em. Tôi có thể ngắm trộm em cả ngày, chừng nào không trượt xuống tầm mắt em. Cảm thấy mình như một tử tù, chỉ được phép ngắm mảng trời xanh bé xíu qua khe cửa. Đồng thời cũng thấy mình thật là dâm dăng.

Giữa trưa, sự khoái lạc của tôi bị quấy rầy bởi chính Leila. Em đứng thẳng dậy trong bộ váy công sở khá ngắn, ngực căng phập phồng khiêu khích dưới chiếc sơ mi trắng. Tôi buộc phải xô ghế vào sâu dưới gầm bàn để em không biết tôi đang khổ sở thế nào trong chiếc quần căng cứng.

“Chào anh, Jack”.

Tại sao em lại biết tên tôi nhỉ? Hẳn tôi phải tỏ vẻ ngạc nhiên lắm nên em mới hất hàm về phía bảng hiệu gắn trước màn hình của tôi.

“Tên ở trên bảng là thế mà. Em là Leila”.

Làm như tôi không biết! Leila, ánh sang của cuộc đời tôi, mẹ của những đứa con tôi. Hãy để anh quỳ trước em, [\[23\]](#) Leila. Chẳng phải tôi đã sang tác cả bản hùng ca ngợi khen cái tên ấy hay sao!

“Mình đã gặp nhau trong thang máy”, em tiếp lời một cách không cần thiết.

Ôi, chó má, em nhớ “tai nạn” ấy!

“Bà anh thế nào rồi ạ!? Bà có thích hoa anh tặng không?”

“Ừm, có”.

Đây là một trong những cuộc nói chuyện riêng tư dài nhất mà tôi từng có với một đồng nghiệp ở bàn làm việc. Mọi người trong văn phòng nhìn hai đứa tôi với ánh mặt kỳ quặc như thể mấy câu tán rỗi của chúng tôi đang gây nguy hiểm cho chỉ số FTSE!

“Em đi pha cà phê, anh có muốn gì không?”

Tôi có muốn gì không? Chúa ơi, tôi có muốn gì không?

“Có, cà phê với thật nhiều sữa”.

“Có đường không?”

Đừng mở miệng nói: “Tôi đã đủ ngọt ngào lắm rồi”. Đừng mở miệng nói: “Tôi đã đủ ngọt ngào lắm rồi”.

“Tôi đã đủ ngọt ngào lắm rồi”.

Ôi, Lancaster, mày thật là trơ trẽn. Lần thứ hai rồi đấy!

Chủ nhật, ngày mồng Sáu tháng Hai

Nằm thu lu trong một góc tối tăm, kín đáo và chật chội, tôi sẽ viết vài dòng về thói thủ dâm của đàn ông.

Có hai điều đặc biệt làm tôi ngạc nhiên. Thứ nhất là tại sao nó vẫn còn đất để sống? Bây giờ đã là thế kỷ 21. Con người đã có thể làm những điều kỳ diệu như đưa người lên mặt trăng, vậy mà những thằng đàn ông thành đạt, sang sủa, đẹp trai, có bạn gái, vẫn “tự sướng” một cách quá thường xuyên. Tôi chẳng hiểu biết gì nhiều về thế giới động vật nhưng tôi có thể đảm bảo rằng bọn voi không tự dùng vòi để thỏa mãn, cũng như chú chó Buzz của bố mẹ chắc chắn là không, mặc dù hẳn khá thích mấy cái chân ghế!

Điều thứ hai khiến tôi thấy thú vị là cách cánh đàn ông khoe khoang về chuyện ấy. Bọn chúng tôi có cách tiếp cận rất nam tính và tẻ nhạt về chủ đề này. Đây là chủ đề được nhắc đến trong trò đối vui: “Tôi chưa từng...”.

“Bốn lần một ngày?”Ồ, cái đó thì tôi chưa từng làm thật.

“Chưa từng bị ai đó trong gia đình bắt quả tang?” Nghĩ đến đã thấy rùng mình.

“Cậu có phải loại mỗi ngày một lần không?”Ừ, tôi cũng thế. Đúng là sành điệu!

Phần lớn bọn con gái, đúng ra là với số ít ỏi mà tôi biết, tỏ ra khá sốc với chủ đề này. Đừng bao giờ tin một đứa con gái khẳng khẳng khẳng định rằng ả chưa một lần tự tẩy máy khi ở một mình dưới tầng hầm. Chuyện đó cũng khó tin như thể anh có một con Ferrari cẩu cảnh chỉ để giữ trong nhà xe mà không bao giờ đem ra đường chạy thử vậy. Cần phải tự tìm hiểu về bản thân mình nhiều hơn nữa – Claire, Susie, Katie hay Mel thì cũng thế, rồi các nàng sẽ hiểu thế nào là sự thỏa mãn không biên giới.

Thôi, nói lòng vòng thế là đủ, bây giờ đến phần quan trọng là chọn diễn viên nữ chính cho bộ phim cây nhà lá vườn mà tôi đang dàn dựng. Sẽ đơn giản hơn nhiều nếu tưởng tượng ra một nữ nhân vật nổi tiếng nào đó hay hình dung về một cô gái đẹp, sexy mà tôi thoáng gặp trên đường và chắc chắn sẽ không bao giờ chạm mặt lại. Thật khó xử nếu

đưa bạn bè hay đồng nghiệp vào vai chính. Tình hình sẽ rất tồi tệ nếu như đang nói chuyện với người ta, anh lại tưởng tượng ra vài cảnh nóng bỏng trong bộ phim huyền ảo ấy. Một phần lý do cho cuộc nói chuyện tệ hại của tôi với Leila chiều thứ Sáu là vì cách đó 18 tiếng, tôi thấy em đập đùi phía trên tôi trong bộ phim mà tôi vừa biên tập.

Trên thực tế, tôi hoàn toàn có thể tách bạch bọn con gái mà tôi biết ra làm hai dạng. Những người được phép xuất hiện trong giấc mơ của tôi và những kẻ không bao giờ. Tự hỏi liệu bọn họ sẽ xử sự thế nào nếu tôi nói ra sự thật ấy? Chắc cũng chẳng làm gì đâu! Khi bọn con gái không quá rụt rè, e thẹn, có thể chúng sẽ thừa nhận về những ham muốn tương tự. Chỉ có điều là bọn họ cố che dấu bằng các cuộc nói chuyện, bằng hoa hoét còn bọn con trai thì cứ thẳng tiến tới cảnh cuối cùng. Và với khám phá bác học về bản chất của loài người ấy, tôi lên giường đi ngủ, tự hỏi có phải tôi nhớ Lucy nhiều hơn là tôi tưởng hay không?!

Thứ Hai, ngày mồng Bảy tháng Hai

Chưa bao giờ tự nhận là vận động viên thể thao nhưng bình thường tôi có thể đi bộ một mạch ra khỏi đường tàu điện ngầm mà chẳng có chuyện gì. Vậy mà hôm nay, tôi đã phải dừng lại, thở hồng hộc và để một cụ già qua mặt.

Vô cùng lo lắng, tôi đến gặp bác sĩ ở công ty để kiểm tra chỉ số BMI và được chính thức thông báo rằng tôi là một nhân viên ngân hàng béo phì, hói đầu và cô độc. Tôi than vãn với Buddy.

“Giời ạ, cậu phải cư xử một cách đàn ông hơn chứ, ” hăn tử tế khuyên, “ngẩng mặt lên và thừa nhận đó là sự thật”.

Chiều hôm đó, nhằm cứu chữa được chùng nào hay chùng ấy, tôi tạt vào Boots tìm mua vài phương thuốc. Có cả một dãy dài các sản phẩm nhổ lông tóc và chữa bệnh yếu bàng quang nhưng không có gì có thể giúp tôi giữ những sợi tóc quý hiếm ở lại cả.

Điều này làm tôi nhớ đến một nhóm sinh viên ở Paris với “Hội tự vẫn” của họ thành lập hồi những năm 1880. Phương châm sống của nhóm này là các thành viên sẽ phải tự tử trước khi 30 tuổi hoặc trước khi bị hói, bất cứ thời điểm nào đến trước. Nếu không may mắn sinh ra ở Pháp 150 năm trước đây, tôi hẳn đã là một trong những kẻ đầu tiên phải ra đi mãi mãi.

Thứ Ba, ngày mồng Tám tháng Hai

Sau khi đọc đi mấy dòng viết về thói thủ dâm trong nhật ký của mình, tôi bắt đầu thấy lo ngại rằng mình là một kẻ đốn mạt. Đây là không kể đến tính nông cạn, dâm dăng, dối trá, lảm lời, độc ác, tị nạnh và cô đơn. Hôm qua, tôi chia sẻ những lo ngại của mình với Fred và hẳn kết luận rằng tôi dành quá nhiều thời gian trong thế giới đàn ông và cần phải giao lưu thêm với phụ nữ. Thế là chúng tôi mời bọn con gái đến làm bánh vào tối nay, tối thứ ba trước kỳ chay tịnh Lent. ^[24]

Katie và Kick bận đi dự kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ nên không đến. Chỉ có Claire (bác sĩ và y tá), Mel (nụ hôn đầu tiên) và Susie (tình nhân đầu tiên) là có mặt. Như thường lệ, Mel và Susie cố gắng bằng mọi cách để thu hút sự chú ý của Fred trong khi hẳn ta trong bộ cánh bánh bao nhất, bận bịu tung hứng bánh trong chảo. Thế là tôi có thời gian tâm sự cùng “bác sĩ và y tá”. Thật ngẫu nhiên, Claire bây giờ đã tốt nghiệp bác sĩ và đang yêu một anh chàng y tá. Cuộc đời trở trêu thay, khi còn nhỏ, tôi lại luôn là người cầm ống nghe cơ đấy.

“Claire này”, tôi hỏi, “Cậu biết tôi từ khi tôi còn lọt thỏm trong cái quần mặc thừa của bố. Cậu có biết vì sao tôi lại lâm vào cảnh chán đời thế này không?”

“À, xem nào. Cậu ghét công việc đang làm, lại vừa mất người yêu vào tay anh bạn thân nhất. Cậu đang trở nên béo phì và yêu đơn phương, vô vọng một đồng nghiệp, người cao xa hơn cậu tới 20 dặm và tóc cậu thì đang rụng ra đi”.

“Tôi đang bắt đầu làm sao cơ?”

“Tóc tai, bạn yêu quý ạ, bộ tóc ngày xưa của cậu. Cậu hói rồi. Đường tóc trên trán cậu đang lùi dần như diện tích băng ở Bắc cực”.

“Hả, lùi 5 mét một năm á?”

Claire là người đầu tiên nói ra sự thật. Hẳn là sự thất ấy quá hiển nhiên.

“Tại sao cậu không làm gì đi chứ?” Claire hỏi.

“Về chuyện đầu tóc á? Tôi sẽ không làm gì hết cả. Sẽ không cấy tóc đâu, vừa tốn kém mà lại trông giả tạo thế nào ấy”.

“Không, chàng ngốc ạ, tóc tai thì không đáng lo. Hói thì càng sexy chứ sao! Mình muốn nói đến là các rắc rối khác trong cuộc sống tâm tởi của cậu kìa. Tại sao cậu không chủ động giải quyết từng vấn đề đi?”

Quả là chí lý! Claire nói đúng. Tôi, Jack Lancaster có thể tự giải quyết mọi rắc rối trong cuộc đời mình. Tôi không phải là đồ phế thải sống nhờ vào lòng thương hại của số phận. Tôi có đầu óc riêng của mình. Tôi có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Tôi là người cầm lái chiếc xe số phận.

Mỉm cười tự đắc với khám phá này, tôi không để ý bọn bạn đã tụ tập cả lại và bàn chuyện sẽ từ bỏ, kiêng khem gì trong đợt Lent sắp tới.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên, cả ba đứa con gái đều lớn giọng tuyên bố bỏ sôcôla trong vòng 40 ngày. Thậm chí liệu Leila, ủng hộ viên sôcôla thời sinh viên sẽ nghĩ gì về hành động này! Bọn này không thuộc dạng thừa cân nên chúng nó nhịn sôcôla chắc không phải vì mục đích giảm béo rồi.

“Ôi”, cần quái gì, tôi phản đối. “Đó chẳng qua là phóng đại của trò tự dày dọ, trì hoãn thú vui, cũng như thể nhịn sex thôi chứ gì?” Đợi chờ vài tuần để rồi sau đó chúng mày muốn ăn bao nhiêu sôcôla vào dịp Phục sinh cũng được chứ gì? Trong khi kiêng khem, chúng mày tự hào rằng mình thật là bản lĩnh và nữ tính. Tôi nhại lại: “Thế cậu kiêng gì trong dịp Lent sắp tới đây? Sôcôla. Cậu quả là dũng cảm!”

“Dũng cảm quá đi chứ!” Mel sục sùi, “Cậu không hiểu nổi sôcôla quan trọng đến thế nào đối với bọn con gái chúng tôi đâu. Nếu trên đời này không có đàn ông, thế giới sẽ ngập tràn những phụ nữ đầy đà, hạnh phúc với thanh sôcôla Mars. Điều đó còn tuyệt vời hơn cả sex nữa kìa”.

Lũ đàn bà thật không hiểu điều đó xúc phạm cánh đàn ông chúng tôi như thế nào. “Thủ dâm cũng hay ho hơn sex nhiều”, tôi nói, “nhưng bọn tôi chẳng bao giờ ba hoa về chuyện đó cả!!!”

“Thế tại sao cậu không từ bỏ thú vui ấy trong kỳ Lent này đi Jack?” Claire ướm hỏi.

“Đúng thế đấy!” Nụ hôn đầu đời và người tình đầu tiên đồng loạt lên tiếng. “Đố cậu làm được đấy!”

“Tôi thách, thách ông đấy!” Fred bồi vào. Mel và Susie khúc khích trước câu đùa chẳng có gì là dí dỏm của Fred.

Để xem nào. Tôi đang và sẽ luôn là người cầm lái bánh xe cuộc đời mình. Nếu chúa Jesus đã từng cưỡng lại được cám dỗ biến sỏi đá thành bánh mì khi bị bỏ đói trong sa mạc thì tôi đảm bảo rằng mình có thể tránh xa khỏi “con rắn tội lỗi” dưới đống quẩn mình.

“Được rồi” Tôi nói với lũ tông đồ, “Tôi sẽ kiên thủ dân. Nếu thắng thì tôi được gì?”

Lũ con gái nhìn nhau khúc khích đầy ngụ ý.

“Cái mà cậu luôn luôn mơ tưởng”.

“Huân chương?”

“Ngủ với cả bọn chúng mình”.

Ôi. Trời. Đất. Ơi!

Thứ Tư, ngày mồng Chín tháng Hai

Cả ngày bị ám ảnh bởi lời hứa hẹn của bọn con gái. Chắc chúng nó chẳng có ý như thế đâu! Chắc chắn là không! Chắc chỉ là mẹo để làm tôi thất vọng thôi! Làm sao tôi có thể kiêng khem trong vòng sáu tuần khi đầu óc lúc nào cũng vơ vẩn nghĩ về “đề nghị khiếm nhã” đó? Đúng là một cuộc chiến tâm lý đầy kịch tính. Bản thân giải thưởng cũng là một sự đày đọa dã man.

Mà thôi, chúng ta ai mà chẳng cần những thử thách mới trong cuộc sống. Có người thì chèo thuyền qua Đại Tây dương, có người thì vượt đỉnh Everest. Còn tôi, tôi sẽ có cuộc làm tình ngoạn mục với 3 đứa bạn gái thân nhất của mình.

Thứ Sáu, ngày 11 tháng Hai

Sáng nay, nhớ lời bác sĩ chuẩn đoán về sự béo và hói của mình, tôi quyết định sẽ đi tập thể hình. Quả là thú vị! Vừa chậm rãi đạp pêđan xe đạp vừa lười biếng xem bản tin trên Sky News. Tập tạ cũng dễ ợt nếu để ở mức độ thấp nhất và chỉ phải nhấc lên nhấc xuống 5 lần. Và tôi đặc biệt khoái ngã lăn xuống tấm đệm cao su êm ái ở cái máy kéo đẩy.

Nhưng ở phòng thay đồ thì hoàn toàn khác. Tôi nhìn thấy Rupert (hói) đứng oai vệ trên chiếc ghế băng, vừa dùng máy sấy tóc hơ khô phần lông lá dưới bụng vừa huýt sáo sai điệu theo bài Quốc ca Pháp. Máy gã cơ bắp lực lưỡng thì thản nhiên đi lại trần truồng (ngụ ý không có khăn tắm nào đủ to để che người!), mặt mũi vênh váo như muốn mọi người vỗ tay rào rào khi họ bước vào phòng tắm không bằng. Bọn bụng xệ nhọt nhọt chúng tôi thì rón rén, vội vàng tắm rửa, lau chùi và mặc đồ trong vòng 7 giây.

“Thế cậu muốn tập trung vào phần cơ bụng hay cơ ngực?” Thầy giáo thể hình hỏi.

Hỏi gì mà ngốc thế không biết. Tôi muốn trông ngon lành khi không mặc quần áo.

“Thế thì cũng mất khá thời gian đấy!” Ông thầy gật gù.

Thứ Hai, ngày 14 tháng Hai

Ngày Valentine. Một ngày đã bị thương mại hóa, ngày của sự tuyệt vọng, cô đơn và cũng là ngày của tình yêu. Năm nay, tôi lại nhận được thiệp của bố. Năm nào ông cũng gửi thiệp cho tôi, kể từ hồi tôi 12 tuổi. Khi còn đi học, bố thường viết “Love from Daddy” vào một tấm giấy nhỏ kẹp vào trong thiệp để tôi có thể lấy ra, xé đi và giả vờ mình có “người hâm mộ bí ẩn”. Ngoài ra còn có một tấm thiệp từ Claire, Mel và Susie cũng gửi. Chúng nó quả thật muốn chơi tôi đây!

Tuy nhiên, tôi có nhiều điều quan trọng hơn cần phải làm. Ngày hôm nay, tôi sẽ đi nước cờ chiến thuật với Leila. Tôi sẽ thực sự dẫm chân vào chiếc ghế để lái chuyển xe định mệnh (liệu có ai dẫm chân lên ghế không nhỉ?). Mở đầu bằng một email gửi cho em:

Người nhận: Leila Sidebottom (kính quá!)

Người gửi: Jack Lancaster

Chủ đề: Vô đề (chẳng nhẽ lại để là: “Tìm cách tán tỉnh em” à?)

Thứ Hai, ngày 14 tháng Hai, 14:35

Hey Leila, Em khỏe không?! (tại sao lại dùng dấu chấm than?). Phía bên tây mọi chuyện vẫn ổn chứ (kiểu đùa quái quỷ gì thế này?)?! Mấy đứa bọn tôi định ra quán sau giờ làm, em có rảnh để đi cùng không?

J (chữ ký sành điệu phết nhỉ!)

Rê chuột đến gần nút “Gửi”. Thoáng ngại ngẩn. Dừng lại. Nhưng rồi nghĩ, mình không phải là một thằng hèn, mình sẽ gửi email này. Thế là email được gửi đi.

Tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích phía bên tây của bàn làm việc. Tuyệt, em thích message của tôi. Và rồi, ping, ngay lập tức, tôi có email trả lời:

Người nhận: Jack Lancaster

Người gửi: Leila Sidebottom (trời, tôi buộc phải cười nàg gấp)

Chủ đề: Đi uống (một cô gái dám gọi thằng cái xéng là cái xéng, quá ổn!)

Thứ Hai, ngày 14 tháng Hai, 14:36

Vâng, phía tây này mọi chuyện vẫn ổn cả. Công việc hôm nay chán quá! (ôi, ý tưởng lớn gặp nhau). Thực sự muốn được đi cùng mọi người (giọng có vẻ miễn cưỡng đây) nhưng rất tiếc em đã có hẹn với mấy cô bạn mất rồi (em vẫn còn độc thân, chắc chắn là như thế). Có lẽ để dịp khác vậy (em không nói là sẽ không bao giờ).

Leila

X (em dùng ký hiệu như một nụ hôn, viết hoa, không hơn không kém).

Nhưng cảm giác thăng lợi với nụ hôn điện tử chớm tàn và tôi thực sự thấy nản. Hiển nhiên là em không có người yêu. Em quá hoàn hảo để có người yêu. Làm gì có ai có thể chung sống với sự ghen tị của những kẻ khác khi có một cô người yêu xinh đẹp nhường ấy? Ngay lập tức, anh sẽ mất hết các bạn bè tử tế, những bạn còn lại chỉ bám theo hai đứa anh, chờ thời cơ anh say chân và mắc lỗi để nàng nói lời chia tay.

Và thế là tôi cảm thấy bài hoài như chưa bao giờ từng thấy trong hàng năm trời. Kia là Leila hoàn hảo, đợi chờ người đàn ông mẫu mực còn tôi thì lờ vờ trong chính ngày Valentine với cảm giác bại trận. Có lẽ điều tồi tệ nhất khi cảm thấy mình cô độc, bại trận là anh bắt đầu cư xử như một kẻ cô độc thực sự. Đó quả là một vòng tròn định mệnh, luẩn quẩn không lối thoát.

Vồ lấy điện thoại, tôi soạn một tin nhắn đơm mùi đơn côi gửi cho Lucy: “Nhớ em vô cùng, nghĩ về em nhiều hơn bình thường”. Đó không hẳn là một lời nói dối. Gần đây, tôi vẫn nghĩ về Lucy và đặc biệt hôm nay, tôi nghĩ về nàng nhiều hơn một chút. Nhưng xúc cảm thì thiếu chân thành và động cơ là do tủi thân. Tôi lắp 97 khoảng trống ký tự còn lại bằng 97 nụ hôn. Hai cái rưỡi cho mỗi ngày kể từ lần cuối tôi hôn nàng. Tôi vào mục Lựa chọn, Gửi, Tìm tên người nhận và lần tìm. Tên Lucy đứng thứ tư trong vần L, chỉ sau Laura, Lois và London Transport. Đó cũng là thứ tự của nàng trong danh sách những điều mà tôi đang quan tâm đến. Hơi thấp hơn đường dây hỗ trợ khách hàng của hãng tàu điện ngầm một chút, và chỉ nhỉnh hơn Ludlow Thompson, trung tâm mô giới cho thuê nhà tí tẹo.

Thứ Năm, ngày 17 tháng Hai

Lucy già dặn và khôn ngoan hơn Leila tới cả 3 năm. Lucy cũng có nhiều kinh nghiệm trong trò chơi tình ái nên nàng không trả lời tôi ngay lập tức. Nàng quá hiểu về tính cả thèm chóng chán của tôi nên đã bắt tôi phải hồi hộp chờ đợi. Lucy chính là người viết ra luật của trò chơi thì đúng hơn.

Mãi đến chiều nay, cô nàng nham hiểm ấy mới chịu liên lạc lại. Giọng điệu trong tin nhắn của nàng nghe rất chuẩn xác và chừng mực mà tôi cam đoan rằng nàng chỉ mất nửa tiếng để soạn ngay sau khi nhận tin nhắn của tôi tối hôm thứ hai, lưu lại và hôm nay gửi đi với tí teo thay đổi.

“Em cũng nhớ anh, anh chàng to lớn ạ. Chẳng thể nào so sánh với ngày Valentine năm ngoái đúng không? Hay là chiều nay anh tạt qua đây ăn tối đi? Lâu lắm rồi không nói chuyện”.

Chỉ trong bốn câu ngắn ngủi ấy thôi mà đã có đủ bằng chứng rành rành rằng phụ nữ là giống hiểm độc hơn đàn ông gấp vạn lần. “Anh chàng to lớn” khiến tôi cảm thấy sexy. Nhắc lại chuyện Valentine năm ngoái khi tôi bất ngờ mời nàng lên London Eye, nến thấp lung linh lãng mạn, để rồi sau đó, chúng tôi lục đục, bận bịu cả đêm. Về khoản nấu ăn, nàng là một đầu bếp tài ba. Mục đích của chuyến đi: Chỉ để truyện trò đánh thức bản tính muốn được tâm sự, chia sẻ của tôi. Quả là một công trình tinh xảo!

Tôi ấn nút lựa chọn, trả lời, bao gồm cả tin nhắn gốc. Hóa ra tin nhắn của Lucy còn chỗ cho 2 ký tự nữa nhưng nàng không thèm lấp bằng mấy nụ hôn. Lucy chưa bao giờ gửi tin nhắn mà không gửi kèm theo vài nụ hôn gió.

Nhưng đến khi tới nhà nàng sau giờ làm việc, tôi hiểu rằng mình chẳng có gì đáng phải lo lắng cả. Lucy mặc một chiếc váy hoa mỏng ngắn, hợp với thời tiết tháng Bảy mùa hè hơn là tháng Hai này. Nàng nghiêng người về phía trước để hôn tôi vào má. Cảm thấy là lạ vì Lucy chưa bao giờ làm thế. Ngay từ lần đầu mới gặp, chúng tôi đã hôn nhau thắm thiết luôn rồi. Và đó là cách đây 3 năm!

Nhưng rồi nụ hôn vờ trên má trở thành nụ hôn nhẹ nhàng trên môi. Nàng ôm gì lấy tôi. Tôi có thể cảm thấy bộ ngực nàng tì vào ngực tôi. Tôi đưa hai tay nâng khuôn mặt nàng và hôn nàng say đắm. Lucy luôn một

bên đùi thon thả và giữa hai chân tôi. “Ôi Jack”, nàng rên rỉ. Những đường cong trên cơ thể nàng áp sát lấy tôi, đùi nàng dính vào đùi tôi, tay nàng nắm tóc sau gáy tôi chặt cứng. Tôi cũng bắt đầu rên rỉ trong sự chờ đợi, dồn nén bấy lâu nay.

Và thế là chúng tôi hòa quyện làm một. Mọi chuyện trở nên đơn giản, thuần khiết trong hơi thở hỗn hển, ngắt quãng. Nhưng điều tệ nhất là khi chuyện đó kết thúc, tôi hoàn toàn không có một cảm giác gì cả. Đó là một trong những trải nghiệm về xác thịt dữ dội nhất, bạo loạn nhất mà tôi từng có nhưng lại có ít xúc cảm nhất. Đó không phải là tình yêu, đó chỉ là dục vọng. Thú vật. Nhưng tuyệt vời. Có điều, bắt tay một người bạn còn tạo ra nhiều cảm giác cho tôi hơn là những giây phút bất hảo lúc này. Với tôi, Lucy đã là một ham muốn không thể đạt được, rồi trở thành một vật thể mà tôi có thể sở hữu. Giờ đây, khi tái chiếm lại nàng, tôi cảm thấy trống vắng, vô vọng. Tối đó, tôi ngủ lại – Lucy nài nỉ tôi ở lại trong khi tôi thực sự chỉ muốn về nhà và tắm rửa cho trôi đi hương vị của nàng. Khi nàng nằm bên tôi, trong vị trí úp thìa quen thuộc, chợt hiểu rằng tôi đang ôm ấp quá khứ chứ không phải tương lai. Lucy chuẩn bị bữa sáng cho tôi. Tôi hôn tạm biệt nàng vào trán. Khi nàng nói: “Goodbye”, tôi nghĩ rằng nàng thực sự nói lời từ biệt. Còn khi tôi nói: “Hẹn gặp lại”, tôi biết rằng tôi vừa nói dối.

Thứ Sáu, ngày 18 tháng Hai

Trên đường đến cơ quan, tôi tạt qua Mars & Spencers mua một áo sơ mi mới. Tôi không muốn mình trông nhàu nát đúng kiểu của mấy kẻ ngủ vạ ngủ vật, của mấy kẻ vừa trốn đến nhà người yêu cũ nhờ một lời nhắn tin đơm mùi bạc nhợc.

Cạnh Mars & Spencers là một hàng bán thiệp. Tôi ghé qua ngắm nghía mấy card Valentine hạ giá. Chợt phát hiện ra rằng đây là năm đầu tiên mình không gửi card cho ai, kể từ năm 13 tuổi và tự gửi card cho mình đến trường (cũng không đáng tính). Tôi chọn mua một cái mà tôi nghĩ là Leila sẽ thích.

“Dự trữ cho sang năm à?” Người bán hàng nhăn nhó.

“À không, năm nay hơi đăng trí một chút ấy mà”. Tôi lẩm bẩm.

“À, có vấn đề với phái đẹp phải không?”

“Nói thế cũng đúng!”

Tôi nhét thiệp vào áo khoác, nhanh chân bước vào thang máy lên phòng làm việc. May mà không có ai. Nhất quyết lần này không làm hỏng việc nữa. Nhất quyết lần này không làm hỏng việc nữa. Tôi tự động viên bản thân. Vòng 1: Đóa hoa rũ rượi và vũng nước. Vòng 2: Cuộc trò chuyện tẻ nhạt quanh ly cà phê. Vòng 3: Email thất bại vào ngày Valentine. Vòng 4: Đo ván.

Leila không có mặt ở bàn. Tôi giấu cái phong bì đỏ rực, to quá khổ dưới tờ báo Financial Times màu hồng phấn rồi mở máy tính để soạn vài lời chúc thăm thiết. 10 phút sau đó, tôi có được câu chúc mùi mẫn vừa ý. Mở thiệp định chép câu chúc vào thì tiếng nhạc bất ngờ phát ra: “I believe in miracles since you come along, you sexy thing”....

Tôi đóng sập tấm thiệp lại nhưng đã quá muộn. Không những nửa số đồng nghiệp trong phòng làm việc quay lại nhìn tôi chăm chặp mà Leila cũng vừa đi họp về, đứng nhìn qua vai tôi cười nắc nẻ. Buddy thì nhìn qua vai Leila, ôm bụng ngật nghễo. Tôi chỉ còn kịp thu nhỏ màn hình đang mở trên máy tính trước khi Buddy tiến lại gần, đúng điệu của luật sư kết tội:

“Áo mới đẹp nhỉ, Jacko! Là kiểu gì mà trông giống như vừa được bóc ra từ hộp sáng nay thế?”

“Được đấy, Buddy. Cái áo này đúng là mới chui từ hộp ra sáng nay đấy!”

“Đồ ăn vụng xấu xa. Ai là cô nàng may mắn tối qua?”

Chẳng biết tôi có mơ không nhưng tôi vừa nhìn thấy Leila nháy mắt với Buddy?

“Rick là cô nàng may mắn đấy. Tao ngủ đêm ở đó”.

“Thế cái thiệp này cũng để dành cho Rick luôn à?”

Buddy đánh đúng vào chỗ hiểm.

Có tiếng cười rộ lên từ góc phòng. Khoảng 20 nhân viên ngân hàng khoái chí trước câu đùa về chuyện đồng tính đó. Leila tiếp lời: “Không, đó là thiệp dành cho bà. Thiệp này đi theo bó hoa hôm trước ấy mà”.

Con bò cái giữa lũ cừu ngớ ngẩn (chẳng hiểu tôi nói thế có nghĩa gì không nữa). Mặc dù chỉ có em và tôi hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu đùa ấy, mắt tôi xót như thể có ai lấy vỏ quýt chà vào. Bọn còn lại thì rú lên cười. Những đứa con gái xấu xí thì phải cố hết sức pha trò. Mấy cô xinh đẹp thì chỉ hơi biết nói đùa đã được tán thưởng nhiệt liệt.

Tôi rũ người trên ghế khi thấy Buddy đưa tay mời Leila nhảy theo nhịp bài hát nổi tiếng của Hot Chocolate. Tôi thì không tin vào những điều kỳ diệu. Nước biến thành rượu? Chỉ có phù thủy mới làm được điều đó. Tôi rõ ràng là cần vài phép lạ để cứu rỗi bản thân mình ra khỏi tình thế đáng thảm hại này.

Thứ Hai, ngày 21 tháng Hai

Đi làm về, thấy Fred lăng quăng với một bức thư khác trong tay. Nội dung thư như sau:

“Gửi Mr. Hardly,

Cám ơn bức thư đầy tội lỗi và sám hối của anh. Anh quả là biết điều và cảm thông với bưu điện khi đã đưa thư và trả cây đến tận nhà tôi. Xin lỗi vì không trả lời thư anh ngay được, chúng tôi mất vài tuần để lau chùi, thu dọn bãi chiến trường. Cũng xin cám ơn số tiền hảo tâm £1, 25 anh đã gửi lại. Mặc dù nó chỉ tương đương với 0, 5% trị giá cây hoa bị đánh cắp, số tiền ấy cũng đủ để tôi mua một cốc cà phê nhỏ trên đường đi làm về.

Anh có nhắc đến trái cấm. Hẳn tôi cũng không phải kể lại cho anh điều gì đã xảy ra với Adam và Eva sau khi lén ăn trái cấm? Nếu như anh không muốn bị trục xuất khỏi khu vườn Địa đàng (nghĩa là khu Onslew Mews này) xuống địa ngục nơi anh đáng bị trừng trị, có lẽ anh nên sớm đền bù một số tiền thỏa đáng. Nếu không, tôi cũng xin gợi ý anh đòi lại số tiền đã quyên góp cho “Hội những kẻ nghiện ngập” để đóng cho một tổ chức thích hợp hơn, ví dụ như “Tổ chức hỗ trợ pháp luật”.

Kính thư

Bertrand Rogers MBE

(hay còn gọi là Người hoa)”

“Ôi trời ơi, chúng ta như thế là toi đời rồi”, Fred nói khi tôi vừa đọc xong bức thư. “Sẽ có một tên Ron cao to đen hôi cầm sẵn súng ngắn, chỉ đợi chúng ta bị tống cổ vào tù là nhằm bắn thẳng vào mông”.

“Không, làm gì có chuyện”, tôi bình tĩnh trả lời. “Chỉ cần hoàn đủ số tiền là Mr. Rogers sẽ để cho bọn mình yên thôi”.

“Nhưng ông ta đã cảnh cáo rồi mà. Ông ấy sẽ khởi kiện đấy!”

“Không, ông ta sẽ không làm thế đâu. Ông ta chỉ dọa vậy thôi. Chúng ta sẽ thanh toán đầy đủ và mọi chuyện sẽ được dàn xếp ổn thỏa”.

Fred vẫn chưa bị thuyết phục lắm. Nhìn kỹ lại bức thư, tôi nhận ra rằng lá thư được gửi đích xác đến Fred với tên tuổi và địa chỉ đàng hoàng.

“Fred, kiểu quái gì mà Mr. Rogers lại biết được tung tích của ông khi ông gửi thư nặc danh ký tên “Những thằng da trắng ngốc nghếch”?”

“E hèm, vì tôi tin thư trên giấy có sẵn tên và địa chỉ của mình?”

“Đồ ngốc. Đã thế thì tự đi mà kiếm tiền đền đi nhé”

Thứ Ba, ngày 22 tháng Hai

Tôi thực sự bị ám ảnh về chuyện sức khỏe nên không chỉ đi tập gym ở cơ quan, tôi còn gia nhập một câu lạc bộ ở gần nhà. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại phải lo lắng đến thế. Ở gym, mọi người còn tẻ hơn tôi gấp tỷ lần. Nào là các bà béo ị, thịt mỡ chảy cuồn cuồn dưới bộ quần áo thể thao mỏng; những kẻ thất nghiệp lười biếng, đốt tiền trợ cấp vào các loại nước tăng lực; những bà nội trợ nhàn rỗi cười ô tô tới gym, bước khoan thai trên máy chạy và xem MTV, chén một thanh sôcôla để chào mừng đã hoàn thành bài tập rồi lại lái xe về. Đây là không kể những kẻ độc thân ngoại ngữ tuần đến đây để kiếm bạn đời (chắc họ chỉ nghe thấy hơi thở hỗn hển ở máy chạy mà thôi), rồi vài kẻ buôn bán cổ phiếu gắng thi chống đẩy với bọn nhân viên thực tập hoặc những lớp học thể hình với hàng loạt người tập như máy theo lời hướng dẫn cụt lủn của người giáo viên rìa mép, lùn tẹt phía trước.

Bù lại, tôi thấy mình khá khăm hơn khi không mặc quần áo, với điều kiện phải hít vào thật sâu và nín hơi trong vòng vài phút.

Thứ Tư, ngày 23 tháng Hai

Tấm thiệp định gửi cho Leila cũng chịu chung số phận như bó hoa. Tôi tống nó vào máy xén giấy, tiếng nhạc phát ra văng vẳng lúc bị tiêu hủy. Đó chính là khúc nhạc tiến đưa những điều kỳ diệu đã bị nghiền nát.

Tôi đã định tặng nó cho Leila sau sự cố ở cơ quan như một hành động tiểu lâm và cao thượng nhưng em đã làm tôi tổn thương nghiêm trọng với câu đùa “quà tặng cho bà”. Trong ý nghĩ của tôi, em vẫn đáng bị trừng phạt, tống vào trong hầm tối, không ai thêm đoái hoài tới. Nhưng khi trở về bàn làm việc từ phòng xén giấy, có một email đang đợi tôi.

Người nhận: Jack Lancaster

Người gửi: Leila Sidebottom

Chủ đề: Xin lỗi

Hi Jack, em chỉ muốn nói lời xin lỗi về câu đùa vô duyên hôm thứ Sáu! Ngay sau đó, em cảm thấy mình thật không ra gì! Tội nghiệp anh, trông anh lúc đó như chỉ muốn chui xuống đất! Hy vọng anh không cảm thấy bị xúc phạm.

Tấm thiệp thật dễ thương và em đoán chắc rằng cô gái may mắn nào đó sẽ rất cảm động. Em có thể mời anh ra quán để xin lỗi một cách đường hoàng được không!?

L

xx

Ok, ngoài việc hơi lạm dụng dấu chấm than, đó là một email đáng giá 5 sao. Hai nụ hôn ở cuối thư, phải thừa nhận lần này không phải nụ hôn viết hoa nhưng dù sao vẫn là hai. Và em ký “L” – L cho Leila may mắn, L cho tình yêu, L cho dự vọng và ước muốn. [\[25\]](#)

Cư xử đàng hoàng, Jack. Tôi tự nhủ. Để một lúc hăng trả lời, bắt em phải chờ đợi. Để em cảm thấy thực sự hối lỗi.

Ba phút sau, tôi gửi thư trả lời với bốn nụ hôn ở cuối thư. Chúng tôi sẽ ra quán vào tối thứ Hai tới. Bây giờ, tôi phải đến gym để luyện cơ bụng thêm một chút nữa. L cho Lancaster, L cho thất bại. [\[26\]](#)

Thứ Sáu, ngày 25 tháng Hai

Cơ quan quả là địa ngục!

Leila ngồi quá gần khiến tôi không thể tập trung vào bất cứ việc gì. Em phải bước ngang qua tôi khi đi lấy nước uống hay đi nhà vệ sinh và tôi dành đến nửa ngày để cố bắt gặp ánh mắt của em và trưng ra nụ cười sáng choang của mình. Bây giờ mới thấy chuyện kiêng khem khó hơn tôi tưởng rất nhiều.

Về nhà gặp Fred đang diện bộ vest chỉnh tề.

“Đi đâu thế?” Tôi hỏi

Phần lớn mọi người ngủ dậy và mặc vest đi làm. Sau đó, họ về nhà và thay sang jeans để đi chơi tối. Fred thì ngủ dậy vào đầu giờ chiều, mặc nguyên quần áo ngủ cho tới 6 giờ tối. Sau đó, hắn thay đồ và vào phố.

“Không”, Fred nhún nhó. “Tôi vừa đi phỏng vấn về”.

Tôi không tin vào tai mình nữa. Fred có bao giờ ám chỉ từ “P” đâu. Phỏng vấn là bước tiến đến đi làm, cũng có nghĩa là một kết cục bi thảm hơn cả cái chết đối với Fred.

“Việc gì?”

“Nhập liệu”.

Tôi cười rử.

“Cười cái gì mà cười. Tôi không có bất cứ kỹ năng cần thiết nào để đáp ứng yêu cầu của thị trường lao động hiện thời và tôi cần phải trả Mr. Rogers 300 bảng tiền bồi thường để tránh bị tên Ron cao to đen hôi hành hung”.

Đây là chuyện nực cười nhất mà tôi từng gặp.

“Sao không hỏi xin bố cậu?”

“Bởi vì bố tôi là một kế toán tài ba và ông bắt tôi phải trình bản chi tiêu cụ thể hàng tháng. Bố tôi tài trợ cho sự nghiệp văn chương của tôi và cũng là cách để ông giữ quyền kiểm soát tôi. Tôi không thể đi vào mục các khoản chi tiêu khác: “Bồi thường cho cây hoa ăn trộm” được. Ông giết tôi ngay lập tức”.

Nếu tôi là một kế toán trưởng giỏi giang và có một thằng con như Fred, tôi cũng sẽ giết nó thật.

Nhưng Fred tỏ ra rất cương quyết. Hẳn sẽ lắp Internet ở nhà và lần đầu tiên trong đời sẽ đi làm một công việc chân chính. Sau đó, hẳn sẽ thanh toán đầy đủ cho “Người hoa” để tránh bị dây dưa với pháp luật. Tôi định đưa hẳn toàn bộ số tiền bồi thường nhưng Fred có vẻ quá kiên định và phấn khích với mục đích mới trong đời nên tôi đành rút lui.

Thứ Hai, ngày 28 tháng Hai

Mặc chiếc quần lót may mắn, vẩy vài giọt nước hoa Lucy tặng hồi Giáng sinh, tôi đi ra quán cùng Leila ngay sau khi hết giờ làm việc. Khởi đầu có vẻ rất thuận lợi. Em uống double nhé? Tất nhiên rồi, nghĩa là cơ hội để em ngủ với tôi cũng gần như tăng gấp đôi. Chúng tôi huyền thuyên đủ mọi chuyện trên trời dưới biển. Tôi dí dỏm kể ra năm chuyện cười về chính mình. Tôi phá lên cười khi em cười, cười mỉm khi em tủm tỉm và chăm chú lắng nghe em nói trong vòng 20 phút trước khi lơ đãng và tưởng tượng em sẽ trông thế nào khi khỏa thân.

Chúng tôi không nhắc lại chuyện hoa hoét hay thiệp Valentine, hay “bà tôi”. Leila hẳn là biết rõ tác động của em đối với bọn đàn ông. Em thật ngọt ngào, vui tính và khiêm nhường. Mọi chuyện đều rất suôn sẻ.

Nhưng rồi, vào 10:30, em dội bom tấn xuống tôi.

“Jack, có điều này em muốn tâm sự với anh”.

Xem này, sau 3 ly đúp Gin và Tonic, cô gái xinh đẹp nhất thế giới sẽ tiết lộ là nàng thích tôi.

“Ok”, tôi vén màn nụ cười đầy nam tính của mình, “Em có thể nói bất cứ điều gì em muốn”.

“Em thích Buddy”.

OK, em có thể nói bất cứ điều gì em muốn, trừ điều đó.

“Ý em là Buddy Wilton Steer á?”

“Vâng, em thấy anh ấy thật dễ thương, thẳng thắn, tự tin và không thiển cận như kiểu người Anh chúng mình”.

“Đúng thế”.

Không, Jack, không đúng, hoàn toàn sai, sai, sai.

“Ý em là, bọn anh là bạn thân, liệu anh có thể thăm dò Buddy cho em được không? Cách nào cũng được, miễn là đừng làm em phải xấu hổ. Em không thể tỏ vẻ bình thường ở cơ quan nếu như chuyện này vỡ lở ra được”.

Thế em tưởng từ nay tôi sẽ xử sự bình thường được ư?

“Tất nhiên rồi”. Tôi nói, cố giữ bộ mặt lạnh. “Tôi sẽ tìm hiểu xem sao. Nhưng em cũng nên biết là Buddy đã có bạn gái và thường xuyên lừa dối

cô ấy”.

Liệu tôi nói như vậy có phải lẽ không? Tôi băn khoăn khi dậm bước về nhà. Nếu như em xử sự như những người con gái mà tôi kỳ vọng, em sẽ dừng bước ngay. Nếu không, điều đó chỉ đổ thêm dầu vào lửa. Kiểu gì đi chăng nữa, tôi cũng gặp rắc rối. Buddy vẫn còn độc thân và cũng tuyệt vọng như tôi. Và em chọn Buddy chứ không chọn tôi.

Vòng 5: Thất bại.

Khốn nạn!

THÁNG BA

Thứ tư, ngày mồng Hai tháng Ba

Buddy sà vào bàn làm việc của tôi.

“Con trai Jacko,” giọng hần càng ngày càng đặc Anh, “cà phê không?”

Từ phía bên kia bàn, Leila ngược nhìn đầy hy vọng. Em khẽ gật đầu ra hiệu cho tôi.

“Tất nhiên rồi, Buddy”

Khái niệm về cà phê của Buddy là 4 cốc espresso và 5 thìa đường. Tự hỏi chẳng biết hần có chết vì bệnh tim trước khi biết được Leila thích mình không? Tuần trước, hần làm việc tới 90 tiếng. Bây giờ có thể thấy rõ tay hần run lẩy bẩy.

“Jacko, con trai của bố, bố mê em Leila mất rồi”

“Mày thích thật hay chỉ muốn lên giường với nó?”

“Đồ ngốc, Jacko. Tất nhiên là tao chỉ muốn ngủ với em thôi. Thứ hai vừa rồi mày đi uống nước với em à? Thế em có nói gì không?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt Buddy:

“Không, anh bạn ạ. E rằng em chẳng nói gì sất”

“Thật không? Mày có thể nói thẳng với tao”.

“À, thật ra thì ...” Tôi cố diễn tả bộ mặt của bác sỹ khi phải báo tin xấu cho bệnh nhân.

“Tao có ướm hỏi xem liệu em có thích ai cùng cơ quan không và em trả lời là không. Xin lỗi mày!”

Khi tôi quay về phòng làm việc, Leila nhướn lông mày và tôi khẽ lắc đầu. Email với một từ duy nhất “Sao?” đã đợi sẵn trong hộp thư. Lần này không có hôn hít gì hết.

Tôi giải thích với em rằng Buddy vẫn đang còn yêu say đắm cô người yêu hiện thời và muốn chung thủy với nàng. Tôi đồng thời cũng viết trong email rằng Buddy không thích ai cùng cơ quan cả.

Leila email đáp: “Anh thật là tốt bụng, Jack. Dù sao cũng cảm thấy dễ chịu hơn khi biết sự thật. Thà giải quyết cho xong, anh có đồng ý không? Buổi nói chuyện hôm thứ hai rất dễ chịu. Ngày mai anh có rảnh để đi ăn

trưa không?” Tôi mà là người tốt bụng ư? Tôi cảm thấy mình là đồ cặn bã thì đúng hơn. Tôi tự an ủi bằng ý nghĩ rằng mình đã cố bảo vệ Leilo khỏi cái thói tệ bạc thâm đặng của Buddy. Nhưng trong sâu thẳm, tôi hiểu rằng hành động của mình bị thúc đẩy bởi sự ghen tức, tị nạnh và sớm hay muộn thì cả hai sẽ tìm ra sự thật.

Thứ Năm, ngày mồng Ba tháng Ba

Nhân nói về chuyện bị phát giác, tối nay, tôi về nhà khá sớm và bắt gặp Fred đang luống cuống đóng hết các cửa sổ trên máy tính. Đây là ngày đầu tiên hắn nổi được Internet và làm việc ở nhà.

“A ha, chào mừng đến với thế giới của những người lao động. Việc nhập liệu thế nào rồi?”

“Ồ, cũng ổn nhưng hơi mệt”. Mặt hắn bùng bùng như đèn đỏ. Một trang web pop-up “Ảnh ngực trần miễn phí, nhấn vào đây”

“À, ” Fred lẩm bẩm, “có một hai vấn đề với virus từ Internet”

Tôi nhìn kỹ hơn và hiểu tại sao hắn lại quá mệt mỏi với thế giới lao động. 10 trang web gần nhất của hắn đều liên quan đến sex: Quân phục, thiếu nữ, đồng tính, mặt, mông, tay ba, đồ chơi... Cái danh sách chết tiệt ấy thật không tài nào kể hết.

“Thế việc nhập liệu thức ra là cho ai?” Tôi hỏi “Hugh Hefner?^[27]”

“Ồ không. Tôi làm mấy nghiên cứu cho quyển sách đang viết”.

“Tôi tưởng ông bỏ viết cho Lent”

Tội nghiệp Fred. Bị lật tẩy, hắn chui tọt vào nhà tắm, dội nước ào ào.

Nhưng điều đó cũng làm tôi phải ngẫm nghĩ. Internet là để dành cho phim khiêu dâm. Ai cũng biết. Tất nhiên, cũng có lúc ta dùng Internet để thanh toán trực tuyến hay đặt vé máy bay rẻ nhưng về bản chất thì đó vẫn là cách đơn giản nhất để ngắm nhìn ảnh khỏa thân mà không phải xấu hổ cúi đầu bước vào tiệm bán báo, kiểng chân với lấy mấy tờ tạp chí ở sạp trên cùng.^[28] Trên đời này, những kẻ lùn nhất của thế giới người lùn cũng có thể với được con chuột.

Tôi luôn luôn ngạc nhiên về cái vẻ nai tơ của những kẻ dùng Internet cho porn.^[29] Các nhà cung cấp dịch vụ Internet với dải băng thông rộng luôn luôn ghi rõ trong hợp đồng rằng không được dùng Internet cho các mục đích xấu. Nhưng họ thừa biết rằng Internet băng thông rộng bán chạy vì người dùng có thể truy cập porn nhanh hơn. Không ai quan tâm nếu như đặt vé xem phim qua mạng có chậm. Nhưng thật bức mình nếu như đang xem phim lại bị treo chỉ vì đường truyền qua điện thoại quá tệ.

Bạn có thể hiểu về một người nhiều hơn mong muốn chỉ bằng cách xem qua cách dùng máy tính của họ. Họ dùng từ khóa gì khi tìm kiếm trên Google? Mỗi tuần họ xem phim sex bao nhiêu lần?

Thế hệ bố mẹ, ông bà tôi suốt ngày ca than về sự băng hoại đạo đức của giới trẻ ngày nay. Nhưng ngày xưa để giữ gìn phẩm hạnh thật dễ hơn nhiều. Người ta phải đi săn lùng những thú vui. Ngày nay, đến với các cám dỗ chỉ cần một cái nháy chuột phải, nháy chuột trái hay double click.

Thứ Sáu, ngày mồng Bốn tháng Ba

Bữa ăn trưa thứ hai với Leila và mọi người trong cơ quan bắt đầu bàn tán. Đây là nơi làm việc chứ không phải là nơi kết bạn. Thật khó xử nếu như một người được lên chức và phải sa thải bạn mình.

Nhưng cứ để cho bọn họ xì xào. Tôi thường rất ghét nghe những câu chuyện vớ vẩn, nhỏ nhặt, nhưng đối với Leila thì tôi lại thấy chúng thú vị vô cùng. Tôi thích nghe em kể về sự nghiệp trong quân đội của bố em, về lòng ngưỡng mộ của em với Damien Rice, [\[30\]](#) nỗi sợ đề can của em hay những chuyến du ngoạn của con vật nuôi đầu tiên, một con chuột bạch nửa mù tên là Nelson. Thật là ngớ ngẩn nhưng em quá đẹp, quá hấp dẫn và dễ thương nên tôi có thể nghe em nói cả ngày. Tôi thậm chí còn bỏ qua việc em sinh ra ở Yorkshire.

“Tôi đã từng đi lên phía bắc”, tôi nói với em, “khi tôi quên xuống ở ga tàu điện ngầm gần Moorgate”.

Thứ Bảy, ngày mồng Năm tháng Ba

Sáng nay đứng tắm, tôi tiến hành đợt kiểm tra dương vật hàng tháng của mình. Phát hiện ra một cái u nhỏ bên phía trái. Tôi sẽ chết một cách từ tốn và tồi tệ, không được ai yêu và không có ai than khóc.

Tôi tiết lộ điều này với Fred.

“Jack, ông là kẻ mắc chứng nghi bệnh tồi tệ nhất trên đời này”.

“Làm gì có chuyện”.

“Đúng thế!”

Chúng tôi đã quá già cho cái trò cãi lộn trẻ con này rồi.

“Thật đấy, Jack. Thế ông làm gì mỗi khi bị đau đầu?”

“Cúi cằm xuống phía ngực để kiểm tra xem có bị viêm màng não hay không”.

Ừ, có lẽ Fred lại nói đúng!

Chủ nhật, ngày mồng Sáu tháng Ba

Ngày Chủ nhật dành cho các bà mẹ. Tôi về nhà thăm mẹ yêu quý, lịch thiệp, tao nhã, xinh đẹp và rồi rãi. Người mà tôi vô cùng yêu quý.

Tôi tặng mẹ một bó hoa và mẹ khá vui về điều đó, cho dù màu hoa không hợp với thời điểm này của năm. Làm sao tôi có thể biết được rằng có màu hoa dành riêng cho tháng Ba? Điều đó làm tôi nhớ đến cách nói của Lucy về màu hồng máu.

Nhắc đến Lucy cũng là việc mà mẹ lải nhải suốt cả ngày. Chỉ vì hôm nay là Ngày lễ dành cho Mẹ nên tôi để bà được toàn quyền gia giáo, khuyên bảo, nhắc nhở tôi về lỗi lầm lớn nhất trong đời. Tôi bỏ ngoài tai những lời nhieếc mắng. Ý tôi là, liệu tôi có thể nói gì để xoa dịu mẹ? Đừng lo mẹ ơi, hôm thứ Năm, ngày 17 tháng Hai, con đề nàng ra chiếc bàn ăn và làm nàng rên rĩ chỉ trong 30 giây, vì vậy, mọi chuyện đều ổn cả. Có thể tôi từng nằm trong bụng mẹ hơn 9 tháng nhưng cũng có quá nhiều điều con cái nên giữ kín, không nên trao đổi với cha mẹ.

Hôm nay, thằng em trai Ben cũng về nhà. Khá dễ chịu vì tôi không gặp Ben kể từ Lễ Giáng sinh, Ben đẹp trai hơn tôi một chút, trẻ trung hơn, thông minh hơn và nói chung là tính tình dễ chịu hơn. Tuy nhiên, nó luôn thể hiện những ưu điểm ấy một cách khiêm tốn, tự nhiên khiến tôi vừa thích thú vừa khó chịu. Ben là sinh viên y khoa. Tôi hỏi nó về cái u nhỏ vừa phát hiện hôm trước. Nó chịu bó tay – chương trình học của Ben chỉ mới đến phần thận và chân phải.

“Tuần tới bố mẹ lại đi trượt tuyết”. Mẹ nói khi dọn nốt phần tráng miệng.

“Nhưng bố mẹ đã bao giờ đi trượt tuyết đâu nhỉ?”

“À, không, không phải là đi trượt tuyết”, mẹ đáp, “Ý mẹ là SKY-ing: Spending the Kid’s Inheritance – tiêu tiền hồi môn của con cái. Đang là một thịnh hành đấy. Bố mẹ sẽ theo một tour 5 sao đi săn bắn ở Tanzania”.

Cha mẹ luôn nghĩ rằng chúng kiến cảnh con cái trưởng thành thật là đau khổ? Họ không biết rằng sự thật còn tồi tệ hơn theo hướng ngược lại. Sau khi chịu đựng mẹ quá đủ, ba bố con tôi đi chơi golf, một khu vực

may mắn thay vì không có vợ con hay người yêu gì cả. Tôi mất 7 quả và thua ở điểm thứ 118.

Một ngày không may mắn.

Thứ Hai, ngày mồng Bảy tháng Ba

Cái u biến mất. Cám ơn trời, tôi còn được sống.

Kỳ kiêng khem của tôi chỉ còn 19 ngày nữa, và với cái dương vật hoàn hảo của mình, tôi sẽ được ngủ với Claire, Mel và Susie.

Thứ Ba, ngày mồng Tám tháng Ba

Năm nay, tôi tham gia vào việc tuyển dụng sinh viên sắp ra trường. Vì thế mà lần đầu tiên trong lịch sử Rupert (hói), Buddy, Leila và tôi vào ngồi chung một phòng.

Cách đây 2 tuần, chúng tôi hoàn thành khâu phỏng vấn và bây giờ là đến lượt gửi thư từ chối cho những ứng cử viên không được nhận làm. Hôm nay, chúng tôi nhận được lá thư trả lời từ một sinh viên Oxford khá ấn tượng:

“Kính gửi công ty chuyên bóc lột nhân tài,

Tôi cam lòng hy sinh vài buổi học để đi phỏng vấn với Quý công ty trong tháng Mười Hai, tháng Giêng và tháng Hai. Mặc cho các cám dỗ của các loại rượu quý, thức ăn ngon và khách sạn đắt tiền, tôi đã quyết định sẽ không tiếp tục đi dự một cuộc phỏng vấn nào nữa trong năm nay.

Tôi biết đây không phải là tin mừng đối với Quý công ty nhưng tôi buộc phải nhấn mạnh rằng, tôi có quá nhiều điều tốt đẹp hơn cần phải làm trong đời. Cuộc thi tuyển năm nay thật là khốc liệt, Quý công ty nên tự hào về điều đó. Tôi cam đoan là không ít những kẻ ham hố sẽ chấp nhận làm với Quý công ty để thanh toán những khoản nợ sinh viên khổng lồ.

Tôi đang thu thập các thông tin về hoạt động của Quý công ty và sẽ gửi bản thông tin này tới công ty sau khi đã phát tán cho các ứng cử viên khác. Tuy nhiên, trong thời điểm hiện tại, tôi nghĩ rằng Quý công ty cần tập trung cải tiến chất lượng các cuộc nói chuyện với sinh viên. Tôi thích Buddy và nghe quan điểm của anh ta về chính sách giữ cân bằng giữa cuộc sống và công việc của Quý công ty nhưng thực lòng, cuộc nói chuyện của anh ta quá tồi. Đồng thời, thông điệp của Buddy hoàn toàn trái ngược với sự mệt mỏi thể hiện bằng đôi mắt thâm quầng và thiếu ngủ của anh chàng ngồi cạnh. Cả hai chỉ như sống lại khi một cán bộ nhân sự (khá xinh đẹp, tôi phải công nhận!) chạy tới và lên giây cót sau lưng cho cả hai chàng.

Như đã thấy, kinh nghiệm gần gũi của tôi với Quý công ty chẳng được tốt đẹp gì. Đã có những nhân viên cũ ca ngợi Quý công ty. Đã nghe những lời ngợi khen Quý công ty. Tôi đã từng ngưỡng mộ Quý công ty khi chưa biết gì. Rồi chúng ta gặp và chuốc rượu cho nhau với hy vọng

hòa hợp. Chúng ta chỉ thể hiện những mặt đẹp để của mình. Tôi chỉ biết những ưu điểm của Quý công ty. Thực ra, tôi có câu cá hai tay (tám tay thì đúng hơn) nhưng Quý công ty là công ty duy nhất mà tôi thực sự muốn khởi nghiệp. Và giờ đây, khi gần đến thời điểm hợp tác lâu dài thì tôi thấy mình bị từ chối bẽ bàng. Không một lời an ủi, không một lời giải thích vì sao, chỉ một cú điện thoại ngắn ngủi phá hỏng buổi chiều ở quán của tôi. Thực ra thì chúng ta đều có chung một ý tưởng. Tôi cũng định từ chối Quý công ty nhưng Quý công ty lại ra tay trước. Dù sao, tôi cũng xin nhấn mạnh rằng tôi rất hài lòng đã gặp Quý công ty. Tôi hy vọng rằng Quý công ty sẽ tiếp tục gửi cho tôi hàng loạt các brochure vô nghĩa với logo đẹp để của mình. Chúc Quý công ty luôn gặp thuận lợi trong tương lai tẻ nhạt và vô hồn.

Kính thư,

Nigel O. T. Bitter

Tái bút: Xin cho biết chính sách của Quý công ty với việc nộp đơn lại vào năm tới!”

Theo tôi thì Mr. Bitter này đáng liệt vào danh sách đen. Tôi đưa bức thư cho Leila để em ghim lại trên bàn làm việc.

Thứ Tư, ngày mồng Chín tháng Ba

Anh bạn cùng nhà Fred càng ngày càng tuyệt vọng. Hấn ghét công việc nhập liệu và cũng không muốn viết lách nữa. Hấn không thích bất cứ đứa con gái nào si mê hấn và lâu lắm rồi trái tim hấn không hề bị rung động.

Tôi gợi ý rằng các buổi sáng hấn nên ăn mặc bình thường như mọi người, đi ra khỏi nhà, gặp gỡ nói chuyện với người khác khi mặt trời còn chưa lặn. Hấn thậm chí có thể bắt chước Rick ở chỗ coi phòng làm việc như trung tâm môi giới kết bạn. Rick chỉ làm ở một chỗ đủ lâu để có thể xiêu lòng trước một đối tượng bất phù hợp rồi lại bỏ đi và bắt đầu một vòng tròn mới. Khi còn học đại học, có thể coi Rick như một gái gọi và bây giờ là một cô ả lẳng lơ nơi công sở.

Lại nhắc đến Rick, chúng tôi đã quyết định thiết lập lại các buổi tụ tập toàn con trai. Kể ra tôi cũng hơi lo lắng. Buddy sớm muộn gì sẽ ghét tôi như hắt nước đổ đi, Rick thì có vẻ xử sự rất kỳ quặc trước mặt tôi, còn Fred và Jasper thì tán tỉnh nhau càng ngày càng lộ liễu. Buổi gặp gỡ sẽ thú vị lắm đây!

Thứ Sáu, ngày 11 tháng Ba

Quả thực là thú vị. Và cũng là một trong những buổi tối tồi tệ nhất trong cuộc đời tôi.

Bắt đầu khá ổn. Chúng tôi ngồi ngoài ban công ăn pizza và uống bia trong khi bàn bạc những vấn đề quan trọng trong cuộc sống, ví dụ nhưng chính trị hay bọn con gái có chọc ngón tay vào mông chúng tôi khi làm tình hay không.

Sau đó, một kẻ ngu ngốc nào đó (có lẽ chính là tôi) gợi ý chúng tôi chơi trò “Tôi chưa từng...” để mau say hơn. Đó là một trò chơi ngớ ngẩn nhưng hợp với một nhóm trợn lăn giữa những người rất hiểu nhau và những người không.

Buddy nghĩ hẳn sẽ mở đầu một cách nhẹ nhàng: “Tao chưa từng ngủ với Lucy” – Giỏi đấy, hẳn học luật khá nhanh.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi và tôi phải nuốt ực một ngụm bia lớn theo án phạt. Hiển nhiên rồi, tôi đã ngủ với nàng hơn trăm lần. Quá anh hùng!

Và sau đó, Rick cũng kín đáo uống một ngụm bia.

“Richard Fielding”, Jasper véo von, “Tôi hy vọng đó là ngụm bia ‘Tao khát quá!’ chứ không phải là ngụm bia của ‘tao cũng biết tường tận về chỗ kín của Lucy Poett’?”

Hóa ra là cái thứ hai. Bình thường tôi không phải là kẻ vũ phu nhưng việc tiếp theo mà tôi biết là đẩy Rick xuống sàn nhà và đá hẳn ít nhất 20 cú. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi đánh người. Có lẽ tôi còn đau nhiều hơn là Rick.

Buddy vốn cao lớn hơn tôi nhiều, lẳng tôi ra và giữ chặt tôi như giữ một con chó lớn đang hướng về phía Rick tuôn ra hàng tràng chửi rửa thậm tệ.

Phụ nữ trong tình huống tương tự chắc chỉ muốn biết tại sao. Tại sao lại có thể xúc phạm bạn thân của mình? Liệu có tình cảm gì không? Nhưng tất cả tôi muốn biết là sự thật. Tất cả mọi sự thật – ở đâu, như thế nào và bao nhiêu lần?

Nhưng sự thật thường không giúp gì cho những tình huống thế này. Anh muốn biết mọi chuyện nhưng tiểu tiết lại bề bộn hơn cái trước. Có

tới hàng nghìn câu hỏi và mỗi câu trả lời lại chiết mũi dao sâu hơn một chút.

Vậy mà chỉ có một câu hỏi “tại sao” là tôi thực sự muốn biết. Tại sao Rick lại nói dối tôi quá trơn tru khi tôi qua nhà hắn lần trước để làm rõ sự tình, rồi lại thú nhận một cách cực kỳ ngớ ngẩn trong trò chơi chuốc rượu 6 tuần sau đó?

“Tao không nói dối, Jack”, hắn thút thít. “Lúc đó, tao vẫn chưa ngủ với Lucy, mày hiểu không? Tao thực sự phải lảng tránh nàng trong câu lạc bộ. Nhưng rồi nàng nhắn tin cho tao vào ngày Valentine. Quá cô đơn và buồn chán, tao đã ghé qua định chỉ để uống chén nước”.

Thế đấy, ngày Valentine là một ngày đã bị thương mại hóa, là ngày của thất bại, tuyệt vọng, này của tình yêu và cũng là ngày ngủ với bạn thân của người yêu cũ trước khi trả lời tin nhắn của anh ta và cũng ngủ luôn với cả anh chàng tội nghiệp.

“Cút ngay trước khi tao kịp giết mày”, tôi nói, giật mình với cái giọng trầm khan, ghê rợn của chính mình. Nam diễn viên Jasper gật đầu đồng ý. Tôi nói như thể tôi thực sự sẽ ra tay vậy. Có lẽ tôi dám làm thế thật.

Sau khi Rick đi rồi, anh bạn cùng nhà Fred nói: “Kể ra cũng hơi quá đáng, Jack. Ít ra thì hắn ta cũng chân thành. Đó cũng là cái hay của trò “Tôi chưa từng...” Rượu bia có bao giờ nói sai. Nó giúp cho những kẻ thẹn thùng ít nói nhất cũng có cơ hội để bày tỏ quan điểm của mình”.

“Được rồi, cả mày cũng có thể cút xéo khỏi nhà tao trước khi tao ra tay giết chóc!” Tôi gào thét một cách điên cuồng.

“Jack, thằng khùng. Đây cũng là nhà tao. Chúng kiến vỡ kịch vừa rồi của mày, tao không tin rằng mày có thể giết được một con ruồi. Tao không phải là ruồi, vì thế, tao ở lại đây”

Làm sao có thể cãi lại được những lập luận logic đến thế cơ chứ?

Và thế là lên giường đi ngủ. Đấm gối thùm thụp, tưởng tượng đó là mặt của Rick.

Thứ Bảy, ngày 12 tháng Ba

Làm lành với Fred sau một bữa trưa dài và tốn nhiều chất cay ngoài quán nhậu.

Sau đó, quay về nhà và ngẫm nghĩ về tối qua. Nếu tôi là Rick, liệu tôi có xử sự giống hần không? Thực ra thì Lucy rất hấp dẫn và bọn họ khá hợp nhau. Liệu Rick có làm điều gì sai không?

Tất nhiên, sau chuyện tối qua, hần phải hiểu điều đó làm tổn thương tôi tới mức nào. Trong đời, có những giới hạn mà ta không bao giờ nên vượt. Đó là một vài điều luật đơn giản, không cần phải nói ra lời. Anh không nói xấu bố mẹ bạn một cách công khai và không ngủ với người yêu cũ của bạn mình.

Nhưng rồi tôi thấy giận chính bản thân mình. Ghen tuông là tình cảm mạnh mẽ kì lạ. Tôi không thể chỉ ra rõ điều gì làm tôi bức mình nhất. Liệu đó có phải đơn thuần chỉ là tình dục hay không? Liệu có phải tôi lo lắng rằng Rick giỏi hơn tôi khi ở trên giường không? Liệu dương vật của hần có to hơn của tôi không? Liệu hần có dài hơi hơn không?

Hay chuyện xảy ra chỉ vì hôm đó là ngày Valentine? Liệu cả hai có nằm dài và trò chuyện sau khi làm tình? Họ có thì thào như hai kẻ yêu nhau không? Họ có nhắc đến tên tôi hay không? Liệu Lucy có nghĩ về Rick khi nàng vẫn còn cùng tôi không? Liệu Lucy có mơ tưởng về Rick khi làm tình với tôi không? Liệu nàng có kể hết những câu đùa riêng tư của chúng tôi? Liệu nàng có tiết lộ tên thân mật nàng dành cho của quý của tôi? Tại sao nàng lại có thể ngủ với một thằng tóc đỏ?

Tất cả những ý nghĩ trên làm đầu óc tôi quay cuồng, không thể kiểm soát nổi. Chúng làm tôi thực sự chóng mặt và buồn nôn. Vấn đề là những kẻ bỏ người yêu là anh phải chịu toàn bộ đau đớn và không được ai thông cảm. Đó hoàn toàn là lỗi của anh.

Anh bạn cùng nhà Fred cố đóng tai nghe chuyện nhưng tôi cần giải pháp chứ không cần sự an ủi. Tôi phải nói với ai đó có thể thấu hiểu mọi chuyện. Gọi cho bố và kể cho bố toàn bộ sự tình.

“Jack, con sẽ phát điên lên nếu như cứ nghĩ về từng chi tiết nhỏ nhặt. Con phải nhìn vào bức tranh tổng thể”.

“Ý bố là?”

“Ừm, thế con có hạnh phúc với Lucy hay không? Con có thực sự muốn sống cùng Lucy hay không? Đó có phải là người phụ nữ mà con sẵn sàng dành cả đời mình cho không?”

“Không”.

“Đó chính là câu trả lời, con trai ạ. Con phải nhớ lấy điều đó. Mọi chuyện còn lại rồi sẽ ổn cả thôi”.

Bố nói đúng. Chúa phù hộ ông già, ông hoàn toàn đúng. Tôi quyết định sẽ không bị ám ảnh bởi chuyện đó nữa. Tôi đã bỏ Lucy. Tôi đại dốt ngổ ngáo với nàng (sau Rick, nghĩa là tôi thắng hẳn chuyện đó) và cả Lucy và Rick đều được tự do lựa chọn cách sống của họ. Nếu như hai kẻ cô đơn muốn thắp sáng sự tồn tại tẻ nhạt của mình bằng vài giờ ôm ấp, rên rỉ vô nghĩa thì đó là việc của họ. Và với suy nghĩ độ lượng này, tôi yên tâm cùng Fred và Jasper ăn tiêu một đêm trác táng.

Chủ nhật, ngày 13 tháng Ba

Tôi thường tự hỏi không hiểu đời sống mỗi cá nhân ở xứ sở sương mù này sẽ thay đổi như thế nào nếu như chất cay không được khám phá. Hãy tưởng tượng bao đôi lúa không thành nếu không có hơi men tác động. Rồi tất cả những tin nhắn không được gửi và những ý định không được tiết lộ. Anh có thể hình dung ra mình nháy nhót, chứ đừng nói gì đến chuyện tán tỉnh trong một câu lạc bộ toàn người tỉnh táo hay không? Rồi những ý tưởng đáng giá tiền triệu và những cuộc du ngoạn liêu lĩnh sẽ không bao giờ thành hiện thực nếu như những tế bào nhạy cảm trong trí óc con người không được kích thích bằng chất cồn. Đó là không kể đến các quyết tâm thay đổi lối sống bất thành khi anh tỉnh rượu vào sáng hôm sau.

Tối qua là một ví dụ điển hình. Tôi sẽ hoàn toàn vô tội nếu chịu khó nằm nhà đọc sách và uống một cốc ca cao nóng. Thực tế thì sau khi về nhà từ chuyến xe bus 2 giờ rưỡi sáng, rồi quyết định gọi điện cho Lucy.

Về bản chất đây là một ý tưởng vô cùng ngu ngốc. Mọi suy nghĩ bao dung của tôi sau cuộc nói chuyện với bố đã hoàn toàn tan biến. Và cảm nhận thấy cơn đau đầu của hai tối uống quá tải chuẩn bị hoành hành, tôi quyết sẽ làm rõ mọi chuyện liên quan đến Rick với Lucy.

Cái mà tôi quên mất là tôi đã bỏ sung Leila vào các tên bắt đầu bằng L trong điện thoại, vì thế thứ tự trong danh sách liên lạc đã bị thay đổi. Bất biến này, cộng với sự thật rằng tôi đã uống toàn bộ lượng rượu cho phép của một tháng trong vên vên có 2 ngày cuối tuần, đồng nghĩa với việc lầm lẫn bấm vào số của bố mẹ Lucy.

Chẳng biết vì lý do kỳ quặc gì, tôi đặt ghi âm lại cuộc nói chuyện đó. Có thể tôi muốn dùng nó để làm bằng chứng? Thực sự không thể hiểu nổi đầu óc của một thằng say. Và thế là, nhờ vào kỹ thuật hiện đại, giờ tôi có thể ghi lại nguyên văn cuộc trao đổi.

“Archie Poett đây”, một giọng nói buồn ngủ, mệt mỏi.

“Lucy, cô đấy à?”

“Đây là số điện thoại vùng Salisbury 755750. Anh cần gì?”

“Mày là thằng chó nào thế? Lucy đâu? Đưa điện thoại cho Lucy. Tao cần nói chuyện với cô ta. Và tao muốn nói chuyện với cô ta ngay bây

giờ”.

“Đây là bố của Lucy. Ai đấy nhỉ? Tại sao anh lại gọi vào giờ này? Có chuyện gì không?”

“Bố-của-Lucy, đừng có ba hoa chính chòe. Mà là thằng người yêu mới của nó phải không? Mà ngủ với nó phải không? Tao đoán chắc của quý của mày chỉ bé một mẩu và mềm nhũn. Tao biết cô ta ở đấy mà. Để tao nói chuyện với Lucy”.

“Có phải Jack không nhỉ?”

“Ừ, Jack đấy”. Có lẽ tôi đã tỉnh ra một chút khi tự nhắc đến tên mình. Có thể nghe thấy chút lo ngại trong giọng nói của tôi.

“Jack, anh gọi nhầm vào số của bố mẹ Lucy rồi. Bỏ điện thoại xuống, đi tắm rồi lên giường đi ngủ đi”

“Vâng, Mr. Poett. Ôi trời, cháu vô cùng xin lỗi, Mr. Poett”

“Mà Jack này?”

“Dạ?”

“Sáng mai thức dậy, anh sẽ không nhớ điều này đâu nhưng tôi cũng muốn nói rằng anh đã có thể trở thành con rể của tôi. Tôi rất thất vọng đấy!”

“Mr. Poett?”

“Sau thế Jack?”

“Tiên sư nhà ông, Mr. Poett!”

Thứ Ba, ngày 15 tháng Ba

Cuối cùng thì Fred cũng thực hiện đủ các “nghiên cứu” trên Internet và kiếm đủ tiền bồi thường cho cây anh đào nở hoa trái vụ. Hẳn đồng thời cũng được mời làm việc chính thức tại công ty nhập liệu. Hẳn được bầu là “nhân viên đánh máy xuất sắc nhất trong tháng”. Hẳn tháng Ba phải là một tháng tồi tệ nhất trong lịch sử của cộng đồng [www. Crapjobs. Com](http://www.Crapjobs.Com).

Tuy nhiên, thời gian tiếp xúc gần gũi với thế giới lao động đã khiến Fred phải suy nghĩ một cách nghiêm túc về việc viết sách. Đối với hắn, bất cứ việc gì cũng tốt hơn là phải ngủ dậy sớm mỗi ngày, đóng bộ và lên tàu xe đi làm. Theo cách nói của Fred thì đơn giản là quần áo ngủ đối lập với P45!^[31]

Thứ Tư, ngày 16 tháng Ba

Hôm nay, tôi nhận được một bức thư tay rất dài và cảm động của Lucy (tôi không nhận được thư viết tay kể từ khi đi học phổ thông) nhắc lại những kỷ niệm đẹp đẽ mà chúng tôi từng có. Bức thư vừa đượm buồn vừa có tính động viên. Nước mắt nước mũi tôi làm các dòng chữ nhòe nhoẹt ngoài dự kiến. Có lẽ Lucy muốn tổng khứ tất cả những gì mà chúng tôi có vào một ngăn kéo kín rồi làm lễ kỷ niệm, tổng tiền chúng vào quá khứ. Điều đó làm tôi khóc. Gần đây mọi việc tệ hại quá chừng và tôi đã cố quên đi tất cả những giây phút hạnh phúc trong đời mình. Nhưng đồng thời nó cũng như gánh nặng được dỡ bỏ khỏi đôi vai tôi. “Chấm hết!”, tôi nghĩ đó là từ cần dùng. Một từ rất chuẩn xác.

Tôi cũng phải viết thư xin lỗi bố Lucy. Mr. Poett quả là một người cha mẫu mực và không đáng bị đánh thức lúc hai rưỡi sáng để nghe mấy lời nguyên rửa tục tĩu. Và thế là tôi viết cho ông một bức thư khó viết nhất trong đời.

Tối lúc này tôi mới thấy hệ thống giáo dục của chúng ta rất thiếu sót. Thay vì dạy học sinh đóng kịch bằng ngoại ngữ – “Em phụ trách đoàn học sinh trên chuyến xe bus đến Dieppe ở nước Đức. Chiếc xe bị hỏng giữa đường. Hãy giải thích cho người thợ cơ khí rằng cần phải thay bộ chế hòa khí mới” – chúng ta nên tập trung vào các tình huống thực tế hơn. Có lẽ môn văn ở cấp hai phải có chủ đề: “Giữa đêm, trong khi say mềm, em gọi nhầm vào số của bố bạn gái để than phiền rằng cô ta ngủ với bạn thân nhất của em. Hãy viết một bức thư xin lỗi không quá 200 từ. Yêu cầu viết cách dòng và đọc kỹ bức thư trước khi nộp”.

Rồi đến Rick, hẳn để lại hàng loạt lời nhắn dài loằng ngoằng trong hộp thư thoại của tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy mình thật khổ nạn về chuyện hôm thứ Sáu vừa rồi. Vì vậy, tôi ghé qua nhà Rick để làm lành, lần thứ hai trong vòng hai tháng.

“Tao vô cùng xin lỗi”. Đấm lưng thân tình. “Đừng bao giờ để những chuyện vớ vẩn thế này làm hỏng tình bạn của chúng ta”. Lại đấm lưng, dừng lại, rồi lại đấm, sụt sùi, và cứ thế mãi...

Tôi về nhà, nhắn tin cho em gái Rick, Katie, hẹn đi uống một lúc nào đó. Sự trả thù bao giờ cũng ngọt ngào.

Thứ Năm, ngày 17 tháng Ba

Tôi bước vào phòng làm việc khi Buddy và Rupert (hói) đang trò chuyện. Nguyên văn là thế này:

Buddy: “Vấn đề với bọn con gái ở các trung tâm tài chính là chúng quá cao giá. Thậm chí đến những ả béo ị và ô mai sấu nhất cũng có giá, như những cổ phiếu ưu đãi ở Trung Đông vậy”.

Rupert (hói): “Đúng thế, cậu quả là chí lý. Tất cả những đứa ngon lành đều được trả giá hậu hĩnh (và chúng nó ý thức được điều đó). Thế rồi còn phải lo chính sách rút vốn nữa chứ. Bọn đó chẳng quan tâm đến việc bán đấu giá trên sàn đâu”.

Buddy: “Ha ha. Thời buổi này, em thà nhảy vào các thị trường quốc tế với các hình thức đầu tư phong phú, luật lệ đa dạng, múi giờ khác biệt. Thị trường Thái Lan đang mạnh về tiền mặt, thị trường Việt Nam cũng khá khởi sắc”.

Rupert (hói): “Hoàn toàn đồng ý, tôi từng gần bó với thị trường Mỹ nhưng gần đây thấy nó có vẻ cạnh tranh khốc liệt quá”.

Buddy: “Ha ha. Theo kinh nghiệm của em thì thị trường mới nổi thường thường dễ làm ăn hơn các thị trường lâu đời, tuy nhiên lúc ban đầu cũng khá khó khăn vì rủi ro cao”.

Rupert (hói): “Lợi thế lớn nhất của các công ty được niêm yết là anh có thể bỏ của chạy lấy người chỉ sau một tối. Để dành 10 phần trăm còn lại cho thằng kế tiếp – đó luôn là phương châm của tôi”.

Buddy: “Ha ha”.

Sáng như ban ngày nhé! Tôi làm việc với những thằng khốn nạn nhất trên đời.

Thứ Sáu, ngày 18 tháng Ba

Có lẽ tôi phải sửa lại một chút câu cuối cùng trong nhật ký: Chỉ chín mươi tám phần trăm đồng nghiệp của tôi là khốn nạn. Leila “phát ngôn viên ủng hộ sôcôla của sinh viên” Sidebottom thì đã cố định vị trí của em ở hai phần trăm còn lại với phát minh về trò chơi mới tại công sở: Đua business card độc đáo nhất.

Luật chơi là anh được tự chọn những cái nhất mà anh có, ví dụ như: Địa chỉ email dài nhất, màu sắc lòe loẹt nhất, cách dùng phong chữ đẹp nhất, nhiều loại thông tin liên lạc nhất, vân vân...

Tôi chiếm vị trí đầu tiên một cách dễ dàng bằng cách dùng phong chữ Helvetica 12 in nổi màu xanh biếc trên card của Rupert (hói). Leila đánh trả bằng card của Andrew Billington từ BNP Paribas với 3 số mobile phone, 2 số fax, 2 email và một hộp thư tại bưu điện gửi tới thư ký của ông ta (tất cả trừ hộp thư khi dùng chuyển phát nhanh). Tôi tấn công bằng một email dài dằng dặc <Geoffrey. blundell-radomir-blundel@uk. lowsoncommunications. Com> (dễ dàng đánh bại <bod. hall@gs. Com> của Leila). Nhưng rồi em đánh trả bằng: Sheikh Abdul Al-Rahman, danh thiếp với cách dùng tên Ả rập đậm đặc nhất. Tôi hoàn toàn đầu hàng.

Trò chơi thật trí tuệ, người con gái thật tuyệt vời. Em làm gì ở chốn này?

Chủ nhật, ngày 20 tháng Ba

Chỉ một tuần nữa là đến cuộc tình tay tư của mình. Hai hòn dái tôi căng tròn như hai quả dưa.

Thứ Ba, ngày 22 tháng Ba

Tôi bắt đầu cảm thấy vô cùng căm ghét công việc của mình. Ý tôi không phải là kiểu ghét chơi chơi theo cách nói quen miệng của một số người. Tôi thật sự không thể chịu đựng được nữa. Hồi mới vào, thấy choáng ngợp vì bỗng nhiên kiếm được bộn tiền ngay sau khi ra trường. Những bộ complet xịn, Blackberry, taxi miễn phí, tiền thưởng kếch xù cuối năm, rồi các đợt vui chơi giải trí do công ty tổ chức, đã làm tôi mờ mắt. Thế rồi khi sự phấn kích tiêu tan, vẫn cảm thấy chịu đựng được vì ít ra còn có Lucy đợi ở nhà sau mỗi buổi tối đi làm về. Tôi thích đưa Lucy đi ăn nhà hàng và mua tặng nàng những món quà đắt tiền. Lucy làm về PR. Tôi làm ở trung tâm tài chính lớn nhất London. Chúng tôi tạo thành một cặp lý tưởng ở thủ đô. Tôi có thể đã khác bây giờ, đã có thể trở thành một trong những chàng trai đắt giá và đầy triển vọng.

Nhưng giờ đây, khi đã chia tay Lucy, tôi mới nhận thấy sự giả dối đáng xấu hổ của lối sống ấy. Tôi ghét sự thật rằng tôi có thể ra ngoài ăn trưa và trả 20 bảng cho một đĩa salad mà không hề bận tâm. Tôi ghét sự thật rằng bọn con gái thay đổi hẳn thái độ khi biết tôi kiếm được bao nhiêu tiền.

Còn bản thân công việc? Thực ra mà nói, nó còn hơn cả vô dụng. Tôi thậm chí còn không hiểu mình đang làm gì nữa. Tôi không thể hiểu nổi liệu công việc tôi làm có đem lại lợi ích gì cho xã hội không? Những lời khắc trên bia mộ của tôi sẽ là: “Anh chưa bao giờ làm ảnh hưởng xấu đến lợi ích của chủ đầu tư”.

Tôi vẫn nhớ đến buổi tiệc chia tay bố tôi khi cụ về hưu. Có rất nhiều các giáo viên và cựu học sinh đến dự, cảm ơn cụ về tác động tích cực của cụ đối với họ. Và khi so sánh điều ấy với tình huống hiện tại của mình, dù không muốn, tôi cũng nghĩ mình là một trong những kẻ tệ hại nhất. Tôi nhớ tuần trước có đọc bài phỏng vấn một chuyên gia đầu ngành marketing sắp về hưu. Lúc đó tôi nghĩ: “Giỏi lắm, ông đã bán xà phòng gội đầu thật xuất sắc”.

Khi còn học phổ thông và đại học, chúng ta được dạy dỗ rằng ta có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. Chúng ta chơi thể thao, tham gia các câu lạc bộ, học chơi nhạc cụ, đi tham quan du lịch... và liệt kê tất cả các kinh nghiệm đó vào một CV bóng bẩy để có thể kiếm được một công

việc tử tế ở ngân hàng. Tôi say bí tỉ ở hội chợ việc làm và viết lung tung, nhăm dòng nọ sang dòng kia trong form đăng ký. Toàn là những điều ngớ ngẩn. Chúng ta là một thế hệ không có xương sống, mới hai chục tuổi đầu đã ký tên xin chết cho các chương trình giới thiệu việc làm và các chế độ lương hưu hậu hĩnh. Chúng ta coi các công ty blue chip^[32] như những trung tâm kết bạn để có thể gặp nửa thế hai của mình.

Ừ, ít ra thì tôi gặp Leila và tôi đoán chắc em là con người lý tưởng. Lúc đầu, tôi chỉ nghĩ đó là những cảm xúc bông bột. Nhưng giờ đây, mọi chuyện trở nên nghiêm túc. Bình thường, tôi thấy những đứa con gái mà tính tình dễ chịu thì rõ xấu, còn những đứa đẹp một chút thì lại quá tệ nhạt. Nhưng Leila thì hoàn toàn khác.

Không thể không dùng đến mấy câu cổ điển nhưng em quả là ánh sáng lung linh trong căn hầm địa ngục. Tuần này, gần như hôm nào chúng tôi cũng ăn trưa với nhau. Chúng tôi tiếp tục chơi trò đua business card như trò chơi riêng của hai đứa. Chúng tôi trò chuyện với nhau về một thế giới khác, cái thế giới tồn tại bên ngoài những thang máy bằng kính và cây nhựa giả tạo. Em thấp sáng từng giây phút nghỉ giải lao mà tôi có trong cái hố tăm tối này.

Nhưng bây giờ, em có vẻ thích Buddy và Buddy cũng mê em, tình thế đã thay chiều biến thế. Tôi nhận ra công việc của tôi đang làm mới chó cắn làm sao. Theo đuổi một đồng nghiệp mới chỉ có thể tạm thời đánh lạc mỗi thâm thù ấy. Bạn làm việc để sống hay là sống để làm việc? Gần đây, tôi làm việc cật lực như muốn giết chết chính bản thân mình.

Tôi không thể chịu đựng được khi giới thiệu với mọi người rằng tôi là một nhân viên ngân hàng đầu tư. Tôi không muốn nghĩ vẩn vơ trên trời dưới biển, hay giúp bọn bạn cất cột gôn, hay giao lưu kết bạn (giao lưu là để dành cho những kẻ lừa đảo). Tôi buộc phải đi tìm một công việc mới.

Thứ Sáu, ngày 25 tháng Ba

Ngày Good Friday.^[33] Quả thực là ngày thứ sáu đẹp. Giữa tuần, Katie hẳn tin làm tôi đỡ ỉu rũ hơn một chút.

Chiều nay, chúng tôi đang ngồi uống với nhau thì Rick gọi.

“Xin lỗi này, không nói chuyện được. Đang có hẹn”.

“Hẹn hò với ai đấy, thằng khốn?”

“À, một người mà mày biết rất rõ. Tao đang ngồi với Katie”.

Và thế là người anh em sinh đôi vốn rất bảo vệ em gái đập máy giạn dữ.

15-15.

Thằng lợi bị ngắt quãng bởi cái tát của Katie.

“Cậu đâu có bảo với tớ đây là một cuộc hẹn hò. Tớ tưởng chỉ là đi uống nước bình thường”.

“Đừng lo, mình chỉ lợi dụng cậu để trả thù Rick thôi mà”.

Thế là nàng tát tôi thêm cái nữa.

“Tại sao lại tát tôi những hai lần?” Tôi cười hỏi.

Katie tát tôi thêm một cái nữa.

“Ba lần. Một cái vì buổi hôm nay, một cái vì chuyện hẹn hò và cái cuối cùng là để cho vui”.

Chắc hẳn tôi sẽ bị loại khỏi danh sách được gửi thiệp Giáng sinh từ gia đình họ Fielding đây!

Chủ nhật, ngày 27 tháng Ba

Thật là sung sướng, tôi nghĩ khi mở mắt tỉnh giấc vào buổi sáng Chủ nhật tuyệt đẹp của lễ Phục sinh. Sau 40 ngày đêm tra tấn, tôi giữ được lời hứa của mình và tôi sẽ được lên giường cùng cả 3 cô bạn xinh đẹp. Tối nay, tôi sẽ trở thành người đàn ông thực thụ, nhà vô địch tuyệt đối của trò chơi “Tôi chưa từng...”

Thật ra mà nói thì cũng chẳng đơn giản gì. Mỗi khi Leila đến cơ quan với bộ cánh mới, tôi gần như muốn gào thét trong tuyệt vọng. Các quảng cáo sexy thì khiêu khích ở mọi nơi, mọi chỗ trong đường tàu điện ngầm. Những cú va chạm trên xe bus chật chội nhiều khi thật khó xử. Rồi về nhà bắt gặp Fred háo hức bên máy tính thật là giọt nước cuối cùng. Tôi thậm chí phải chuyển kênh tivi mỗi khi có cảnh đôi lứa tình tự trong phim.

Sau bữa sáng, tôi tạt qua cửa hàng tạp hóa gần nhà, mua 4 chai rượu rẻ tiền và một hộp bột bao cao su. Loại chất lượng thuần khiết nhất. Người bán hàng nháy mắt với tôi như muốn nói: “Cậu là người hùng”. Có thể là tôi tưởng tượng nhưng tôi thề rằng bà cụ xếp hàng phía sau còn vỗ mông tôi một cái.

Trên đường về nhà, Claire gọi:

“Happy Easter, Jack. Xin chúc mừng. Kỳ kiêng khem của cậu đã chấm dứt”

“Cám ơn nhiều, tôi cảm thấy tinh thần thật sảng khoái và minh mẫn. Mấy giờ tối nay các cậu tới?”

“Haha, cậu vui tính thật đấy, Jack. Cậu không thật tin lời bọn mình đấy chứ?”

“Ờ... không, hiển nhiên là không. Ha ha. Đừng có mà ngớ ngẩn. Happy Easter nhé! Tha hồ mà chén sôcôla nhé!”

Tôi về nhà, bước vào bếp và bắt gặp Fred đang pha café, vẫn mặc bộ quần áo ngủ của tôi.

“Rượu như thế thì hơi nhiều cho hai đứa chúng ta đấy Jack. Ôi trời, bao cao su cũng quá nhiều đấy!”

“Ông biết tính tôi rồi đấy, mua để dự trữ ấy mà!”

Và thế là hai thằng tôi lại uống say sưa để kỷ niệm sự tái thế thần thánh của mình. Rồi tôi về phòng để làm mấy việc “riêng tư”, đau khổ nhận ra rằng mình mới cô đơn và trống trải làm sao!

THÁNG TƯ

Thứ sáu, ngày mồng một tháng tư

Một phần tư của năm đã trôi qua và tôi thừa hiểu mình đang lãng phí thời gian. Tháng Ba là tháng tàn nhẫn nhất với các sự kiện sau:

Cây anh đào nở trái vụ – đánh cắp, đưa trả và thanh toán đầy đủ,

Người yêu cũ – ngủ đi rồi ngủ lại, phải trả giá quá đắt cho cái sai lầm ấy,

Thằng bạn thân nhất – gần như mất, nhưng rồi quay lại, còn nguyên vẹn một nửa,

Cô đồng nghiệp xinh đẹp – xôi hỏng bỏng không sớm muộn gì tôi sẽ phải trả giá cho những lời nói dối,

Đồng nghiệp người Mỹ – xem phía trên,

Phía bên trái tinh hoàn – vẫn hơi đau,

Anh bạn cùng nhà – Nhân viên nhập liệu của tháng,

Làm tình tay tư – Đừng nhắc đến nữa.

Thực ra thì chỉ có một thành công duy nhất mà tôi đạt được, đó là việc hoàn thành kỹ năng kiêng khem của mình. Nhưng đó không phải là một thành tựu để có thể treo lên mái nhà và hô toáng lên cho thiên hạ cùng biết.

Tôi quyết định sẽ chơi trò cá tháng Tư với Leila để đỡ buồn ngủ. Tầm 11 giờ trưa, Leila đi họp và quên không khoá máy tính. Hà, đúng là nhân viên mới ngây thơ vô tội. Kể ít ngây thơ hơn (tôi) lên vào ghế của em và mở hộp thư cá nhân.

Tôi soạn một message mới

Người nhận: Buddy Wilton_Steer

Người gửi: Leila Sidebottom

Chủ đề: Vô đề

Thứ sáu ngày 1 tháng Tư, 11. 06

Hey sexy! Có kế hoạch gì cuối tuần này không?

Leila

Xxxx

Buddy trả lời ngay lập tức (đúng là nhiệt tình kiểu Mỹ) và cuộc trò chuyện tiếp diễn thế này:

“Hello trái cây ngon lành lá cành của anh, em khỏe không? Có kế hoạch đi uống với mấy người bạn vào Chủ nhật – em đi cùng nhé? B x”

“Ồ tuyệt quá, anh chàng to lớn. Em rất muốn đi cùng, Anh mặc gì đấy? L xxxx”

“Bây giờ hay hôm nay đó? B x”

“Đang mặc gì bây giờ, anh chàng Buddy to lớn của em. Nói cho Leila nhỏ bé này biết anh đang mặc gì ngay bây giờ nhé, vào ngày mùng 1 tháng Tư, 12 giờ trưa. L xxxxxxxxxxxxxxxx”

“Có phải Leila không? X”

“Không, thằng béo đốn mạt, Jack đây”.

Tôi quả là thần đồng. Thần đồng chính thống! Tôi có thể hình dung ra Buddy mặt mày đỏ tía, giận dữ ngất trời ở một góc phòng làm việc. Tôi xoá toàn bộ mấy thư từ hộp thư của Leila và lên quay về phía bàn mình.

Thứ hai, ngày mồng Bốn tháng Tư

Tôi là một thằng ngốc, Thằng ngốc chính thống! Cái kim trong bọc cuối cùng cũng lòi ra thù lù.

Tầm 7 giờ tối, Leila email rủ đi ăn tối. Tuyệt vời, tôi nghĩ. Chúng tôi đã đi ăn trưa với nhau (24 lần). Chúng tôi đã ngồi uống cafe. Chúng tôi thậm chí còn ra quán uống rượu, Nhưng chưa bao giờ đi ăn tối. Đây hẳn là một điểm lành. Có thể em sẽ quên hẳn cảm xúc bùng nổ với Buddy và sẽ chính thức tuyên bố tình yêu vô bờ với tôi. Có thể em sẽ không thể chờ đợi đến lúc tôi đủ can đảm để ngỏ lời.

Nhưng Leila có vẻ không ở trong tâm trạng yêu đương đầm thắm khi hai đứa tôi đứng cạnh nhau gượng gạo trong thang máy.

“Không phải ở cầngtìn. ” Em khẽ nói khi tôi bấm nút xuống tầng hầm. “Một chỗ nào đó ngoài khu văn phòng”.

A ha, lãng mạn nhỉ, tôi nghĩ. Em xấu hổ và không muốn chúng tôi trao nhau nụ hôn đầu tiên giữa những bát đĩa nhựa đầy mùi thức ăn đây mà.

Nhưng em khăng khăng đòi vào quán cà phê Starbucks trong khi tôi muốn đưa em tới một nơi nào đó lịch thiệp hơn. Chúng tôi ngồi đúng vào cái bàn mà một thoáng trước đây, tôi bảo với Buddy rằng Leila không đoái hoài gì đến hẳn.

“Anh giải thích đi!” Leila nghiêm giọng. Tôi chưa bao giờ thấy em trong trạng thái như thế. Cô gái vui tính hay cười biến mất. Trông em rất nghiêm trọng và quả quyết. Em trông xinh đẹp hơn lúc nào hết!

“Ờ, tôi không biết mình đã làm gì sai”. Tôi đặt tờ Financial Times trên đùi và có thể thấy nó nhô lên hẳn ở đoạn phía trên khoá quần. Xu hướng đi lên của các chỉ số Dow Jones, nhờ sự hỗ trợ từ “của quý” của Jack.

“Có lẽ em nên đánh thức trí nhớ ngắn hạn của anh. Anh đã làm gì trên máy tính của em hôm thứ Sáu vừa rồi?”

“À, có bản trình bày mà chúng ta đã từng làm cách đây lâu lâu. Tôi không tìm thấy slide Excel trên máy của mình nên phải dùng tạm máy của em để kiểm tra ổ H. Xin lỗi nhé!”

Chúa ơi, tôi chỉ muốn trải em ra giường^[34] của tôi thôi.

“À, hoá ra là anh không dùng máy tính của em để gửi mấy cái thư khiếm nhã đến Buddy phải không?”

Chó má, đó chính là mục đích mà tôi sử dụng máy tính của em. Mặc dù tôi đã khôn ngoan xoá hết thư từ inbox, tôi hoàn toàn quên là phải xoá cả “send items” nữa. Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn! Tôi đã bị bắt quả tang. Tôi không nghĩ ra điều gì để nói nên lựa chọn cách “im lặng là vàng”. Nhưng Leila muốn một lời giải thích, chắc không phải sự “im lặng là vàng”.

“Sao, thế có đúng là anh hay không?”

“Đúng”, tôi lẩm bẩm thừa nhận.

“Tại sao anh không nhận lỗi ngay từ đầu đi? Và anh có biết rằng anh đã gây ra bao nhiêu phiền toái với dòng cuối cùng không, dòng “Không, thằng béo – Từ không thể nhắc tới^[35] –, Jack đây” ấy? Anh có biết là những từ như thế sẽ tự động gửi cảnh báo đến bộ phận IT chứ?”

Tôi có biết điều đó. Đ.Mẹ. Tôi quả là một thằng khốn nạn nên mới quên bẵng đi điều ấy.

“Tôi vô cùng xin lỗi”.

Nhưng cuối cùng thì không phải cách dùng từ làm Leila tức giận, mặc dù tôi đã mất đi khối điểm vì chuyện ấy. Chẳng hiểu sao bọn con gái lại nhạy cảm với từ đó như thế. Cunt, cunt, cunt, cunt. Thấy chưa, có gì là tồi tệ quá đâu. Tôi dùng từ này ngan với dùng từ “dick”.^[36] Giống như cấu trúc trong trò chơi đoán chữ: Phụ âm, nguyên âm, phụ âm, phụ âm. Nó có phải là một cách chơi chữ từ tên của một vị vua nào thời Viking đâu mà phải làm to chuyện.

Nhưng tôi lại nhầm. Điều thực sự làm Leila bận tâm là em muốn biết tại sao.

“Tại sao thế, Jack?”

“Đó chỉ là một trò đùa ngu ngốc nhân ngày Cá tháng Tư thôi mà, Tôi xin lỗi, tôi không có ý gây phiền phức cho em hay làm em phải xấu hổ”.

“Không, không phải chuyện đó. Tại sao anh nói dối về chuyện của em và Buddy? Tại sao anh lấy lòng tin của cả hai rồi dối trá về cách bọn em nghĩ về nhau? Em cứ nghĩ anh là bạn của em. Gần đây, em thực sự cảm mến anh”.

Ôi trời, Vụ email với Buddy hẳn đã tạo ra cơ hội cho bọn họ tâm sự, giải bày với nhau.

Chú ý nào Jack, tôi nghĩ thêm. Đây là một cơ hội quý báu, Lancaster. Bỏ cái vẻ bất cần đi. Nói cho em biết mày thích em từ cái nhìn đầu tiên. Nói với em rằng em khiến mày có những cảm xúc đặc biệt mà mày chưa bao giờ từng có. Nói với em rằng em khiến mày mong muốn trở thành một người tốt đẹp. Nói với em rằng em đẹp ở bất cứ góc cạnh nào mà một con người chân chính có thể.

“Tôi không biết, Leila. Có lẽ tại tôi là một thằng đốn mạt”.

Tôi cảm thấy thế giới quay cuồng trước mặt. Leila đứng dậy và bỏ đi – “Jack, đây là lần đầu em đồng ý với anh” – và tôi ngồi trơ trơ ở đó, một mình.

Tôi chờ đợi và chậm chạp chuyển động, Chất caffein cũng chẳng có tác dụng gì. Khi bạn vừa bị bế mặt trong một quán cà phê của chủ Mỹ trên đất Anh, phải gọi một tách trà nhập từ Ấn Độ và người bán hàng gốc Tây Ban Nha đưa anh cốc trà với giọng nhái Ý, anh cũng phải băn khoăn tự hỏi liệu cuộc đời này có đáng sống nữa không.

Nơi này sẽ không bao giờ như xưa nữa, tôi buộc phải bỏ việc thôi.

Thứ tư, ngày mồng Sáu tháng Tư

Làm như cuộc đời chưa đủ bi kịch, tôi dám cá chín mươi phần trăm rằng mình bị ung thư bàng quang. Tôi đã tìm hiểu trên Internet và thấy mình có đủ mọi dấu hiệu bệnh. Cơn đau giảm đi một chút nhưng rồi lại quay lại và tôi không thể cứ làm ngơ mãi được.

Tôi thấy bọng đái bên trái rất đau và cảm thấy nặng nề ở bàng quang. Bộ ngực đàn ông của tôi có vẻ to ra và một cục u ở háng xuất hiện. Nguy cơ mắc bệnh ung thư thường cao hơn ở đàn ông với bàng quang thấp (năm 11 tuổi, tôi có một phẫu thuật ở bộ phận sinh dục) và với những người đã có tiền sử chấn thương ở khu vực nhạy cảm này (sự kiện Đêm Giao thừa).

Tôi biết là có nhiều cách xử sự trong tình huống này. Cách thức nhất, hợp tình hợp lý nhất là hẹn gặp bác sỹ sớm. Bác sỹ có thể sẽ khuyên tôi đừng hoang tưởng nữa và về nhà.. Trong trường hợp xấu hơn, ông sẽ tiến hành hàng loạt các xét nghiệm rồi kết luận rằng tôi bị ung thư bàng quang và gửi tôi đến bộ phận phẫu thuật (nói cách khác, cắt bết phần bị bệnh). Nếu như vậy vẫn chưa chữa được, ông sẽ làm hàng loạt các phóng xạ, tia hoá chất và tôi sẽ có cơ hội để bào chữa cho bệnh hói của mình. Đó có thể là một cuộc đấu tranh dài hơi và mệt mỏi nhưng chắc chắn là tôi sẽ sống. Ung thư bàng quang là căn bệnh hoàn toàn có thể chữa khỏi nếu phát hiện sớm.

Cách thứ hai là tăng lờ mọi dấu hiệu xấu và hy vọng nó sẽ lại biến mất.

Tôi chọn cách thứ hai.

Thứ Sáu, ngày mồng Tám tháng Tư

Một đòn quyết định đã hạ gục tôi hoàn toàn.

Buddt và Leila dắt tay nhau đến bàn làm việc của tôi và rủ tôi đi ăn trưa. Tôi đã cố tình tặng lời bọn họ kể từ hôm thứ Hai. Chuyện này có vẻ đáng ngại đây.

Nhưng Leila trông thật hạnh phúc, khuôn mặt em ngời ngời, bừng lên cái ánh sáng mà người con gái không thể giấu được khi họ đang yêu.

“Jack”, Leila thổ lộ, “Em muốn anh là người đầu tiên được biết Buddy và em đã chính thức hẹn hò. Cám ơn anh rất nhiều!”

Phá hỏng mọi đồng hồ đi! Tè lên mọi cây đàn piano đi! Ném chết bọn chó bằng mấy cục xương đi!

“Ô, tuyệt quá! Nhưng sao lại cám ơn tôi? Tôi nghĩ các cậu vẫn đang giận tôi cơ đấy!”

“Không đâu, không hề một chút nào, con của bố ạ”, Buddy nói, ánh mắt thoáng vẻ thương hại. “Kể ra thì hai đứa mình tự tìm hiểu nhau lại tốt hơn nhiều”.

“Vâng”, Leila chèn vào, “Nếu không có trò đùa ngày Cá tháng Tư của anh thì có lẽ còn lâu bọn em mới biết được tình cảm của nhau”.

Sự bất hợp lý rành rành ra đây. Nếu tôi thực sự muốn giúp đỡ họ, tôi đã chẳng nói dối khi được tin tưởng giao trọng trách làm thiên thần tình yêu như thế. Phụ nữ quả là một giống bí ẩn. Nhưng không phải như câu đố: “Ông thợ cắt tóc Jimmy cạo râu cho tất cả đàn ông ở Aglesey, trừ những người muốn tự cạo lấy râu của mình. Đố biết ai cạo râu cho Jimmy?”, phụ nữ là một sự bí ẩn với bộ ngực đầy đặn.

Tình yêu nơi công sở có vẻ dễ làm cho người ta tha thứ cho mọi nỗi lầm.

Buddy đặt tay lên đùi Leila. Tại sao hắn dám làm thế? Đó là tài sản riêng của tôi. Cấm xâm phạm. Yêu em bao nhiêu thì tôi càng ghét Buddy bấy nhiêu. Không còn nghi ngờ gì nữa: Tôi buộc phải từ bỏ nơi này.

Chủ nhật, ngày 10 tháng Tư

“Fred, hôm qua ở cơ quan tôi lại vào mục “Ngày này năm xưa” trên trang web của BBC. Ông có biết lần này tôi tìm thấy gì hay ho không?”

“Chịu, nói xem nào?”

“Hừm, vào ngày 9 tháng Tư năm 2003, bức tượng của Saddam Hussein ở Iraq bị kéo đổ. Vào ngày 9 tháng Tư năm 1999, thủ tướng của Nigeria, Ngài Ibrahim Bare Mainassara bị bắn chết trong một cuộc đảo chính. Và tôi cũng nhận ra rằng, hôm qua, vẫn như thế, tôi, Jack Lancaster, tỉnh dậy lúc 6. 45 sáng thứ bảy để đi làm. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, tôi lại ngồi trên tàu điện ngầm đọc sách rồi mất toi 12 tiếng đồng hồ ăn không ngồi rồi làm cái công việc chán ngắt, nhiều tiền mà tôi thực sự không thể chịu đựng được nữa”.

“Ừ, cũng chẳng thay đổi là mấy nhỉ?” Fred nói.

Hắn dừng lại trước khi tiếp lời: “Mặc dù về khoản sex, cậu không được thường xuyên, đều đặn như ngày xưa nữa”.

“Cảm ơn! Trong hơn 5 tỉ dân số đang sống trên trái đất này, với nhiều người, ngày mồng 9 tháng Tư đã là một ngày đáng nhớ. Hàng ngàn người lập gia đình, có đứa con đầu lòng hay đã trả hết nợ mua nhà. Hàng ngàn người đã thắng xổ số, đi thăm bạn bè lâu năm chưa gặp mặt hay bị tai nạn ô tô. Những mối tình mới hé nở hay chớm tàn, cháu chắt ra đời, chó mèo già chết, chiến tranh lan rộng, những phi vụ làm ăn được kí kết, gây thù mất bạn, bố mẹ ly dị, vân vân và vân vân... Một ai đó, ở một nơi nào đó đúng phút giây này đang có lần khoái lạc đầu tiên trong đời”.

Tôi dừng hẳn, đợi cho Fred thấu hiểu hết sự vĩ đại của những điều vừa được phát ngôn.

“Jack, cậu lại bị khủng hoảng nửa đời rồi!”

“Ít ra thì cũng gọi là khủng hoảng tuổi đôi mươi chứ?” Tôi phản đối.

“Ừ”, hắn tiếp tục, “nhưng vẫn là khủng hoảng. Phải đẩy nó ra khỏi cơ thể cậu. Cậu còn trẻ và tự do. Hãy làm những việc trẻ trung và phóng khoáng trước khi quá già để bắt đầu. Làm tình với hai cô một lúc. Trần truồng chạy giữa một cánh đồng hoa. Đứng giữa nhà nguyện và gào thét. Hãy thực hiện giấc mơ điên cuồng của mình”.

“Phải đấy!”

“Ý tôi là không có gì đáng buồn hơn một ông ngũ tuần với xe hơi thể thao và một cái đầu hói, lê la đường phố để bù cho những năm tháng tuổi trẻ bị đánh mất”.

“Chí lý. Nhưng chính xác ý đồ của cậu là như thế nào?”

“Trong trường hợp của cậu, tôi nghĩ là cậu nên cố bị đuổi khỏi công ty, sau đó thì có đôi tuần nghỉ ngơi tiệt tưng thoải mái, rồi bắt đầu tìm hiểu xem mục đích cuộc sống là gì”.

Ah bạn cùng nhà Fred đúng là thần đồng, Đó chính là đường đi nước bước của tôi.

Thứ Hai, ngày 11 tháng Tư

Ngày đầu tiên cố gắng bị mất việc. Tất nhiên, tôi có thể làm một cách đơn điệu như mọi người là tự nộp đơn xin nghỉ. Nhưng như thế thì còn gì là vui thú nữa? Hoặc tôi luôn có thể thực hiện một hành động cực kỳ trơ trẽn để bị đuổi việc ngay lập tức, ví dụ như trần truồng nằm ở trên bàn hay nhảy theo điệu Macarena với quần lót đội trên đầu. Nhưng như thế thì quá đơn giản!

Thế là tôi dự định sẽ mở ra chiến dịch huỷ hoại dần dần. Từng bước, từng bước, tôi sẽ làm cho các sếp chán ngán đến tận cổ. Đường hầm của tôi đã được đào và tôi sẽ lên tới đỉnh.

Tôi bắt đầu cuộc chiến bằng cách gửi cho Buddy tất cả những từ tục tĩu nhất mà tôi có thể nghĩ ra được. Tôi sẽ không nhắc lại nguyên văn bức thư kinh tởm ấy và làm như bản nhật ký của mình nhưng đại loại là thế này:

“Buddy thân mến, tao nghĩ mày là một thằng khốn. Có lẽ mày nên cút về nước Mĩ thân yêu của mày để chúng tao được yên ổn. Jack”.

Có điều là, trong email đó, tôi đã nhét được 35 từ trong tổng số 42 từ bị cấm. Tôi luôn ước ao giá như mình được dự buổi họp để quyết định các từ trong danh sách ấy.

“Derek?”

“Gì thế Martin?”

“Anh có thể khép cửa được không? Tôi e rằng chủ đề này hơi quá nhạy cảm”.

“Ồ tất nhiên rồi, Derek. Toàn những từ đề cập đến các khái niệm cơ bản nhất, tối thiểu nhất”.

“Đúng thế, Trevor. Tại sao anh không nghĩ xa xôi hơn một chút?”

“OK, Martin. Hiện giờ tôi đã có ‘shit’, ‘cock’, ‘twat’, ‘nob’, ‘dick’...”

Có tiếng ho e ngại

“Richard, anh có ý kiến gì không?”

“À vâng Martin. Nếu như chúng ta cấm từ ‘dick’, một số email của tôi sẽ bị chặn lại vì bạn bè tôi vẫn gọi tên thân mật của tôi là ‘dick’”.

“Chí lý, Richard. Tôi thấy rằng chúng ta phải suy nghĩ xa rộng hơn về vấn đề này”.

Vân vân và vân vân...

Email của tôi gửi cho Buddy bị dội lại ngay, có nghĩa là hẳn không bao giờ có cơ hội đọc những dòng chữ vàng ngọc đó. Bộ phận IT đã báo cáo với sếp và tôi thực sự gặp rắc rối to. Tuyệt! Ngoài trừ tôi đang chết dần chết mòn với cục u ở dái, đã lâu lắm rồi tôi không cảm thấy thoải mái như thế này.

Thứ tư, ngày 13 tháng Tư

C*t!

Rupert (hói) triệu tập tôi lên phòng làm việc của gã sau giờ ăn trưa.

“Bắt được quả tang nhé, Jack!” gã thân mật đâm vào cánh tay tôi, “tóc tai của cậu vẫn tiếp tục rụng đấy!”

“Vâng, một ngày nào đó, nếu như Chúa trời vẫn còn độ lượng, em sẽ đẹp trai chẳng kém gì sếp đâu”.

“Có thể, Jack, có thể. Chúa mới biết. Nhưng dù sao cậu cũng có vốn tự vựng khá ngon lành rồi đó. Cậu nghĩ gì mà gửi cái email ấy đi?”

Tôi đã có thể bị Rupert chửi mắng thậm tệ hơn thế, Rupert mới vài ba chục, độc thân và hơi hâm hâm. Gã luôn miêng nói về chuyện gái gú nhưng chưa bao giờ có một em nào cả. Gã tự cho rằng mình mới 23. Gã là một cảnh báo sống động cho lũ chúng tôi về một tương lai xán lạn đang chờ đợi phía trước. Được cái là gã khá thực lòng.

Nhưng tôi không ngờ rằng Mr. Cox cũng có mặt trong cuộc họp này. Chẳng biết Mr. Cox có tên gọi thân mật không, hay chỉ đơn thuần là Mr. Cox. Có lẽ đến vợ lão cũng gọi lão là Mr. Cox! Ngoại ngữ tuần, lão là một trong những giám đốc điều hành, phụ trách cả tôi và Rupert (hói), và là một trong năm người đáng sợ nhất trên hành tinh này. Lão bước vào văn phòng, đóng chặt cửa rồi hạ cái kính đeo trên mũi xuống.

Thật đáng xấu hổ nhưng tôi phải thừa nhận rằng tôi phải tựa hai đầu gối vào với nhau để đỡ run lẩy bẩy.

“Jack Lancaster, con người đầy tội lỗi. Đã khá lâu rồi, tôi, mở ngoặc đơn, giám đốc điều hành, đóng ngoặc đơn, mới có được một tête-à-tête, nghĩa là cơ hội để nói chuyện trực tiếp với anh”.

“Vâng, Mr. Cox”.

Mr. Cox đẩy chiếc gọng kính đỏ lên một chút và vuốt vẽ đường rẽ tóc bóng mượt.

“Vâng, PS, Jack, post scriptum, ^[37] sẽ là không phải nếu như tôi, với tư cách là lãnh đạo và người hướng dẫn cậu về mặt tư tưởng, vờ vịt rằng đây không phải là một vụ việc nghiêm trọng. PPS, nói một cách đơn giản, không phải tôi không lo ngại với tư cách đạo đức gần đây của cậu, id est, mà là tôi vô cùng lo lắng”.

“Vâng, Mr. Cox?”

“Exempli gratia, inter alia, cuộc trao đổi điện tử với anh bạn Wilton-Steer. Xin hỏi anh nghĩ thế nào mà cho rằng hành động đó sẽ không để lại một hậu quả nghiêm trọng?”

Tôi thực sự không thể nghĩ ra một lí do nào chính đáng để trả lời cho vị thánh sống Cicero^[38] này. Vì vậy tôi đã bị dồn vào thế phải nói lên sự thật.

“Tình yêu, Mr. Cox, đó là do tình yêu”

“Tình yêu, Jack, tình yêu? Tôi sẽ không làm lần khi kết luận rằng anh thực sự gắn bó với Mr. Wilton-Steer? Tình yêu mà chúng ta không thể gọi lên bằng lời?”

Làm sao mà có thể không đồng tình với cách nói phủ định của phủ định cơ chứ?

“Vâng, Mr. Cox. Ý em là không, Mr. Cox. Em yêu Leila. Buddy cướp Leila khỏi tay em”.

“O tempora, o mores! Leila Sid-day-bot-tome?”

Tôi không thể nín được cười.

“Vâng, Leila Sidebottom”.

Mr. Cox gườm gườm nhìn tôi qua gọng kính.

“Chàng trai trẻ, tôi không muốn chỉnh đốn cách phát âm của mình bằng một kẻ có vốn từ xấu xa như cậu. Đây là lần cảnh báo cuối cùng. Anh không đến cơ quan để kiểm chuyện yêu đương. Anh không ở đây để xây dựng quan hệ gia đình. Tôi không trả tiền cho anh để viết email bậy bạ. Tôi trả tiền anh để anh làm lái cho khách hàng. Hãy cư xử đúng mực và đi làm việc tôi vừa bảo ngay lập tức. Mutatis, mutatis, một ngày nào đó, anh có thể trở thành một nhân viên ngân hàng thành đạt đấy”.

“Vâng, Mr. Cox, em cũng hy vọng như thế ạ”.

Ồ chó má!

Thứ Bảy, ngày 16 tháng Tư

Một tháng rồi mấy thằng chúng tôi mới lại tụ tập. Buddy không được mời (lý do chính đáng), và đây là lần đầu tiên bốn thằng bạn thân thiết chúng tôi mới ngồi với nhau, kể từ sau trò chơi thảm hoạ “Tôi chưa từng...” đấy.

Rick và Jasper đến nhà của Fred và tôi, mỗi thằng làm 10 chai bia trước khi thay đồ và đi tới School Disco ở Hammersmith Palais. Tôi không bao giờ cảm thấy thoải mái về chuyện phụ nữ ăn mặc kiểu nữ sinh và nhảy múa dâm đãng như thế. Nó đặt ra dấu chấm hỏi lớn về một xã hội quá e ngại về nạn lạm dụng tình dục trẻ em lại có thể khuyến khích việc mặc đồng phục học sinh nhảy múa khiêu dâm.

Lạ đời, nhưng ai mà quan tâm? Các em đôi mươi trông rất ngon mắt trong những chiếc váy xếp nếp và áo sơ mi trắng. Thực ra thì khi nhìn đời qua con mắt của chục chai bia, đến các ả bốn chục tuổi trông cũng dễ thương trong váy ngắn.

Và thật may mắn là vì cái Palais này (Chẳng hiểu cung điện kiểu gì?) chật ních các bà thư ký khá cứng tuổi đến để dự tiệc chia tay đời độc thân của các cô dâu tương lai. Thế là đủ để bạn có thể cảm thấy tự hào mình là người Anh. Phụ nữ Ý đứng tuổi không ăn mặc hở hênh và nhảy múa điên cuồng như thế. Phụ nữ Ả rập cũng không cư xử một cách thác loạn như vậy.

Thật may mắn, chúng tôi tìm được một góc vắng cùng với mấy cô trẻ trung hơn cả bọn nhún nhảy theo điệu nhạc của S Club 7. Bỗng dưng, tôi cảm thấy tay ai đặt lên đùi mình và có tiếng thì thầm vào tai tôi:

“Đưa em về chỗ anh đi!”

Cô ta trông có vẻ gọn gàng, xinh xắn. Hay ít nhất là cô ta tỏ vẻ khá dễ thương. Thật là xúc phạm nếu từ chối. Jasper và Fred đang nhảy chung với một cô, ra dấu hiệu đồng tình với tôi. Rick vẫy tay từ bả nơi hắn đang nhăm nháp chai Smirnoff Ices và tán tỉnh người phục vụ ăn mặc rất đồng bóng.

Và thế là tôi làm nghĩa vụ cao cả là đưa cô ta về nhà, đưa cô ta lên rồi xuống thiên đàng năm lần trước khi trời sáng. Cảm giác tuyệt đỉnh, tuyệt

hơn cả sex với Lucy vì không hề phải nghĩ đến ý nghĩa thực giả của hành động ấy. Chỉ có cảm giác đơn thuần, không thể kiềm lại được.

Tôi nhớ lại một tình tiết đáng chú ý khi cô ta chọc một ngón tay vào mông tôi.

“Đừng động vào chỗ đó... Ôi, chọc nữa đi... Chọc nữa đi!”

Mùa xuân đang tràn ngập khắp phố phường. Và tôi là một con cừu được nhớn nơ, hạnh phúc.

Chủ nhật, ngày 17 tháng Tư

Tôi rất thiếu kinh nghiệm về chuyện qua đêm với người lạ. Thực ra mà nói thì đây là lần đầu tiên kể từ khi tốt nghiệp đại học. Vì vậy, tôi không có ý niệm gì về các thủ tục sáng hôm sau. Liệu tôi có nên dựng cô ta dậy và làm tình một lần nữa? Cô ta có muốn tôi ôm ấp không? Cô ta có muốn ăn sáng không? Liệu tôi có thể đi lại trần truồng trong chính căn phòng của mình? Hay chúng tôi phai đi lễ nhà thờ vào sáng Chủ nhật cùng nhau? Và tại sao cái cà vạt của tôi lại bị buộc vào đầu giường thế kia?

Có quá nhiều câu hỏi vớ vẩn và chỉ có một câu duy nhất là quan trọng: Tên cô ta là cái quái gì cơ chứ? Cô ta vẫn thêm thiệp ngủ, nên tôi tranh thủ lục qua chiếc túi xách đang nằm chỏng chơ trên sàn nhà. Tôi lôi ra một credit card – Miss P. M. Gilmour. Ôi chớ má, P có nghĩa là gì cơ chứ, Polly? Cam đoan tên cô ta là Polly. Cô ta có vẻ trông giống như một Polly. Hiển nhiên không phải là Penelope rồi. Hay tên cô ta là Pam? Ngộ nhỡ cô ta dùng tên đệm thì sao? Mandy, Martin, Mary? Cô ta chắc chắn không phải là đức mẹ đồng trinh Mary rồi. Miss P. M Gilmour. Tôi không thể gọi cô ta là Gilmour được!

“Anh làm gì với túi xách của tôi thế?”

Polly/Maria vừa tỉnh giấc và có vẻ không hài lòng.

“Ồ, xin lỗi, tôi tò mò chút ấy mà. ” Tôi lẩm bẩm.

“Anh không thể nhớ ra tên tôi phải không, Jack Lancaster?”

“Không, đừng có mà ngớ ngẩn thế. Tất nhiên là tôi nhớ tên em chứ!”

“Chà, thế tên tôi là gì, Jack Lancaster?”

“À, thì Miss Gilmour?”

Đúng lúc đó, Rick, Fred và Jasper xông bổ vào phòng tôi, hát inh ỏi bài “Buid me up a buttercup” và tìm cách thúc cùi chỏ vào tôi.

Miss P. M. Gilmour thu thập hết phẩm hạnh rơi vãi tứ tung và bộ đồng phục nữ sinh rồi chạy biến.

“Polly, Polly, anh xin lỗi, quay lại đi. ” Tôi đuổi theo cô ta.

Miss P. M. Gilmour quay đầu lại và lên giọng để toàn dân thiên hạ đều nghe thấy: “Jack, tên của tôi là Prudence. Cũng phải nói thêm rằng của

quý của anh nhỏ xíu và anh thật vô dụng trên giường”.

Kinh quá cơ! Prudence. May mà thoát được! Tôi tự an ủi rằng ít nhất cô ta cũng phải muống mặt đi về nhà ở tận Clapham trong bộ y phục nữ sinh hở hang ấy.

Thứ sáu, ngày 22 tháng Tư

Thêm một tuần làm việc tẻ nhạt. Chỉ có chiến dịch tranh đấu âm thầm “Một mình chống lại mafia” mới tạo cho tôi động lực để tồn tại. Cuộc chiến ngày càng căng thẳng. Hôm thứ hai, tôi bê thùng rác để lên mặt bàn và dán vào đó dòng chữ “In-tray – giấy tờ nhận được”. Không ai thèm liếc mắt! Thứ tư, tôi đổi đoạn trả lời tự động ở điện thoại của mình thành “xin hãy để lại lời nhắn, đừng nào thì tôi cũng chẳng quan tâm”. Không ai gọi điện cho tôi cả! Đến thứ năm, tôi đổi chữ ký điện tử của mình thành:

Jack Lancaster

Giám đốc điều hành

Công ty Trách nhiệm hữu hạn Tình yêu cuồng nhiệt

0898 69 69 69

Chẳng ai bình luận gì cả!

Hôm nay, tôi lôi một tấm thiệp từ nhà đi và dính nó lên màn hình máy tính. Đó là tấm thiệp miễn phí của Hội bảo vệ người lao động với dòng chữ lên án: “Bóc lột tôi cho tới tận xương tủy, trả công cho tôi rẻ mạt, chẳng bao giờ cho tôi về nhà”.

Mr. Cox tạ qua bàn làm việc của tôi ngay lập tức.

“Jack, khỏe chứ? Anh rất khỏe, tôi tin chắc là như thế!”

“Vâng, Mr. Cox. Sức khỏe của em không có gì đáng lo ngại ạ.”

“Tôi không thất vọng khi nghe tin đó đâu, Jack, hoàn toàn không thất vọng. Vì như thế nghĩa là tâm trí của anh cũng khá ổn định phải không? Có điều bức bưu thiếp kia lại đưa ra một thông điệp khác”.

“Thật đấy ạ, Mr. Cox. Em chỉ muốn bày tỏ sự ủng hộ với cuộc đấu tranh của giai cấp lao động thôi. Giai cấp lao động toàn cầu đoàn kết lại. Chúng ta không có gì để mất ngoài việc log in vào hệ thống”.

“Không, Jack. Thật là nhớ nhãng. Giai cấp lao động trên thế giới đang lên cơn và cậu là kẻ điên khùng nhất. Gỡ ngay tấm card xuống và vứt vào cái ‘In-tray’ của cậu ấy”.

“Vâng, Mr. Cox”.

Khi cuộc nổi loạn xảy ra, Mr. Cox sẽ là người đầu tiên bị tiêu diệt.

Thứ hai, ngày 25 tháng Tư

Có điểm tốt là tôi đã từ bỏ gym. Gym là cái điện thờ sự thiếu cân xứng và tuyệt vọng, sự bức tức yếu đuối và sức mạnh vô phương hướng. Tôi đã chán ngắt cảnh phải thi đua với những người to gấp đôi mình (gần như là tôi thua cuộc) hoặc đua với máy móc (chắc chắn là tôi thua). Dòng điện tiếp cho máy chạy bộ hiển nhiên là dai sức hơn tôi. Máy bước lên xuống có thể không tự lên xuống được nếu không có tôi nhưng nó hẳn không phải nằm dài ra sàn và thở hơi tai như tôi.

Nhưng kẻ nghiện gym thường có hai ảo tưởng: Thứ nhất là họ sẽ năng động hơn trong phòng ngủ và thứ hai là sự bền bỉ về thể chất sẽ chuyển thành các thành công trong các công việc khác. Nhưng ước mơ hão huyền này không được chứng minh bởi số lượng ít ỏi những kẻ chăm tập gym hiện đang đóng giữ các vai trò quan trọng trên chính trường.

Tôi thì không có bất cứ ảo tưởng nào. Xin chào bụng bia yêu quý. Mọi tội lỗi đều được tha thứ cả.

Thứ tư, ngày 27 tháng Tư

Thật đáng mỉa mai là tác dụng của show diễn “Buddy và Leila” đã giúp cho mối quan hệ của tôi với em trở nên tốt đẹp bất ngờ. Bây giờ, khi tôi không còn là mối đe dọa tán tỉnh, mối chài em nữa, Leila tỏ ra cởi mở với tôi hơn trước. Và giờ đây, khi em không còn là mục tiêu số một, tôi thấy mình thực sự thoải mái hơn nhiều khi ở cạnh em. Các bữa ăn trưa chung của chúng tôi lại tiếp tục. Buddy thường làm việc muộn nên bọn tôi cũng hay đi uống với nhau vào buổi tối. Tôi đã tiết lộ cho em về cuộc khủng hoảng ở tuổi đôi mươi của mình và kế hoạch sẽ bị đuổi việc (nhưng dấu nhem chuyện bệnh tật Ung thư thì chẳng có gì sexy để kể!)

Chúng tôi có thể đã là đôi bạn thân nhưng tôi vẫn không thể phủ nhận được sự thật rằng tôi càng ngày càng khám phá ra nhiều nét duyên thầm ở em. Mọi người có thể nghĩ em xinh xắn, riêng tôi thì nghĩ rằng em vừa đẹp người, vừa đẹp nét. Em có thể vừa sôi nổi vừa thẹn thùng, nhí nhảnh và nghiêm túc, hiện đại và cổ truyền, tham vọng và khiêm nhường, đầy đủ các phẩm chất tốt đẹp nhất.

Về phía em, tôi nghĩ là em nhìn thấy ở tôi tính hài hước – cho dù không được sexy cho lắm. Tôi có thể không đầy tham vọng kiểu Mĩ như Buddy nhưng ít ra tôi cũng làm cho em cười. Tôi đoán rằng em ưa thái độ bất cần đôi khi ngớ ngẩn của tôi. Em vừa tốt nghiệp ra trường và công việc này là giấc mơ trở thành hiện thực với em. Em chưa bị nhiễm tính bi quan của tôi.

“Tôi không phải là một người bi quan”, tôi chống chế “Chẳng qua là một con người hoàn hảo và bị đời làm cho thất vọng đó thôi”

“Cũng giống nhau cả, ” em cười, “Nói cho em biết tại sao con người ưa hoàn hảo lại muốn bỏ công việc với những đồng nghiệp dễ thương và mức lương 6 chữ số?”

Đó chính là vấn đề. Một vài đồng nghiệp thì quá đáng yêu, số còn lại thì không đủ tư cách làm người hoặc chỉ là những kẻ bám đuôi các đồng nghiệp đáng yêu mà thôi.

Dần dà, tôi nhìn Leila dưới một ánh sáng khác. Em không còn là cô gái xinh đẹp, ngẫu nhiên có tính tình dễ chịu nữa mà là một người bạn tốt, ngẫu nhiên lại rất xinh đẹp.

Mình thật là giỏi! Nhưng tất cả những điều trên không có nghĩa là tôi hết mơ tưởng về em. Em đạt mọi tiêu chuẩn và tôi yêu em điên dại.

Thứ Bảy, ngày 30 tháng Tư

Lucy gọi điện báo tin nàng đang có bầu.

THÁNG NĂM

Chủ nhật, ngày mồng Một tháng Năm

Hôm qua, lúc nói chuyện điện thoại, Lucy từ chối kể thêm chi tiết. Nàng hẹn gặp tôi vào ngày bank holiday để nói chuyện tử tế. Từ giờ đến lúc đó, tôi sẽ bị đầy đọa trong địa ngục của những câu hỏi không có lời giải đáp. Liệu nàng có chắc là đang có mang không? Chẳng phải nàng vẫn dùng thuốc ngừa thai thường xuyên đó sao? Liệu nàng có định phá thai không? Và ai là cha của đứa bé, Rick, tôi hay một thằng nào khác?

Tôi cố gắng xóa tan những ám ảnh trên bằng cách mua một tờ báo để đọc giết thời gian. Nhưng đập vào mắt tôi là một quảng cáo ngay trên trang nhất về trái phiếu đầu tư cho baby: “Đầu tư cho tương lai con cái bạn”. Liếc nhìn vào chương trình tivi trong ngày, tôi phát hiện ra có một tập phim tài liệu về thụ thai ngoài ý muốn. Bật tivi buổi sáng, đập ngay vào mắt là quảng cáo bím cho em bé. Tìm mọi cách để thoát khỏi nhà và hình ảnh đầu tiên khi xuống tàu điện ngầm là một tấm biển quảng cáo dài 3 mét về thiết bị tự chẩn đoán thai nhi. Bước vào Boots mua vài viên thuốc giảm đau cho cái đầu nặng như búa bổ của mình và tôi gặp một cô gái xếp hàng phía trước, nước mắt lưng tròng, hỏi mua viên ngừa thai khẩn cấp.

Tiềm thức làm tôi dờ dẫm và tôi không tài nào thoát khỏi cảm giác đó. Tại sao Lucy lại gọi điện chỉ để nói đúng một câu như thế? Tôi đã cố gọi lại nhưng chỉ gặp máy trả lời tự động.

Tôi thậm chí cũng không biết mình muốn nghe gì từ Lucy nữa. Bản thân tôi có thể là một người cha tốt nhưng không phải vào thời điểm này. Tôi có thể sẽ phải cưới Lucy để tránh cảm giác tội lỗi. Mẹ sẽ bị cú sốc về việc có đứa cháu từ trên trời rơi xuống mà việc này át hẳn niềm vui vì hai đứa tôi tái hợp.

Nhưng liệu tôi có thể đối mặt với Rick có con với cô bạn gái 3 năm ròng được không? Tôi không tin là có.

Thứ Hai, ngày mồng Hai tháng Năm

Blur hát về kì nghỉ bank holiday. Đó là một bài hát vui vẻ, hạnh phúc về barbecue^[39] và bia bọt. Không hề động chạm gì đến chuyện thai nghén với bạn gái cũ cả. Chúng tôi gặp nhau ở Convent Garden, nơi Lucy từng báo tin về Rick hồi tháng Một. Có lẽ người bán hàng vẫn còn nhận ra tôi là kẻ dở hơi đã dùng dùng bỏ đi với nước mắt lưng tròng ngày nào.

“Thế nào?” Tôi hỏi.

Lucy trông thật tội nghiệp, mệt mỏi và trầm lắng.

“Thế đấy, bây giờ cả hai đưa lại ngồi cùng nhau”.

“Đúng, cả hai chúng ta đang ngồi cạnh nhau”.

“Anh có biết ngày hôm nay là ngày kỷ niệm của chúng ta không?”
Nàng bất ngờ hỏi.

Tất nhiên là tôi không biết. Tôi chưa bao giờ hiểu được về các ngày lễ kỷ niệm. Bắt đầu tính từ ngày gặp nhau hay từ lần chung chăn đùng gối đầu tiên? Hay kể từ lần công khai giới thiệu người yêu mình cho người khác?

“Tất nhiên rồi!” tôi lẩm bẩm, đoán chắc rằng bây giờ không phải lúc để chia sẻ những suy nghĩ trên.

“Jack, ” Nàng đi thẳng vào vấn đề, “Em một trăm mười phần trăm cam đoan rằng em đang có thai”.

Mắt tôi nhấp nháy trước con số. Không cần phải là nhân viên ngân hàng cũng có thể hiểu được rằng độ chắc chắn của con số đó là bao nhiêu.

“Lúc đầu em cũng không chắc lắm”. Nàng tiếp tục. ” Em uống thuốc tránh thai liên tục suốt ba năm khi chúng mình còn ở với nhau. Gần đây, em dừng lại để cơ thể được nghỉ ngơi một chút. Và anh biết đấy, viên tránh thai làm thay đổi chu kỳ của người phụ nữ”.

Lucy Poett, sinh viên tốt nghiệp ngành Sinh học!

“Vì vậy, khi lỡ kinh nguyệt lần đầu, em cũng không để ý lắm. Nhưng rồi không thấy kỳ thứ hai và cả kỳ thứ ba. Em đã tự thử ở nhà và ra kết quả dương tính. Hôm thứ bảy, bác sỹ đã chứng nhận là em có thai rồi”.

“Em định sẽ giữ nó chứ?”

“Ừm, đầu tiên thì em cũng không muốn nhưng bây giờ thì em đã muốn một tuần rồi”.

Mười một tuần? Đúng là mười một tuần kể từ khi Rick ngủ với Lucy vào ngày Valentine. Mười tuần bốn ngày kể từ khi chúng tôi vẫn nhau trên chiếc bàn ăn.

“Tới chín tuần có thể dùng đến viên hủy thai nhưng sau đó thì phải nhờ đến sự can thiệp của máy hút thai. Em không thể chịu đựng được cảm giác hút đi sinh linh bé bỏng của hai đứa mình”.

“Con của hai đứa mình?” Tôi đã cố nhẹ nhàng với nàng nhưng đến lúc này không thể kìm được nữa. Mọi người xung quanh nhìn tôi một cách kỳ quặc.

“Đúng thế, anh yêu, con của chúng ta”. Nàng nói nhẹ nhàng. “Còn ai vào đây nữa?”

“Ừ, cô ngủ với Rick trước đó ba ngày đúng không? Chẳng phải là tình trùng của hắn có cơ hội xuất phát sớm hơn của tôi đó sao? Chúng không thể bơi quá chậm đến thế được”.

“Em chắc rằng chúng bơi nhanh như những vận động viên Olympic nhưng khó mà thoát ra khỏi được bao cao su, phải vậy không?”

“Rick đeo bao cao su à?”

“Vâng”.

“Và khi cô ngủ với tôi thì không có bao cao su gì hết trong khi cô cũng đã ngừng uống thuốc tránh thai?”

“Đúng thế”.

“Tại sao? Tại sao cô không nói với tôi về chuyện thuốc thang?”

“Bởi vì em yêu anh, Jack. Bởi vì anh là người duy nhất mà em cần. Em không bao giờ ngừng yêu anh và em biết là anh cũng nghĩ như vậy nhưng lại quá sợ hãi để thừa nhận. Anh ghét bị ràng buộc lâu dài”.

“Cô yêu tôi đến mức bấy tôi để có thai phải không? Và cô đã biến tôi thành thằng ngốc khi dụ tôi quay lại?”

Nàng diễn giải loằng ngoằng và đầy xúc cảm, tóm lại bằng một từ “Đúng thế”. Bọn đàn bà không bao giờ dùng một từ mà phải cần đến một nghìn từ để diễn đạt một ý tương tự.

“Tôi không thể nghe thêm một lời nào nữa. Tôi cần phải có thời gian để suy nghĩ”. Tôi nói.

Tôi thanh toán tiền cho hai đứa rồi lẳng lặng bỏ đi. Cơ thể tôi dường như bị tê liệt, không thể bộc lộ nổi bất cứ cảm xúc gì. Tôi không đi xuống tàu điện ngầm mà đứng sững trên phố, để mặc mọi vật trôi qua trước mắt như trong một bộ phim quay chậm. Các diễn viên phụ hớn hờ bước qua tôi. Tôi là ngôi sao trong chính vở bi hài kịch của mình. Đây là chuyện xảy ra với những người khác. Chuyện này không thể xảy ra với tôi!

Giờ đây, nghĩ đi nghĩ lại, tôi không thể tưởng tượng ra một tình huống tệ hại hơn.

Tôi muốn gọi điện cho Leila và kể với em toàn bộ sự tình nhưng lại sợ em sẽ không đánh giá cao về chuyện tôi ngủ với bạn gái cũ. Thế là tôi gọi cho bố và ông lại nghe chuyện một cách rất cảm thông nhưng cũng không thể nói gì làm tôi vui bớt nổi lòng.

Tôi sẽ phải tự giải quyết hậu quả nhưng tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi không muốn ở trong tình cảnh này. Tôi không muốn Lucy. Tôi không muốn đứa trẻ và hiển nhiên là không muốn có con với Lucy. Đây là cơn ác mộng giữa ban ngày và tôi hoàn toàn không có ý tưởng sẽ phải làm gì. Tôi cố gắng suy nghĩ một cách logic.

1) Em bé

Baby có nhiều ưu điểm. Chúng cười khúc khích và gọi anh “dada”. Một ngày nào đó, anh sẽ huấn luyện chúng đá bóng cho tuyển Anh và chúng sẽ trả công bố bằng một ngôi nhà hoành tráng ở Cheshire. Có con cũng tốt cho việc duy trì nòi giống. Gen của tôi chắc chắn phải trên trung bình và tôi muốn được thấy gen của mình di truyền cho các thế hệ sau. Nhưng trên hết, vào một ngày nào đó, tôi muốn trở thành một ông bố tốt. Lập gia đình sẽ khiến tôi trở thành một người đàn ông rất hạnh phúc.

Nhưng baby cũng có nhiều điều dở. Chúng khóc lè nhè và hơi hám. Nuôi chúng lại quá tốn kém. Chúng cần được chăm sóc, chiều chuộng cả ngày. Chúng xứng đáng có một người cha đầy trách nhiệm, chứ không phải một kẻ ngại đến gặp bác sỹ để khám bệnh hay từng ăn trộm cây, hay ngủ vô tội vạ với một cô nàng lẳng lơ, không quen biết, ăn mặc kiểu nữ sinh, hay chỉ muốn bị đuổi cổ khỏi công ty.

Tôi không muốn có baby.

2) Lucy

Lucy là cô gái dễ thương và hấp dẫn. Chúng tôi đã có những kỷ niệm đẹp, đặc biệt là sex khi đã chia tay. Có con với Lucy có thể giúp tôi giải quyết được mọi rắc rối trong cuộc sống. Hôn nhân có thể dạy tôi cách đề cao người khác thay vì những lo lắng vớ vẩn về bản thân mình.

Mặt khác, Lucy quá yếu đuối, nhỏ bé và kiêu cách. Cô ta cũng hơi điên nữa. Ai đời lại tán tỉnh thằng bạn thân nhất của tôi để làm tôi ghen tị cơ chứ? Sau đó lại còn ngủ với hắn vào ngày Valentine, rồi lại lừa để ngủ với tôi mấy ngày sau mà không hề có biện pháp bảo vệ tránh thai gì cả. Lá thư chia tay của cô ta vào ngày 16 tháng Ba chẳng qua là những lời dối trá trong khi chờ đợi xem liệu nàng có bầu tôi thành công hay không. Chó má, tôi không còn tí lòng tin nào ở Lucy nữa và giờ đây tôi thậm chí còn thấy nghi ngờ liệu chuyện có thai có phải là sự thật hay không. Không, tôi không thể quay lại với Lucy được!

Tôi không muốn Lucy.

3) Phá thai

Tôi không thích ý tưởng phá thai. Tôi không thích ý tưởng giết chóc bất cứ cái gì và tại sao tôi lại có thể đang tâm giết con trai/con gái của mình cơ chứ? Thoáng nhìn qua google, tôi học được rằng tìm thai nhi bắt đầu đập từ 18 đến 25 ngày. Người ta cũng có thể ghi lại tần sóng não baby kể từ 40 ngày. Lucy đã có chữa được 73 ngày.

Nhưng rồi tôi nghĩ cũng không phải đạo nếu để một đứa trẻ ra đời mà không được chờ đón hay yêu thương mà chỉ để thỏa mãn ý đồ đen tối của một cô gái điên khùng cố níu giữ tình yêu.

Tôi muốn Lucy phá thai.

Và thế là tôi dự định sẽ gọi cho Lucy, Nếu nàng muốn giữ thai và sinh con thì tôi sẽ tìm cách giải quyết. Tôi thực sự phải nói chuyện với Rick, kẻ đã chọn thời điểm rất tệ trong năm để đi nghỉ.

Thứ Ba, ngày mồng Ba tháng Năm

Một lần nữa, Mr. Cox triệu tôi lên phòng làm việc.

“Jack, khi đi ngang qua bàn làm việc của cậu hôm qua, tôi không thể không để ý là cậu lại vắng mặt. Cậu có thể giải thích cho tôi lý do tại sao được không?”

“Mr. Cox, ngày hôm qua là bank holiday. ”

“Đúng thế, Jack, tôi không phải là không biết xem lịch. Đó là một sự thật không thể bàn cãi được. Nhưng liệu vị trí của cậu ở đây có liên quan gì đến sự thật không thể bàn cãi ấy?”

“Em không hiểu lắm ạ”.

“OK, anh bạn thân mến. Bắt đầu từ ab initio vậy nhé. Cậu kiếm sống bằng nghề gì, Jack?”

“Em cũng không biết nữa sếp ạ!”

“Tôi cũng thế, Jack. Trở lại câu hỏi đầu tiên. Cậu làm việc ở đâu?”

“Ở một ngân hàng, Mr. Cox”.

“Tốt lắm, Jack. Ngân hàng loại nào?”

“Ngân hàng đầu tư, Mr. Cox”.

“Tuyệt vời, một câu trả lời Proxime accessit, nếu không muốn nói là đỉnh cao. Thế ngân hàng nào đóng cửa vào ngày bank holiday?”

“Ngân hàng giao dịch ạ?”

“Eureka, chàng trai Lancaster trẻ tuổi. Thế tại sao cậu lại nghỉ làm ngày hôm qua?”

“Vấn đề cá nhân thưa sếp”.

“Plus ça change. Chúa ơi, thế ai là người may mắn nhận tình cảm dạt dào của cậu lần này đây? Cô Sid-day-bot-tome?”

“Không, Mr. Cox, bạn gái cũ ạ”.

“Jack, thế tôi trả lương cho cậu để làm gì?”

Thứ Sáu, ngày mồng 6 tháng Năm

Tuần vừa rồi chẳng có gì vui. Hôm thứ ba, tôi gửi cho Lucy một email dài tóm tắt những suy nghĩ của mình hôm mồng Hai tháng Năm nhưng với giọng điệu nhẹ nhàng hơn. Cô ta vẫn chưa thèm trả lời và thời gian dành cho việc hút thai an toàn và hiệu quả đã gần hết. Tôi vô cùng mong Rick trở về từ kỳ nghỉ của hắn vào thứ hai tới.

Còn đáng thất vọng hơn là việc các sếp ở cơ quan có vẻ từ bỏ việc theo dõi tôi. Kể cả nỗ lực ăn mặc trào phúng của tôi vào ngày hôm nay, với quần bò rách rưới, giày thể thao và một áo phông với dòng chữ “FCUK the system”^[40] cũng không làm Mr. Cox mấy may để ý.

Đúng là họa vô đơn chí, tôi ngấm lại khi lên giường đi ngủ với một weekend^[41] nhàn rồi trước mắt. Đầu tiên là chuyện Leila và Buddy. Sau đó là ung thư. Và cuối cùng là bạn gái cũ có chửa.

Mọi chuyện chỉ có thể tốt đẹp hơn kể từ đây.

Thứ Tư, ngày 11 tháng Năm

Có thể mọi chuyện sẽ không tốt đẹp hơn.

“Weekend nhàn rỗi” trở thành một weekend rất dài và bận rộn với anh bạn cùng nhà Fred ở Amsterdam. Hôi hám, mệt mỏi và hầu như mất trí nhớ. Thậm chí nếu tôi quyết định đi làm lại vào ngày mai, không chắc rằng tôi có thể nhớ được công ty nằm ở đâu nữa. Tôi đã lặn tắm không sử dụng bọt suốt 3 ngày trời.

Mọi chuyện bắt đầu khi chúng tôi ngủ dậy vào trưa thứ bảy.

Fred hỏi: “Cuối tuần này chúng ta nên làm gì đây?”

“Tôi muốn đọc báo đến chiều, tắm rửa, thay đồ rồi ra phố, uống 8 vại bia, ẩu đả rồi lại nhảy nhót với một nửa chị em ở thủ đô”.

“Chẳng phải tuần nào chúng ta cũng làm như thế hay sao?”

“Đó là việc tôi làm mỗi weekend còn ông thì ngày nào cũng thế”.

“Haha, buồn cười nhỉ. Tôi thấy cuối tuần nào ở London cũng như tuần nào. Chẳng có sự kiện gì đáng nổi bật cả. Tại sao tuần này chúng ta lại không làm gì đó thực sự khác biệt?”

“Làm gì?”

“Không biết”.

Chúng tôi ngồi im lặng suy nghĩ mất một lúc.

“Hay đi bảo tàng?”

“Năm phút tập trung sử dụng trí óc và ông nghĩ ra ý tưởng đó. Fred, ông quả là một thằng điên chính cống.”

Lại yên ắng thêm một lúc lâu nữa.

“Jack, ông có hộ chiếu không?”

“Có”.

“Ok, nín hơi nhé. Chúng ta đi Amsterdam”.

Và thế là chúng tôi đi.

Amsterdam thực sự là cái nách của Châu Âu (và là cái nách hôi hám, không được cạo rửa). Tôi có nghe nói về những khu vực đẹp đẽ nhưng lần này chúng tôi sống trong khu vực “vui vẻ” nơi đường phố tràn ngập những phụ nữ rẻ tiền và những ô cửa sổ nhỏ bé. Trông nó cũng giống

như Hammersmith Palais nhưng chân chất hơn (và rẻ hơn rất nhiều). Những bà cô cao tuổi, mập mập nhất bị xếp cuối hàng. Fred gọi đó là “những cơ hội cuối cùng”.

Chúng tôi cố gắng hòa nhập một cách từ tốn vào văn hóa Amsterdam bằng cách đến một quán của người Anh và gọi Coca-cola. Có vẻ như là một sự lựa chọn an toàn cho tới khi người bán hàng hỏi lại ý chúng tôi là gì khi gọi “coke”.

Từ đó, chúng tôi quyết định sẽ say sưa cho đã đời. Chắc chắn rằng những người ở trong quán cà phê có thể đánh hơi ra mùi gà non từ chúng tôi ở xa hàng dặm. Chúng tôi men theo quầy bar và thể thọt hỏi: “Tôi muốn, anh biết đấy (giả vờ ho khù khụ), một ít thuốc phiện, nếu có thể được”. “Anh muốn loại thuốc phiện gì?” “Suyt, đừng nói to thế, nhớ có giáo viên ở xung quanh đây, vân vân...”

Nhưng sau khi chúng tôi hoàn toàn tin tưởng rằng mình sẽ không bị ngồi chệp phạt, chúng tôi là những kẻ hạnh phúc nhất trên đời. Anh bạn Fred mở miệng ra là pha trò như những hài kịch gia chính thống: “Cơ hội cuối cùng, hahahahaha...” “Cửa quý” của tôi cũng hết đau, tôi chẳng còn bận tâm về Lucy nữa và một cảm giác ấm áp trào dâng trong tôi rằng cuối cùng mình sẽ có Leila. Cảm giác ấm áp này vẫn còn tiếp tục đến tận chiều Chủ Nhật nên hai thằng tôi quyết định sẽ ở lại thêm một chút nữa. Công việc và Mr. Cox có thể tổng vào xó bếp. Hai ngày tiếp theo trôi qua vèo vèo trong cảm giác nhờ nhờ mãi nguyện. Nhưng cũng có một số sự kiện mà tôi vẫn còn nhớ được, ví dụ như “cửa hàng bánh đồng tính duy nhất ở Amsterdam” (tại sao lại có thể có cửa hàng bánh đồng tính? Thế cũng như là có thùng rác không đồng tính!) Các sự kiện còn lại trộn lẫn vào nhau như mớ bòng bong, trôi qua thật nhanh và không thể nhận dạng được. Cảm giác như cả chuyến du lịch này xảy ra trong vài phút. Nhưng cũng có lúc thấy nó dài như vô tận.

Mọi việc đều hoàn hảo cho đến sáng nay, khi Fred quyết định sẽ thử ăn “bánh cứng”. Tôi ăn một cái và không thấy có tác dụng gì nên chén thêm cái nữa, rồi cái thứ ba. Không ai bảo tôi rằng phải đợi một lúc cho “bánh” thấm vào máu. Tôi còn hút thêm một điếu cần sa nữa để cho đủ vị.

Khoảng 40 phút sau, tôi ngất lịm trong nhà vệ sinh. Fred cố dìu được tôi về phòng trọ, nơi tôi nằm lịm ba tiếng đồng hồ, mắt thao láo nhìn người khách du lịch ba lô ở giường đối diện vì thâm tâm bảo rằng, nếu tôi rời mắt chỉ một giây, hắn sẽ khử tôi ngay lập tức. Sự sợ hãi xâm chiếm cơ thể tôi. Tôi có thể cảm thấy nỗi hoảng loạn dâng lên từ chân đến bụng. Tôi phải làm nó dừng lại trước khi tràn ngập nội tạng và bóp giết tôi. Tôi phải hết sức tập trung. Các bức tường bay tới tấp xuống cơ thể tôi, cười ngặt nghẽo vào mặt tôi, làm trò chế giễu tôi, xô đẩy tôi.

Tôi không thể suy nghĩ rành mạch trong một giây. Các ý nghĩ rầm rập rượt qua trí não tôi với những mối liên hệ kỳ ảo. Leila – Buddy – Nước Mĩ – New York – quả táo – Khu vườn Địa Đàng – Sex – Rick – baby – Lucy – phá thai – tội lỗi – Kinh Thánh – trường học – Daddy – Mummy – giải pháp cho năm mới – điên khùng – Buddy – Leila, vân vân... tất cả trong chừng nửa giây. Tôi không thể kìm hãm chúng được. Nó như một trò chơi đoán chữ ở tốc độ cao vậy. Tôi cố hát lầm bầm để quên đi cái chết.

“Baa, baa, black sheep, have you any hash?[\[42\]](#)”

“Ngủ đi hay biến”, tên giết người đối diện gầm gừ.

Tôi không thể ngủ được. Vì thế tôi biến. Cố gắng hết sức, tôi tìm được Fred và mua một cái vé cực đắt bay về London để đổi mặt với bạn gái cũ và các sếp khó tính.

Thứ Sáu, ngày 13 tháng Năm

Đây không phải là ngày may mắn nhất trong năm nên tôi đoán chắc là sẽ đen đủi nếu vác mặt đến công ty. Thực lòng mà nói, tôi cho rằng hôm qua cũng không may để đi làm nhưng đó không phải là vấn đề tài chính.

Tôi cố tình để mobile ở nhà trước khi đi Amsterdam. Khi tôi quay về, có khoảng 20 tin nhắn và lời thoại – một cái text khá thân thiện của Claire (bác sỹ và y tá) rủ đi uống, một cái từ Katie (thiếp Valentine đầu tiên và cũng là em song sinh với Rick) mời tôi đi rạp hát (hắn cô ta đã thứ lỗi cho tôi), một cái từ bố hỏi tôi về chuyện với Lucy, bốn từ Leila, tỏ rõ mối lo lắng ngày càng cao độ về sự vắng mặt của tôi, một lời thoại mỉa mai của Buddy, ba cái ngựa tai của Rupert (hói), năm lời phàn nàn từ Lucy và một cái rưởi của Mr. Cox.

Tin thoại mới, nhận ngày thứ Tư, 12 tháng Năm, lúc 10:51 sáng:

“Salve, Jack. Deo volente, Jack đấy à? Lời nhắn của tôi không hiểu sao toàn bị mở đầu bằng giọng nói ghi âm của một quý bà nào đó. Chúa ơi, cậu tán tỉnh cả cô ta nữa hả? Thật là bận rộn! Có vẻ như quá bận rộn để đến cơ quan phải không? Mr. Cox đây. Rupert Boscawen, người mà, cậu không thể không biết, là sếp trực tiếp của cậu, thông báo cho tôi rằng cậu vắng mặt đã 3 ngày trời. Cậu chết trôi ở đâu rồi à? Hay cậu in rogor mortis? Chúng tôi có thể hy vọng cậu sẽ phục sinh vào một lúc...”

Bíp. Tin nhắn kết thúc.

Tin thoại mới, nhận ngày thứ Tư, 12 tháng Năm, vào lúc 10. 56 sáng: “Lancaster, lại là Mr. Cox đây. Con mụ chết tiệt ấy ngắt máy của tôi. Liên hệ với tôi ngay sau khi cậu nhận được tin nhắn này. Cậu đang ngộp trong đồng phân đấy!”

Duyên nhỉ!

Ngoài ra còn có một lời nhắn của Rick:

“Nhẹ nhàng thôi anh bạn. Rick đây, innit? Mà đang chết đường chết chợ ở đâu thế? Chúng ta cần phải nói chuyện gấp, izzit? R”

Rick nói đúng. Chúng tôi cần phải nói chuyện. Tôi nói bằng tiếng Anh còn hắn bằng ngôn ngữ Rick học. Ngay lập tức.

Tôi không thể chịu đựng được cảnh xô bồ của tối thứ Sáu: Những nhân viên công sở háo hức đợi ngày cuối tuần để được nghỉ xả hơi ở các

bar đắt tiền và để quên đi mình ghét những đứa làm cùng chẳng kém gì cái công việc mà cả bọn đang ngồi bôi bác, kể tội với nhau.

Vì vậy, tôi đến thăm căn hộ của Rick ở khu Angel. Tôi tóm tắt lại cho hắn những gì Lucy kể. Đồng thời cũng nói rõ cho Rick biết cả cảm xúc của tôi nữa.

“Izzit. Đó chính là lý do mà tao muốn nói chuyện với mày đấy. Đứa bé ấy cũng hoàn toàn có thể là của tao”.

“Nhưng Lucy bảo chúng mày dùng bao cao su cơ mà?”

“Ừ, đúng thế. Hương vị chanh, nói một cách chính xác!”

Ý tưởng chung chung về chuyện thằng bạn thân ngủ với bạn gái cũ thì có thể chịu đựng được nhưng tình tiết thì hơi quá đáng.

Tôi cố giữ kiên nhẫn.

“Thế việc gì xảy ra?”

“Bao bọc, innit?”

Hắn chẳng những ngủ với Lucy mà của quý của hắn còn quá to để làm rách cả bao cao su. Tôi phải cảm thấy vô duyên đến mức nào đây?

“Thế mày không nói cho Lucy biết à?”

“Không, tao tưởng nàng vẫn đang uống thuốc tránh thai. Tưởng Lucy bắt tao đeo bao cao su chỉ để tránh lây mấy cái bệnh xấu xa từ mày. ”

“Cảm ơn Rick!”

“Thế chúng ta phải làm gì đây?”

“Đếch biết được!”

Nhất trí rằng thứ Sáu ngày 13 không phải là ngày để đưa ra các quyết định tày trời, hai thằng ngồi bẹp 5 tiếng chơi FIFA trên Xbox.

Tôi không tin một trong hai đứa tôi đủ chững chạc để làm bố!

Thứ Tư, ngày 18 tháng Năm

Từ hôm đi Amsterdam về, tôi vẫn chưa bén mảng đến cơ quan. Có lẽ tôi đã đi đúng hướng để bị đuổi việc – không thềm đi làm. Kiểu này đơn giản gấp vạn lần việc vác mặt đến cơ quan, đỡ đủ mọi trò từ thay chữ ký ở email đến dán thiệp của người bảo vệ hội lao động. Mỉa mai là tôi không thể bị đuổi nếu không có thư gửi đến tận tay mà cơ quan thì không có địa chỉ nhà của tôi để gửi. Tôi thấy điều này thật hài hước.

Leila thì không nghĩ chuyện đó buồn cười. Chỉ vì em quá xinh đẹp, tôi luôn sẵn lòng tha thứ cho em.

Chiều nay em đến thăm tôi.

“Jack. Ôi Jack, Jack!”

Tôi khoái em gọi tên tôi thế này lắm.

“Jack, em cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra. Thế thực ra là gì đấy?”

“Xin lỗi Leila, lẽ ra tôi phải kể cho em mọi chuyện”.

Và thế là tôi thổ lộ tất cả, từ chuyện Lucy và Rick, chuyện đi Amsterdam, có mỗi đoạn về khát khao được bao bọc em trong rừng hoa ngào ngạt vì tôi thích em đến điên cuồng thì tôi bỏ qua.

“Tệ quá, Chúa ơi, tôi nghiệp anh. Nhưng anh không thể để Lucy làm hỏng cuộc đời và sự nghiệp được. Anh phải quay lại công ty thôi. Anh không thực sự muốn bỏ việc phải không Jack?”

“Leila, chúng ta đã bàn về chủ đề này hàng ngàn lần rồi. Em biết tôi ghét công việc đó thế nào. Em biết là tôi muốn chuyển đi chỗ khác mà”.

“Em chắc chắn rằng nếu anh xin lỗi, họ sẽ tha thứ và bỏ qua mọi chuyện thôi”.

“Tha thứ và bỏ qua? Mr. Cox? Nhắc đến lão ấy, Leila Sid-day-bot-tome, chẳng quá đáng gì khi chuẩn đoán rằng lão chưa từng tha thứ và bỏ qua bất cứ điều gì trong đời. Mea culpa không phải là cách nói Latin quen thuộc của lão ta đâu”.

“Ôi Jack, anh vui tính thật đấy!”

Đúng, tôi quá hài hước chứ còn gì nữa!

“Quay lại cơ quan để còn pha trò giải trí cho em chứ!”

“Em không cần tôi, Leila, em còn có Buddy. Và hàng loạt những người hâm mộ khác. Quá nhiều nhân viên ngân hàng sẽ làm hỏng việc đổ cà phê thôi”.

“Quá nhiều nhân viên ngân hàng làm hỏng mọi việc, Jack. Còn Buddy? Hừm, nếu anh chịu khó đến cơ quan trong 10 ngày nữa rồi, anh đã biết là bọn em chia tay nhau rồi”.

Ôi ngày thứ Sáu thần tiên, tôi cười thầm trong bụng.

“Ồ, Leila, xin lỗi vì nghe tin đó. Thật là tệ hại. Tôi nghiệp cho em quá!”

Tôi có thể ôm nàng an ủi được không? Tất nhiên rồi – nếu không thì thiếu tế nhị quá!

Tôi có thể cảm thấy bầu ngực em phập phồng áp sát mình. Cảm giác thật tuyệt vời! Vô cùng mãn nguyện. Hừm, phải thả em ra rồi.

“Vâng, cơ quan mấy hôm nay chẳng khác gì địa ngục, ” em sụt sùi. “Ai cũng biết chuyện. Anh ta chỉ muốn sex và giờ đây anh ta bôi xấu em với tất cả mọi người”.

“Thật xin lỗi. Thế em định làm gì?”

Giờ chính là thời điểm bấy lâu đợi chờ, Lancaster. Bây giờ là lúc để nói với em cảm giác thật của mày.

“Em sẽ cứng rắn hơn. Em chẳng làm gì sai cả. Và em quyết định sẽ sống độc thân một thời gian dài. Đàn ông đều khốn nạn cả”.

Em nói đúng. Chẳng thằng nào trên đời này xứng đáng sánh đôi với em hết.

“Tất nhiên rồi, phần lớn bọn đàn ông là khốn nạn.”

“Không phải anh, Jack. Anh thì khác hẳn. Anh là một người bạn tốt. Mà thôi, nếu anh quyết định sẽ đi, sao anh không ra đi một cách lặng lẽ? Nộp đơn xin việc như mọi người khác?”

“Đã quá muộn rồi, Leila. Tôi quyết sẽ biến chuyện này thành một trò đùa đáng nhớ”.

“Anh vui tính lắm, có lẽ vì thế mà em thích anh”.

Em nói rồi kiễng chân và hôn nhẹ lên má tôi tạm biệt.

Chủ nhật, ngày 22 tháng Năm

Mất cả cuối tuần để thảo thư từ việc. Biết thừa rằng đằng nào thì họ cũng đá đít mình nên tôi muốn đi trước một bước để được tiếng là tự bỏ việc. Nội dung bức thư là thế này:

“Mr. Cox kính mến,

Tôi rất vui mừng thông báo với ông rằng tôi xin nghỉ việc. Tôi hiểu rằng tin này sẽ không gây ngạc nhiên hay làm ai buồn lòng. Mong rằng bức thư này sẽ đền bù cho thiếu sót đó.

Ông là một thằng béo, một Arschgeige, một gilipollas, một manyak, một espèce de salaud và là một kẻ tồi tệ hạng sang của sự hợm hĩnh quá thể. Ông là sự hổ thẹn của loài người, là kẻ cuối cùng được chọn trong các trò chơi. Mẹ ông, nếu như ông còn có mẹ, cũng phải tử nhục bởi trốn ra tàu chở lính.

Tuy vậy, tôi vẫn xin cảm ơn ông đã tạo cơ hội cho tôi được bắt đầu sự nghiệp của mình ở Citicorp. Tôi đã học được rất nhiều. Tôi học được cách nói dối, lừa đảo và nịnh nọt. Tôi là nô lệ của thói đạo đức giả, gian dối và ích kỷ. Ông đã đào tạo tôi thành một kẻ tham lam, tị nạnh và tẻ nhạt. Tôi thành thực trong việc xin lỗi vờ vĩnh, lãng phí thời gian và dùng email để nhạo báng cuộc đời. Trên hết, tôi hiểu được rằng tôi không bao giờ mong muốn có một kết cục như ông trong bốn chục năm nữa.

Tôi tin rằng thời gian chính thức được nghỉ của tôi là 1 tháng kể từ ngày viết đơn. Tuy vậy, nếu ông muốn tôi tiêu thêm một giây nào ở cái ổ cứt đá mà tôi gọi là địa ngục này, có lẽ ông nên suy nghĩ lại.

Tôi chúc ông mọi thành công trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời không niềm vui, không tình cảm của mình. Với mong muốn rằng toàn bộ cháy rận của hàng ngàn con lạc đà sẽ chui vào trú ngụ trong ổ nách của ông, tôi xin dừng thư ở đây.

Thương mến,

Jack Lancaster”.

Thứ Hai, ngày 23 tháng Năm

Lại thêm một ngày nữa lần nữa ở nhà.

“Leila không thực sự muốn ở một mình đấy chứ?” Tôi hỏi Fred.

“Nếu ông là cơ hội duy nhất, thì câu trả lời là có”.

“Nhưng để một người con gái xinh đẹp như em phải cô đơn là một sự phỉ báng thần thánh. Đó sẽ là một nỗi thống khổ của loài người. Và là một sự phí phạm bi thảm”.

“Jack, tôi đang tập trung làm việc”.

Thật mỉa mai, Fred chăm chỉ chuyên cần bây giờ phải nhắc nhở Jack lười biếng, lảm nhảm. Gần đây, Fred tiến bộ rõ rệt. Hắn tự vạch ra kế hoạch sẽ tấn công vào lĩnh vực viết kịch bản trong vòng 6 tháng. Hắn tỉnh giấc trước 9.30 sáng mỗi ngày, tắm giặt thường xuyên và không cho phép bản thân xem tivi ban ngày. Hắn có vẻ hài lòng với bản thân.

“Nhưng, Fred, có thể tôi đã hoàn toàn nhầm lẫn. Có lẽ tôi nên quay lại làm việc, đến cơ quan xin lỗi rồi làm lành với mọi người, với Leila. Tình cảnh bây giờ cũng không tệ lắm khi Buddy và Leila đã chia tay nhau”.

“Chó má, Lancaster”. Fred quăng chiếc bút bi một cách giận dữ. Có vết mực trên trán hắn. “Hoặc là ông đang bị khủng hoảng tuổi đôi mươi hoặc là không. Tiên sư ông, phải xác định cho rõ ràng vào! Kể cả nếu họ không đuổi cổ ông – mà chắc phải có phép lạ thì mới không – thì cái công việc ấy vẫn cứ thối như thế. Chạy ra khỏi đó ngay khi ông còn chạy được. Ông cũng có thể dễ thổ lộ nỗi lòng với Leila hơn khi không làm cùng chỗ nữa”.

Fred nói đúng. Tất nhiên là hắn lại đúng. Nhưng từ bỏ một lối sống quen thuộc, kể cả lối sống mà anh căm ghét cũng thật khó. Đã 10 ngày nay, tôi đau khổ nhẩn nhó lượn quanh nhà không có việc gì để làm. Tôi như kẻ bị tù giam, dần dần thấy yêu thích mọi thứ trong tù ngục. Tất cả những việc tôi làm gần đây là xem đi xem lại bộ phim Neighbours mỗi ngày hai lần để nhớ có bỏ sót gì ở lần trước thì được xem lại ở lần sau. Đôi khi, tôi thấy nhớ cuộc sống ngục tù, nô lệ ở trung tâm tài chính (mà thôi, lại lảm nhảm nữa rồi!).

Thứ Ba, ngày 24 tháng Năm

Ngủ mê mết, quên cả chuông báo thức và chỉ mở mắt khi bản tin lúc một giờ chiều phát trên radio. Quyết định rằng đã quá muộn để bắt đầu một tương lai xán lạn từ ngày hôm nay.

Lại xem Neighbours. Hai lần. Sau đó, đến quấy đảo Fred.

“Fred, bây giờ mới nhớ ra là tôi vẫn chưa tiêu hết phép ở cơ quan. Có lẽ tôi nên nghỉ phép cho hết trước rồi mới nộp đơn xin nghỉ?”

“Nghe này, cái thằng không có não. Ông nhận được bao nhiêu tin nhắn từ công ty trong 10 ngày vừa rồi?”

“Khoảng hai chục”.

“Bao nhiêu trong số đó ngọt nhạt dụ ông tiền thưởng hay thăng chức?”

“Ờ, không có cái nào”.

“Thế bản báo cáo quý vừa rồi của ông trông ra sao?”

“Nhận xét rằng tôi là kẻ không có động lực, lười biếng, chây ỳ, đáng ghét, cứng đầu và chắc chắn sẽ bị sa thải trong năm nay”.

“Thế vẫn chưa đủ à?”

“Ừ, nhưng Churchill và Thatcher^[43] cũng có toàn báo cáo tử tế khi còn đi học đâu!”

“Vâng, Hitle cũng thế. Tỉnh đi. Chấm hết rồi. Đó chính là cái mà ông muốn. Nộp đơn nghỉ rồi chúng ta sẽ làm điều gì đó điên khùng để ăn mừng”.

Fred nói đúng. Ngày mai tôi sẽ bước vào cánh cửa của tương lai xán lạn.

Thứ Tư, ngày 25 tháng Năm

Ngày Quyết định huy hoàng.

Đến cơ quan vừa kịp 9h sáng, ăn mặc bảnh bao với lá thư trong tay. Tôi sẽ làm việc này một cách tử tế.

Bỗng nhận ra rằng tôi quá sợ hãi để thực hiện ý định một cách đàng hoàng, tôi mở chai sâm banh mang đi định để ăn mừng sau đó. Lão cầu bơ cầu bất ngồi trên vĩa hè gỡ cái chai của lão một cách thân thiện.

“Ăn mừng gì à?” Lão hỏi, giọng lịch thiệp một cách đáng ngạc nhiên.

“Cũng không hẳn”, tôi lầm bầm, “Thực ra thì ăn mừng bản thân quá lo sợ để nộp đơn nghỉ việc”.

“À, chàng trai trẻ tuổi thân mến. Hãy ngồi xuống cạnh tôi và chúng ta cùng gỡ chuông, khua chũm và nói chuyện bằng ngôn ngữ của đàn ông và thiên thần”.

Tôi không rõ mình có muốn cái chuông của lão để gần hay không nữa. Hay cái chũm của lão cũng vậy. Nhưng tôi cũng ngồi xuống cạnh lão – tôi trong bộ vest đắt tiền và lão trong đồng giẻ rách. Hóa ra lão đã từng buôn chứng khoán cho tới khi bị cho nghỉ việc 2 năm trước đây. Mất việc đồng nghĩa với việc lão mất vợ, mất con, mất nhà, mất xe và cả thẻ thành viên ở gym nữa.

Thế nhưng Tramp – chúng ta sẽ gọi lão là Tramp^[44] bởi vì tôi quên tên thật – không hề mất đi sự minh mẫn của trí tuệ.

“Đừng nghĩ một phút nào rằng cậu đang mắc sai lầm”, Tramp nói. “Đừng để bọn súc vật dìm cậu xuống. Bắt chúng trước khi chúng hạ gục cậu. 5. 45 chiều, cậu là người cuối cùng để giao bóng. Trọng tài khoanh tay đứng nhìn ngoài đường biên. Bỏ cậu cũng đến để theo dõi trận đấu. Cố lên, chàng trai, chơi hết mình đi. Bước một chân lên trước và dạy cho chúng biết thế nào là ném bóng”.

Tôi hớp ngụm cuối cùng từ chai sâm banh. Đến giờ rồi. Đã 11. 17 trưa. Đúng là lúc tôi sẵn sàng cho trận đấu.

“Cám ơn, Tramp”. Tôi lè nhè, cho dù tới lúc đó tôi vẫn nhớ tên thật của lão.

“Không có gì, con trai. Không có gì đâu. Cố gắng tung hoành với tự do tuổi trẻ chứ đừng phí hoài như ta”.

Lão chật vật đứng lên, tay trái giơ lên phía phải của cơ thể. Lão đề cánh tay xuống xuôi bên người.

“Chuẩn bị sẵn sàng. Chạy!” Lão phát hiệu lệnh.

Tôi chạy hướng về phía thanh barrie trong khi lão đánh lạc hướng mấy tên bảo vệ. Thanh barrie chỉ còn cách xa chừng 10 mét. Tôi chạy, điệu nghệ như một vận động viên Olympic, cũng lấy đà, đánh tay, co chân rất chuyên nghiệp.

Cạch. Đau quá!

Tôi nhanh chóng hồi phục từ cú ngã và nhảy vào thang máy lên tầng 5.

Cửa thang máy mở toang và tôi đứng đó, giữa văn phòng rộng với những vách ngăn thấp tè, chân tay xây sát, đầu ngẩng cao. Cảnh này chẳng khác gì một vở kịch ở nhà hát mà tôi là vị anh hùng chui từ dưới sân khấu lên để đập tan kẻ thù.

Cả phòng làm việc lặng ngắt. Tôi sẵn sàng vào trận.

“Chúng mày là một lũ khốn nạn”, tôi gằn giọng như trong một vở kịch của Shakespear. “Từng nhóm một và từng cá nhân một, về mặt tâm hồn cũng như đạo đức, trong các quan hệ cá nhân cũng như quan hệ xã hội, bọn chúng mày đều tốt nghiệp loại giỏi về sự khốn nạn”.

Tất cả mọi người – có lẽ khoảng 50 mống – nhìn tôi chằm chằm. Quá say xỉn, tôi gần như sắp lảo đảo ra nhưng vẫn đủ tỉnh táo để hiểu rằng mình đang ở trong trạng thái lơ bịch đến thế nào. Tôi tiếp tục một cách bất cần.

“Kính thưa các quý ông, quý bà trong bồi thẩm đoàn đều giả, tôi xin giới thiệu hình ảnh thứ nhất từ bộ sưu tập – David. Toàn thu gom cổ phiếu xuống giá, cả tháng nay không biết đến tán gái đừng nói đến chuyện sex. Tối tối lại ra Boujis để làm các em sinh viên nước ngoài lác mắt bằng cách mua tặng sâm banh rẻ tiền. Ví dụ thứ hai, Geoffrey. Lấy vợ đã mười lăm năm nay, bị vợ cầm sừng với giáo viên thể dục thẩm mỹ. Cả hai đứa con đều bị bắt nạt ở trường và anh ta mãi vẫn không vượt qua được cây gậy số 19 khi chơi gôn”.

Tôi di chuyển xung quanh văn phòng và chọc tức từng đồng nghiệp đáng thương và bất hạnh. Những người khác phá cười – một số nạn nhân cũng cười theo.

Tôi tiến gần đến bàn làm việc của chính mình. Leila nhìn tôi sửng sốt. Thoáng nhìn có thể đoán được em bị sốc (70 phần trăm), thích thú (20 phần trăm), xấu hổ (5 phần trăm), thương hại (3 phần trăm) và yêu mến (2 phần trăm). Tỉ lệ quá thấp!

Tôi nhảy tót lên bàn để diễn cảnh cuối.

“Để kết thúc, thưa các đồng nghiệp yêu quý, chúng ta tập trung đông đủ ở đây hôm nay để nói lời chào tạm biệt tới Jack Lancaster. Jack khuyên các bạn hãy đi tìm một cái gương và tự nói chuyện với bản thân mình. Anh ấy xin hát một bài tạm biệt”.

Tôi vừa lần mở cúc áo sơ mi vừa hào hứng cất giọng theo bài “You Can Keep Your Hat On” thì Rupert (hói) cùng hai nhân viên bảo vệ lực lưỡng kéo chân tôi và khóa hai tay tôi sau lưng.

“Được rồi, được rồi. Rupert... Riêng ông có thể giữ mũ ở trên đầu cũng được”.

Một tràng cười lan rộng khắp căn phòng. Lâu lắm rồi dân tình mới có một bữa vui như thế. Buddy khởi xướng “Cố lên, Jackie! Cố lên, Jackie” nhưng không ai dám phụ họa. Hắn làm dấu ủng hộ tôi và tôi nhoẻn cười lại.

Đúng lúc đó, Mr. Cox từ đâu lù lù tiến đến.

“Quo vadis, Mr. Lancaster? Trông bộ dạng anh kìa, rất khác biệt và đầy hưng phấn. Chúa ơi, tại sao anh lại xuất hiện ở đây? Và anh có cái gì nắm trong tay thế kia? Một bức thư, nếu như tôi không nhầm?”

“Đồ chó, xéo đi”.

“Ôi, Jack, ngôn ngữ lộn xộn quá. Thô bỉ và lệch lạc. Tôi làm việc ở đây, còn anh thì không. Tôi vẫn đang chức, còn anh là quá khứ. Tôi là giám đốc điều hành, anh không là ai cả. Vì vậy, đề nghị anh rút đi còn tôi thì ở lại”.

Vẫn là những lời lý sự rất logic. Tôi nhìn xuống mặt bàn và nhận ra mọi đồ đạc của mình đã bị tổng hết vào một túi ni-lông đen vốn để đựng rác. Toàn bộ dấu tích của 4 năm căn bã trong cuộc đời tôi.

“Đúng thế, Mr. Cox, đồ căn bã bẩn thỉu nhất trong hệ thống tuần hoàn. Đây là đơn nghỉ việc của tôi. Tôi từ bỏ nơi này”.

Mr. Cox mở bức với một lưỡi dao nhỏ. Lão nhú mày khi đọc đến đoạn thứ hai.

“Arschgeige nghĩa là gì, Jack?”

“Chính là ông đấy, Mr. Cox. Từ tiếng Đức, nghĩa là ‘chọc ngoáy mông’.”

“Thế còn gilipollas?”

“Tiếng Tây Ban Nha cho ‘bỉ ối’. Cũng là ông đấy”.

Tất cả mọi người vẫn chăm chú lắng nghe và cười khúc khích khoái trá.

“Chúa ơi, cậu thật giỏi ngoại ngữ. Banyak là gì?”

“Tiếng Ả Rập cho ‘dâm ô’.”

Lão tiếp tục đọc, tặc lưỡi sửa một dấu phẩy để sai chỗ ở đoạn thứ ba.

Nhưng rồi, tính hài hước cũng biến mất. Quay mặt về phía mấy tên bảo vệ, lão gầm gọng: “Tổng cổ thằng chó này đi cho khuất mắt tao”.

Thế là tôi bị lôi xềnh xệch, bị cưỡng chế ra thang máy bởi hai lão cục súc. Tôi cố gắng giãy giụa lấy tự do và đủ để diễn một cảnh trong phim “Trái tim dũng cảm”.

“Tự... do...o...o”.

Có thể nghe thấy tiếng các cửa sổ rung âm ầm.

Leila chạy theo tôi.

“Jack, hãy rời chỗ này ngay đi. Khi nào tỉnh thì gọi điện cho em nhé!”

“Leila, anh yêu em. Anh yêu em đến chết được”.

Mặt em ửng đỏ. Tôi không biết vì lý do gì.

“Không, Jack, anh không yêu em. Hãy đi đi”.

Và thế là em quay bước.

“Có ai muốn đi cùng tôi không?” Tôi gào lên với đám đông sau lưng.

Không ai đi cùng tôi. Tôi không được đẹp trai như Jerry Maguire.^[45]

“Bọn họ có thể tước mẫu P45 nhưng không thể tước đi tự-----
-----dododododododododo”.

Tôi bị tổng vào thang máy rồi lên một taxi đã đợi sẵn. Tôi nắm chặt lấy cái túi ni-lông đựng đồ của mình, đầu tôi như thể không gắn trên cổ

nữa vì hết bị dúm lên rồi lại dúm xuống. Khi taxi chuyển bánh, tôi nhìn thấy Tramp cần môi đứng dậy và chào tôi kiểu cách. Tôi đưa tay chào lại và thấy lão cười đến rách miệng.

Tôi hạ cửa kính xuống và còn nghe văng vẳng lời lão hát: “Thế là hết. Không còn đường lùi nữa”.

Tôi hoàn toàn đồng ý.

Chủ Nhật, ngày 29 tháng Năm

Daddy, ngọn núi Thái Sơn lừng lững và độ lượng lặn lội lên London để thăm tôi. Chúng tôi đi ăn tối ở một quán nhỏ trên đường St Jame's. Thật tuyệt vời khi chỉ có hai bố con chúng tôi với nhau.

“Mẹ con khỏe. Mẹ nhờ bố chuyển cho con tình yêu của bà ấy”.

“Tốt quá. Cho con gửi lại”.

Bố giật mình.

“Không, con không có ý gì đâu. Con muốn nói là cho con gửi lại tình yêu của con với mẹ”.

“À, được rồi. Sao, công việc thế nào?”

“Ừm, có việc này con định nói với bố”.

Bố chăm chú lắng nghe lời tường thuật có sửa đổi của tôi về ba tuần vừa qua. Tôi tưởng bố sẽ cáu giận, nhưng ông mỉm cười độ lượng. Khi tôi kể đến đoạn về Tramp, ông cười ngặt nghẽo.

“Jack, bố là ông bố đáng tự hào nhất trên thế giới!”

“Thế bố không xấu hổ về con hay sao?”

“Không, bố là người bố đáng tự hào nhất trên thế giới. Khi mới đi làm ở đó, con thật phấn chấn, nhưng bố thì luôn nghi ngờ công việc ấy. Bố không muốn nhìn thấy anh con trai đầu lòng trở thành một chàng trai thủ đô giàu có ketch cớm. Đó không phải là con trai của bố. Những người ở đó không phải là những người bạn chân chính. Con có thể làm tốt hơn thế nhiều”.

Thực vậy ư? Tôi cũng muốn được như thế.

Bố tiếp tục: “Thế con định làm gì bây giờ?”

“Con hoàn toàn không có ý tưởng gì. Có lẽ con sẽ đi du lịch một thời gian. Hoặc sẽ đi thực tập ở đâu đó. Tìm hiểu xem con thực sự muốn làm gì, mục tiêu trong đời là gì, bố biết đấy, những điều tương tự như thế”.

Bố nhìn tôi cười thương mến. Tôi đau đớn nhận ra rằng mình nhỏ bé đến mức nào trong mắt ông.

“Để thêm một thời gian nữa con ạ. Rồi con sẽ hiểu ra thôi. Nhưng chúng ta đừng nói cho mẹ biết chuyện này vội được không? Mẹ con vẫn

thích được khoe khoang với các bà hàng xóm số tiền con kiếm... Ô, Jack, con làm sao thế?”

Bố nhận ra tôi đau còn trước cả khi tôi cảm thấy đau. Chắc mặt tôi phải nhăn nhó dữ lắm. Tôi không thể giữ kín chuyện này mãi được.

“Daddy, con nghĩ là con bị một cục u ở bộ phận sinh dục”.

“Con bị thế bao lâu rồi?”

“Hừm, con nhận thấy từ hồi tháng Ba nhưng vẫn cố lờ nó đi”.

“Jack, con không được phép làm như thế. Con phải đi gặp bác sỹ. Con phải đến bệnh viện khám xét cẩn thận. Điều mà bố hối tiếc nhất là... Đợi đã, có phải Rick Fielding ở đầu kia không?”

Tôi ngoái cổ nhìn. Hiển nhiên là Rick. Không thể lẫn đi đâu cái bộ tóc đỏ đấy.

“Và có phải Rick đi cùng với Lucy không?”

Đúng thế.

“Hừm, thú vị nhỉ!”Bố nói.

Quả là thú vị. Rick nắm tay nàng và hôn một cách tình tứ lên mũi, vươn người qua một đĩa sò đang ăn dở. Nàng trông đầy vẻ sexy, chẳng cần đến chất kích thích tình dục từ thức ăn.

“Ta đi thôi nhỉ!” Cảm ơn bố đã gợi ý.

Và chúng tôi về.

THÁNG SÁU

Thứ tư, ngày mồng Một tháng Sáu

Ngày đầu tiên trong những năm tháng còn lại của cuộc đời. Tôi đã vĩnh viễn từ bỏ ngân hàng và vẫn sống nhàn rỗi.

Theo lời khuyên của bố, hôm qua tôi đã dừng cảm đi gặp bác sĩ Singh

“Xin chào bác sĩ Singh, tôi bị ung thư bộ phận sinh dục. Tôi nghĩ là tôi sắp chết. ”

Tôi nhìn trộm dòng bệnh án bác sĩ vừa thảo trên màn hình máy tính: “Chứng nghi bệnh mãn tính. Bệnh nhân thường xuyên. Rụng tóc. Quá cân. Nghiện rượu mức độ trung bình”

“Anh không có bệnh gì cả”, bác sĩ Singh nói sau khi đã rà soát cẩn thận của quý của tôi. “Anh nhầm đường dẫn nước tiểu thành khối u. Và anh sờ mó quá nhiều khiến nó sưng tấy lên đấy!”.

Tôi vừa cảm thấy ngớ ngẩn vừa cảm thấy nhẹ nhõm. Thế là mình vẫn còn sống. Tôi như vừa được trao một sinh mệnh mới. Còn điều gì quan trọng hơn thế trên đời này!

Thứ Năm, ngày mồng Hai tháng Sáu

Mùa hè tràn ngập khắp nơi và tôi yêu mùa hè.

Mùa hè là mùa của gái đẹp. Thiếu nữ mặc những chiếc váy mỏng, ngắn cùn cốn trông vô cùng khêu gợi. Thiếu nữ cười khúc khích trong ánh nắng lung linh. Thời tiết ấm áp làm các tiểu thư lên ít nhất 3 điểm. Và trông các nàng cứ như đang chếnh choáng hơi men.

Khi còn là sinh viên, bọn chúng tôi thường gọi đó là “lãng kính mùa thi” vì mọi vật trông đều sexy sau khi chết dí mười tiếng đồng hồ trong thư viện nghiên cứu môn Latin. Giờ đây, tôi mới thấy rõ ánh nắng làm thay đổi mọi vật đến mức nào. Nó đem lại niềm tin, sức khỏe hạnh phúc và mọi sự hy vọng mơ hồ rằng mình có thể tóm được một em nào đó trước khi mặt trời lặn.

Và mùa hè đặc biệt hấp dẫn khi anh không bị giam trong tàu điện ngầm đông nghúc, nóng nực hay những văn phòng với điều hòa chạy âm ầm.

Mùa hè quả là dành cho những kẻ vô công rồi nghề, tôi ngẫm nghĩ khi bước chân vô định ở Hyde Park lúc chiều tà. Điều bay chấp chới, trẻ con vui đùa, từng đôi lứa dập dìu, khách du lịch chỉ trở, những người đạp thuyền bận rộn. Tôi đang tận hưởng cuộc sống ở khu vườn địa đàng trong khi hàng ngàn các nhân viên văn phòng tối tăm mặt mũi với những bản Powerpoint vô nghĩa hoặc kiểm tra mục thời tiết trên website của BBC xem cuối tuần có nắng đẹp nữa không (tất nhiên là không, tôi đã kiểm tra trước rồi, haha!)

Tôi cũng thích dạo trong công viên và suy ngẫm. Sự thư thái giúp anh có những suy nghĩ khác hẳn khi anh đi trong một khu phố bận bịu hay luẩn quẩn trong một căn hộ bừa bãi.

1) Lucy và Rick

Không muốn khoét sâu vào nỗi đau này nữa nhưng tôi không tài nào tống khứ được hình ảnh họ đang tay trong tay ở nhà hàng hôm trước. Nghe kể lại họ ngủ với nhau là một chuyện. Biết được chi tiết về loại bao cao su mà Rick dùng là một chuyện khác. Nhưng tận mắt thấy họ đi cùng nhau, tình tứ húp sò rồi tên tóc đỏ đáng ghét đó hôn nàng và mũi thực là ngoài sức chịu đựng.

Vẫn biết rằng tôi đã bỏ Lucy. Vẫn hiểu rằng cả hai đứa họ đều độc thân và có quyền tự do lựa chọn. Tôi muốn Lucy được hạnh phúc. Nhưng tôi thà thấy nàng lui về ở ẩn một ngôi làng nhỏ tại Yorkshire – chỉ thỉnh thoảng xuất hiện trong bộ trang phục kín đáo, khăn choàng che kín mặt để mua thực phẩm từ những gã bán hàng đồng tính ở các sạp hàng nhỏ – sau đó kết hôn với một kẻ thấp hơn, xấu hơn và nghèo hơn tôi (tất nhiên là với bộ phận sinh dục bé tí xíu). Sự thật rằng Rick có tóc đỏ chẳng an ủi tôi là mấy.

Tôi biết rằng mình đang xử sự một cách ngu ngốc và vô lý nhưng ý tưởng Lucy và thằng bạn thân nhất của tôi cặp kè với nhau quả là một sự nhạo báng tình yêu 3 năm qua của chúng tôi. Có phải Lucy yêu tôi chỉ để tiếp cận với Rick không? Liệu tôi có phải chỉ đơn thuần là cái cầu nối giữa nàng và tên tóc đỏ với cái của quý chuyên đâm thủng bao cao su không? Jack Lancaster – Cầu nối các mối quan hệ vùng Clampham.

Mặt khác, chuyện Lucy và Rick đi lại với nhau có thể giải quyết được mọi khúc mắc. Nó có thể kéo tôi ra khỏi tình huống khó xử này. Nếu họ chính thức yêu nhau, Rick chắc chắn phải kể về tai nạn bao cao su. Thậm chí khéo còn công nhận đó là con của hắn để Lucy khỏi phải nghĩ đến chuyện phá thai. Tôi có thể hoàn toàn thành thoi, vô tội.

2) Leila

Chẳng phải tôi đã đánh rơi mọi cơ hội với em ư? Tuyên bố tình yêu của mình với em trong khi say khướt và chửi thề trước mặt người yêu cũ của em và ba chục đồng nghiệp khác! Em vẫn chưa gọi điện gì cả.

3) Tiền bạc

Nhờ có khoản tiền thưởng kếch xù từ Giáng sinh vừa rồi (năm bội thu) và một khoản tiền lớn nhằm mua sự im lặng của tôi về một số phi vụ giao dịch mờ ám của Rupert mà tôi tình cờ chứng kiến, hiện giờ tài khoản của tôi vẫn còn dư dả. Tôi còn là một trong số ít những thành viên ngân hàng không vướng vào ma túy. Vì vậy, không những tôi có hành động tiền để dành mà còn khối thời gian để tiêu pha. Tôi chưa phải lo đến các trung tâm giới thiệu việc làm vội.

Tuy nhiên, tôi đã quyết định rằng sẽ không phí phạm tiền bạc vào các thú vui nông cạn và ích kỷ. Tôi sẽ tận dụng lợi thế về kinh tế này để đi tìm mục đích của cuộc sống.

4) Mục đích sống

Hoàn toàn không có ý tưởng gì.

Thứ Sáu, ngày mồng Ba tháng Sáu

Tôi đã nghiền ngẫm sâu sắc về mục tiêu trong cuộc sống của mình và đi đến các kết luận sau đây:

Mọi người đều muốn sống hạnh phúc và có nhiều cách để đạt được hạnh phúc. Một vài người đi theo con đường cực khoái – ma túy, sex, rock & roll (tương đương cho phái đẹp là đi mua sắm, socola và cà phê kiểu Ý). Một số người thì làm từ thiện. Người khác thì sưu tập tem. Thực ra thì cũng như đi từ London đến Edinburgh, anh có thể lái xe, đi tàu, đi máy bay, anh có thể đạp xe đạp, đi bằng tay, hoặc chèo cano từ sông Thames đến bến sông Forth. Căn bản là chúng ta đều đến cùng một đích.

Vật thì điều gì làm tôi, Jack Lancaster hạnh phúc?

Bia rượu.

Chính vì thế sau một hồi nài nỉ, thuyết phục, Fred đồng ý với tôi đi làm một vòng khảo sát các pub nằm ven theo đường tàu điện ngầm Circle Line.

“Tôi đang bận viết kịch bản, Jack. Tôi không thể bỏ việc để làm mấy việc ngớ ngẩn đó”.

“Đó chính là việc cần làm khi ông viết kịch bản, thằng khùng ạ. Ông là thằng sếp của chính mình. “Thưa sếp, em có thể nghỉ một ngày được không ạ?” “Tất nhiên rồi, nhân viên xuất sắc của tháng. Tôi sẽ bảo thư ký lưu lại những lời nhắn cho cậu”...”

“Nhưng Jack, tôi thực sự đang viết đến đoạn cao trào.”

“Fred, ông đã hứa rồi cơ mà. Tôi xin ông đấy. Chúng ta phải ăn mừng cho sự tự do của tôi chứ!”

Fred đành thua cuộc. Bây giờ chúng tôi phải thực hiện quyền tự do mua và uống 27 vại bia trong khi những kẻ còn lại trong thế giới thì lo xếp hàng sau máy làm nước lạnh.

Thứ Bảy, ngày mồng Bốn tháng Sáu

Tôi sẽ không bao giờ uống say nữa. Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ. Đây không phải là lẽ sống của tôi. Đây là một sự sai lầm ngớ ngẩn.

Chủ Nhật, ngày mồng Năm tháng Sáu

Tôi nói nghiêm túc đấy. Không bao giờ uống rượu nữa. Cơn đau đầu vẫn hoành hành. Người ngợm thì xây xát hết cả. Có lẽ tôi đã quên bằng mất là ở ga tàu điện ngầm có rất nhiều bậc thang lên xuống. Cơn cuồng giận của các loại nho thật là khủng khiếp.

Bây giờ thì thèm muốn rượu chè của tôi còn nhỏ hơn cả một sợi lông chó.

Thứ Hai, ngày mồng Sáu tháng Sáu

Tại sao tôi lại đắm đầu vào bia rượu trong khi không biết uống? Học kém môn Vật lý – tôi bỏ không chọn môn này để thi. Không biết chơi hockey, tôi ngừng luyện tập. Không có khả năng uống rượu – uống thường xuyên không hề kiểm soát. Bác sỹ Singh hơi nường nhẹ khi chỉ đề trong hồ sơ sức khỏe của tôi là “nghiện rượu ở mức độ trung bình”.

Rượu chè thời nào cũng đắt đỏ, độc hại và phi logic đến vô cùng. Các thanh niên ưu tú của nước Anh nô nức đổ xô về các trường Đại học để rồi ngâm những bộ não trẻ trung, trí tuệ trong chất cồn rẻ tiền. Thật chẳng khác gì buổi tập dượt nghèo nàn cho cuộc sống gian truân trước mắt. Có phải chúng ta là những kẻ hoàn toàn vô dụng trong khâu giao tiếp? Chúng ta không thể hạnh phúc khi chưa tống vào dạ dày lượng chất độc dduer làm não tê liệt và giải phóng bản thân khỏi các lễ lối, khuôn phép. Có phải chúng ta quá hoàn hảo nên cần phải có chất kích thích giúp thoát khỏi sự khốn cùng và rào chắn đang bao bọc?

Tôi đem những thắc mắc này hỏi Fred nhưng hẳn quá bận bịu để trả lời.

Có lẽ hẳn thực sự là một thần đồng đang bị đày đọa.

“Fred, ông có phải là thần đồng bị đày đọa không?”

“Câm miệng, không thấy ta đang làm việc đây à?”

Hẳn quả là một thần đồng. Tôi nín thinh và xem Neighbours.

Thứ Ba, ngày mồng Bảy tháng Sáu.

Có thể tôi quá nghiêm khắc về chuyện bia rượu. Chỉ một thoáng tìm kiếm trên Internet, tôi đã chụp được một viên ngọc quý từ Omar Khayyam, một nhà thơ ở xứ Ba Tư, từ trần năm 1131.

“Người yêu ơi hãy rót chén này
Rửa trôi đi bao nuối tiếc xưa nay
Và xóa tan những hãi hùng phía trước
Ngày mai ư? Ai mà biết được
Chỉ mình tôi với quá khứ ngút ngàn”
Tôi tâm đắc với câu thơ trên lắm.

“Fred yêu thương, rót thêm chén này cho anh!”

“Câm miệng!”

Fred đã tuân thủ lời giáo huấn của Churchill và tránh xa khỏi rượu chè, chứ không sa đà, như tôi.

Thứ Năm, ngày mồng Chín tháng Sáu

Trong hộp thư của tôi có một email của Leila. Chà chà, tôi hí hửng nghĩ, đó là thư của em gửi riêng cho tôi. Đúng đó là thư của Leila, nhưng không phải chỉ riêng tôi. Đó là một email forward tới 10 người một mẫu chuyện cười chẳng có gì đặc sắc. Chỉ là một trong những câu chuyện tầm phào so sánh một ngày lý tưởng của đàn ông với đàn bà. Nhưng ít nhất tôi thuộc vào “top 10” của em. Tôi có thể hình dung thấy em ngồi đăm chiêu bên bàn làm việc, vừa cười khúc khích vừa đọc email vừa nghĩ: “Mình biết Jack Lancaster có thể thích mẫu chuyện cười này. Mình sẽ gửi cho anh ấy và 9 người nữa.” Tôi liếc nhìn những đại chỉ còn lại trong danh sách. Hầu hết là các cái tên quen thuộc, hoặc là đồng nghiệp, hawcoj là những bạn gái mà em từng nhắc đến. Không hề có dấu hiện gì của Buddy. Quá ổn. Nếu như hẳn không thuộc và danh sách được gửi truyện cười thì chắc chắn là cả hai không còn đi lại với nhau nữa.

Ờ, nhưng mà ai là Olli Wynne thế nhỉ? Em từng nhắc đến Ben, Tom, Sam nhưng chưa bao giờ động đến Olli cả. Hay hẳn ta là một bạn trai mới? Trời ơi, em đã kịp cập kè với người khác rồi sao? Có phải tôi đã bỏ phí cơ hội (vô cùng mỏng manh) của mình không?

Tôi email lại để hỏi cho ra chuyện:

“Hi Leila, tình hình em thế nào? Chuyện dí dỏm phết nhỉ! Cuộc sống ở bên ngoài đẹp lắm. Hôm nào rảnh thì đi uống nước tán phét nhé! Mà này, Olli là ai thế? Bạn mới à? Jack”.

Một thông điệp điện tử rất kiểu cách, điềm đạm.

Ngay lập tức, Olli trả lời:

Người nhận: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người gửi: Olli Wynne[oliver. wynne@kpmg.Co.uk]

Chủ đề: Leila

Thứ năm, ngày 9 tháng Sáu 11. 35

Hi Jack, cậu bấm nhầm “Gửi cho tất cả” à? Oops. Mình chỉ là một người bạn của Leila. Vừa gặp em ở câu lạc bộ tuần trước. Hơi bị đỉnh! Hy vọng sẽ gặp cậu một lúc nào đó.

Thân ái, Olli

Thân với chẳng ái, Olli, mày có thể cút xéo đi cho khuất mắt. Họ kiểu gì mà “Wynne”? Wynne bé nhỏ! Làm việc cho KPMG à? Kế toán? Đúng là đồ hâm.

Thứ Bảy ngày 11 tháng Sáu

Sáng nay Rick gọi và tôi quyết định bốc máy.

“Xin chào, Rick”

“Nhẹ nhàng thôi, anh bạn, mọi việc thế nào, izzit?”

“Nếu mày hỏi thăm sức khỏe của tao thì tao vẫn khỏe.”

“OK, cảm miêng, innit. Tao gọi mày bao nhiêu lần rồi mà không được. Sao mày cẩu thả máy trả lời tự động thế?”

“Tao không cố tình chuyển mày sang chế độ nghe tự động. Điện thoại của tao có một cái nút thông minh để làm câm nhạc gọi đến. Đỡ mất công vui điện thoại xuống mấy tầng gối cho tới khi chuông dứt hẳn”.

“Tres drole, [\[46\]](#) tres drole, anh bạn ạ”.

Cách phát âm chữ “s” của hẳn nghe như “trezz” khiến tôi cảm thấy như mình đang đóng phim “Only Fools and Horses” [\[47\]](#)

“Nói thực đấy, Jack, có chuyện này rất cần trao đổi với mày. Vì vậy mà tao phải gọi mày suốt 2 tuần qua, izzit?”

“Đúng không, Rick? Mày hỏi tao thì tao hỏi ai?”

“Giời ạ, cảm miêng. Tao đến nhà mày bây giờ nhé?”

“Tao không biết. Mày có đến được không?”

“Đồ chó, hẹn gặp mày trong vòng nửa tiếng!”

Tôi khoái trêu chọc Rick quá thể!

Rick đến, trông cực kỳ lo âu. Fred vừa đi mua thức ăn (chuyện lạ có thật).

“Thời tiết tệ nhỉ, innit?”

“Đúng thế, phải không?”

“Thời tiết trong tuần đẹp hơn nhiều, izzit?”

“Đúng thế, phải không?”

Rick vợ vẫn trong phòng khách, nhặt lên rồi lại đặt xuống mấy tờ báo cũ, dùng ngón tay khảy khảy mấy cái đĩa CD rồi lại vờ bận bịu sắp xếp lại.

“Keane, Hope and Fears. Sản xuất quá nhiều và được đánh giá quá cao, nếu mày hồi ý kiến của tao về cái đĩa này, phải vậy không?”

“Đó là một trong những đĩa nhạc yêu thích của tao đấy!”

Một khoảng im lặng dài.

“Jack?”

Không trả lời.

“Jack này!”

“Gì thế, Rick?”

“Jack, vấn đề là...”

“Rick, vấn đề gì?”

“Vấn đề là...” Hấn chuyển sang giọng quảng cáo trên radio. “Vấn-đề-là-tao-rất-thích-Lucy-và-tao-đang-đi-lại-với-nàng”.

Tôi cố làm vẻ bàng hoàng thất vọng, nghiêng rằng nén giận nhưng vì diễn quá tồi nên phải quay mặt đi để nén tiếng cười híc híc. Nhưng tiếng cười bị dồn nén lại nghe như tiếng khóc tức tưởi.

Rick chạy vội lại: “Ôi, Jack, anh bạn, anh bạn. Tao vô cùng xin lỗi”.

“Thằng hâm, tao chỉ đùa thôi”. Tôi quay mặt lại, vừa cười vừa vỗ lưng hấn. “Đây là tin vui. Tao thực sự mừng cho hai đứa chúng mày”.

Mặt Rick đườn ra, trông cực kỳ bối rối. Hấn là một thằng bạn tốt nhưng chỉ số IQ chắc không cao hơn nhiệt độ trong phòng là mấy.

“Thế mày đã biết tin rồi à, innit?”

“Hiển nhiên là tao biết. Có nhớ hôm chúng mày đi ăn sò ở nhà hàng trên phố St. James không? Tao với bố tao cũng ở đó”.

“Hừm, món sò thật là hiệu dụng. Mà thực ra thì bọn tao cũng chẳng cần ăn sò để bổ trợ gì, innit?”

“Rick!”

“Ồ, xin lỗi, anh bạn”.

Rồi chúng tôi ngồi hàn huyên tâm sự hàng tiếng đồng hồ. Không nghi ngờ gì nữa, Rick thực sự yêu Lucy. Nàng muốn giữ đứa bé và Rick an ủi nàng rằng có khả năng cao hấn chính là cha đứa bé. Rick có vẻ hoàn toàn bị mê hoặc bởi cô nàng điên dại ấy nên tôi cũng không nỡ vạch trần kịch

bản về baby mà con người điên khùng kia đã dựng lên nhằm lôi kéo tôi trở về. Lâu lắm rồi chúng tôi mới nói chuyện được với nhau tử tế, thân thiết đến vậy nên tôi không muốn phá vỡ khoảnh khắc đáng nhớ ấy.

“Thật là kỳ lạ, innit?” Rick nói và đứng dậy ra về sau vài tiếng đồng hồ.

“Ừ, quái đản nhưng rất dễ chịu. Kỳ quặc nhưng mang tính điều trị tâm lý cao. Tao mừng cho hai đứa mày. Cho tao gửi lời hỏi thăm Lucy nhé!”

“Tất nhiên rồi. Chắc nàng cũng muốn gặp lại mày, vì bây giờ mọi chuyện cũng rõ ràng rồi”.

Rick bước xuống cầu thang rồi bất ngờ quay đầu lại.

“Có một chuyện nữa!”

“Gì thế, Rick?”

“Lucy có những kỹ năng thật tuyệt diệu, izzit?”

Lẽ ra tôi phải điên lên vì ghen tức nhưng bây giờ thì tôi chẳng thèm quan tâm nữa. Rick nói đúng. Lucy có những kỹ năng tuyệt vời nhất mà bất cứ thằng đàn ông nào có thể mơ tới.

“Đúng thế, anh bạn, nàng quả là tuyệt vời. Nàng quả là tuyệt vời!”

Và với một cái nháy mắt đầy ngụ ý và bước nhảy sáo, hắn tung tăng ra về.

Thứ Hai, ngày 13 tháng Sáu

Tôi vốn không phải là người đa nghi nhưng quả là ngày 13 luôn là ngày đầy sự kiện trong cuộc đời tôi.

Ngày này tháng Ba, tôi chửi bố Lucy qua điện thoại. Tháng Tư, tôi bị Mr. Cox giáo huấn lần đầu tiên. Tháng Năm là cuộc trò chuyện của tôi với Rick về con anh/con tôi. Và tháng Sáu? Tại sao? Lại là chuyện về Leila, hiển nhiên là thế!

Sau sự kiện “trả lời tất cả” hôm thứ năm tuần trước, cuối cùng thì hôm nay, Leila cũng email trả lời tôi và rủ đi uống. Tôi có rồi không? Không, hiển nhiên là bận rồi nhưng sẽ cố sắp xếp để gặp em. Phải hoãn cuộc hẹn với Claire (bác sỹ và y tá). Xin lỗi nhé!

Em bước vào quán, tươi cười hơn hở và trông, hừm, vô cùng sexy.

“Jack, tình hình thế nào? Xin lỗi anh, lâu lắm rồi không liên lạc. Việc ở cơ quan bận bù đầu rối tóc. Lúc nào cũng phải chạy cuống cuống cuống!”

“Khổ nhỉ!” Tôi nói, gần như không giấu được vẻ mặt tự đắc.

“Không, anh chẳng thông cảm gì đâu”, em cười, “anh chàng lười biếng, vô công rồi nghề ạ. Theo cách nói của anh thì “Cuộc sống bên ngoài” thế nào? Một đứa bạn của em nhận được cái thư “trả lời tất cả” của anh cứ tưởng anh vừa ở tù ra”.

“Haha, cuộc sống ngoài 4 bức tường văn phòng thật dễ chịu. Vẫn đang bận rộn tìm kiếm mục đích của cuộc đời đây. Thời gian thì dành cho đọc sách, đi dạo, mua sắm, viết lách, rượu chè, thăm thú bảo tàng và làm những việc vặt vãnh mà bình thường không có thời gian để làm.”

Gần đúng sự thật. Chủ yếu tôi dành thời gian cho việc ăn uống và nhậu nhẹt.

“Thế mục tiêu trong cuộc đời anh là gì?”

“Hừm, cũng không biết nữa. Có thể là có gần hai đứa con, lái chiếc xe Volvo, mua nhà trả góp, nhận làm cha đỡ đầu cho ai đó... Một vài việc đại loại như thế”.

Cả hai đứa tôi cùng cười, và rồi bỗng dưng em nghiêm mặt lại.

“Jack, em muốn hỏi anh một điều”.

Trời ơi, tuần này đúng là tuần để mọi người hỏi thăm và tâm sự với tôi những điều bí mật.

“Ừ, Leila, cái gì cũng được.”

“Lần cuối cùng khi anh đến cơ quan, say nhèm và lèm bèm rằng “anh yêu em đến chết được”, chỉ là nói đùa thôi, có đúng không?”

Cái từ tục tĩu ấy phát ra từ miệng em nghe sao mà quyến rũ thế.

“Ồ không, tất nhiên là không rồi”. Tôi cười gượng gạo. “Đừng có mà ngớ ngẩn. Vẫn biết là em xinh đẹp, dễ thương nhưng quả thực là lúc đó tôi say mèm rồi”

“May quá. Em cứ lo mãi. Em không muốn tình bạn trong sáng của chúng ta bị vấy bẩn bởi những chuyện khó xử ấy”.

“Đừng lo nghĩ gì, Leila. Bọn mình sẽ không bao giờ lâm vào cảnh khó xử đâu. Chúng mình sẽ mãi là những người bạn tốt”.

Chẳng hiểu tôi đang lảm nhảm cái gì nữa. Tại sao tôi có thể nói ngược lại hoàn toàn những cảm xúc thật của mình.

Rồi chúng tôi hàn huyên để quên đi những phút giây gượng gạo vừa rồi. Tên Olli được nhắc đến liên tục. Rõ ràng là em có cảm tình với hắn.

“Tên Olli này là thế nào với em đấy?” Cuối cùng tôi cũng phải hỏi. “Trước đây chưa từng thấy em nhắc đến hắn bao giờ?”

“Bởi vì em cũng mới gặp anh ấy thôi. Bọn em kiểu như đang trong giai đoạn hẹn hò”.

“Kiểu như đang trong giai đoạn hẹn hò? Chính xác nghĩa là thế nào?”

“Thanh niên nào ở London mà chẳng làm thế, Jack. Họ đi ra quán, ăn tối với nhau và đi đến các rạp hát”.

Tôi không muốn là thanh niên. Nghe có vẻ chán chết đi được.

“Nghe thú vị nhỉ. Có lẽ một lúc nào đó, chúng mình cũng phải hẹn hò nhau cái nhỉ!”

“Nhưng chúng ta đang ngồi uống với nhau đâu chứ còn gì nữa? Theo kiểu không-phải-hẹn-hò-nghiêm-túc”

“Đúng thế, chí lý. Mà này, em bảo là em sẽ “ăn chay sống tịnh” kia mà. Làm sao em có thể hẹn hò mà vẫn chay tịnh được?”

“Chẳng ăn nhập gì cả. Không phải cứ tìm hiểu nhau là phải có sex đi kèm, anh biết đấy, Jack. Bọn đàn ông các anh đúng là chỉ cùng một giuộc cả thôi. ”

“Hoàn toàn sai. Đó là quan niệm cực kỳ lệch lạc do các loại tạp chí phụ nữ tuyên truyền. Bọn đàn ông chúng tôi cũng muốn được nắm tay, ôm ấp, cuộn tròn trong lòng, có ai đó thức dậy cùng vào các buổi sáng thứ bảy và đọc báo cùng vào các buổi chiều Chủ nhật. Chúng tôi chỉ quá xấu hổ nên không dám thừa nhận đấy thôi.”

Leila nhìn tôi một cách lạ lẫm.

“Nghe này, Jack”, em tiếp lời. “Anh là bạn em. Một người bạn tốt. Nói đúng hơn là một trong những người bạn tốt nhất. Và với tư cách là một người bạn chân chính, em yêu cầu anh đi ra ngoài phố và bắt đầu hẹn hò càng sớm càng tốt. Anh sẽ tìm thấy nhiều niềm vui. Thậm chí anh có thể tìm thấy lẽ sống thông qua đó.”

Tôi chỉ muốn, thực sự muốn được yêu em.

Thứ Tư, ngày 15 tháng Sáu

“Fred, mục tiêu trong cuộc sống của ông là gì?” Tôi hỏi và lần đầu tiên, Fred không bận viết lách để trả lời tôi.

“Tôi cũng không biết nữa, Jack. Tôi thực sự không biết. Đã có lúc tôi nghĩ rằng mục tiêu của mình là hoàn thành cái kịch bản này. Nhưng bây giờ, tôi bắt đầu thấy nghi ngờ liệu có đáng để viết không? Ông xem, viết mà để làm gì? Nếu không có ai chấp nhận mua kịch bản, tôi sẽ trông như một thằng khùng. Nếu như có ai đồng ý dựng kịch bản thì chẳng có gì đảm bảo là sẽ có khán giả đến xem. Còn nếu vở kịch này thành công chói lọi thì tôi lại phải vò đầu bứt tai để nghĩ ra một kịch bản khác mà thực lòng thì tôi chỉ có duy nhất cái này là tâm đắc thôi”.

“Đừng có bi quan thế, Fred. Đây là một ý tưởng tuyệt vời. Romeo và Juliet trong môi trường đại học hiện đại. Ai mà chẳng mê tíu cốt truyện này. Có điều gì khác làm ông phiền lòng đúng không?”

Hắn bối rối cúi đầu.

“Đã 10 tháng rồi tôi chẳng ngủ với ai!”

“10 tháng? Lâu phết nhỉ!”

“Ừ, thêm 2 tháng nữa là tôi lại thành trai tân. Tôi cũng không ‘tự sướng’ đã 74 ngày và 17 tiếng rồi”.

“Thật là phi lý. Bọn con gái say ông như điên đảo cơ mà?”

“Thật hả? Vấn đề là tôi chẳng thấy rung động với ai cả. Có lẽ đó chính là uẩn khúc lớn nhất của cuộc đời tôi.”

Có lẽ đó là vấn đề của tất cả mọi người, tôi thầm nghĩ. Tôi thấy điều này luôn là một trong những bí ẩn của xứ sở sương mù. Trong khi đài báo ra rả lên án về tệ nạn ngủ lang để dãi, xô bồ của lứa trẻ thì theo kinh nghiệm bản thân, tôi thấy chúng ta toàn là những kẻ nói phét.

Trong khi những người có đôi lứa thì thừa thãi sex, bọn đàn ông độc thân chúng tôi dành toàn bộ thời gian để nghĩ về chuyện đó.

Tôi có nên mua thêm cái quần bò mới không? Ừ, mua đi, biết đâu cuối tuần tôi sẽ có thêm cơ hội tán tỉnh em nào đó. Có nên cắt tóc không nhỉ? Tất nhiên rồi. Tôi nên làm gì với sự nghiệp của mình đây? Nghề luật sư chắc là hấp dẫn hơn kế toán rồi, nhưng lại không ổn định bằng. Nhà báo thì kiếm được ít tiền hơn nhân viên ngân hàng nhưng lại thú vị và đa

dạng hơn. Lính cứu hỏa thì lúc nào cũng được các em hâm mộ nhưng tôi biết nói gì với bố mẹ về nghề này? Liệu tôi có nên thay tấm trải giường và để đèn mờ trong phòng ngủ trước khi đi chơi tối nay không? Tất nhiên nó sẽ tạo ấn tượng tốt cho cô em nào đó tôi dự về. Liệu tôi mua loại nước hoa này/điện thoại này/máy ảnh này/đầu DVD này/cốc uống cà phê này, thì tôi có thêm được tí sex nào không? Không hà, nhưng tôi cứ thử xem sao. Nếu tôi dành cả một ngày cuối tuần để chạy bộ trong Hyde Park với iPod treo lủng lẳng, mặt mũi căng thẳng thì có làm các nàng chú ý không? Không, chẳng đời nào. Thế nhỡ tôi tham gia câu lạc bộ thể hình và mỗi tuần 3 lần chống đầu, mỗi lần 50 cái thì bọn con gái có để ý đến cơ bụng săn chắc của tôi và thi nhau đăng kí vào câu lạc bộ của tôi không? Chà, nếu được như thế thì tuyệt...

Hormon giúp chúng ta tồn tại nhưng đồng thời cũng hủy hoại cuộc đời ta. Trong khi mọi hành động của chúng ta đều giúp ta tiến gần hơn tới phòng ngủ thì ta lại hầu như không thể biến sự chuẩn bị kỹ lưỡng ấy thành hành động xứng đáng trên giường. Chúng ta dành quá nhiều thời gian để dựng cảnh mà quên mất vào phải vào vai cho đạt.

Có thể đến một ngày xa xăm nào đó vào những năm 2040, chúng ta mới có đủ minh mẫn để suy nghĩ với bộ óc thực của mình. Tôi thà đợi đến ngày được gác chân bên cạnh lò sưởi, con cái trưởng thành, hormone bão hòa và thỏa mãn rằng mình đã hoàn toàn bất lực.

Hoặc là, như Fred nói: “Những bà lão 80 tuổi nên nhận mình là những người may mắn. Chỉ đến khi bút cạn mực ta mới có thể biết được điều gì là quan trọng trong cuộc đời.”

Thứ Sáu, ngày 17 tháng Sáu

Leila có thể quên đi lời khuyên về hẹn hò của em. Tôi là một thằng đàn ông chính thống và tôi muốn làm những việc nam tính như đi uống cùng bọn bạn ở những câu lạc bộ rẻ tiền và đông đúc. Đó chính là mục tiêu trong cuộc sống của tôi.

Đám bạn cũ lại tụ tập – Fred, Jasper, Rick và tôi. Không có Buddy, hẳn đã bị loại. Lucy Poett thì về quê thăm Mr. và Mrs. Poett.

Cả bọn chúng tôi vờ vẫn, tay cầm những chai bia trị giá 7 bảng, tụ tập trong một góc của câu lạc bộ Mad Barry và ngắm nhìn các người đẹp qua lại. Thật đau đớn khi nhìn các em đẹp mơn mớn. Ý nghĩ rằng chúng tôi sẽ không bao giờ có thể săn lại gần các em lại càng đau tàn bạo hơn.

Nhưng rồi có một cô gái thực sự làm tôi phải chú ý. Tôi phải tìm cách tiếp cận nàng. Đơn giản là phải đến được cạnh nàng. Nàng trông còn ngon hơn cả Miss P. M. Gilmour. Tôi sẽ nuối tiếc suốt đời nếu như tôi không làm quen với nàng.

“Xin lỗi, hừm, bình thường thì tôi chẳng bao giờ xử sự thế này nhưng em quả là một thực thể hoàn thiện nhất mà tôi từng thấy trên đời này. Tôi chỉ muốn nói với em điều đó thôi”.

“Cảm ơn”, nàng nói. “Anh dễ thương quá!”

“Không có gì!” Tôi nói và ngồi xuống cùng lũ bạn.

5 phút sau, nàng lướt qua chỗ tôi, dùng ngón tay ra hiệu cho tôi lại gần.

“Lại đây với em và làm em cười”. Tôi có thể đọc được lời nói thầm từ miệng của nàng.

Tôi tới gần và cố hết sức để làm cho em vui. Có vẻ hiệu quả. 20 phút sau, chúng tôi quay cuồng trên sàn nhảy. 25 phút sau đó tôi hôn nàng. 45 phút sau đó, chúng tôi ngồi trong một góc phòng, tiếp tục hôn hít. Tôi có thể thấy Jasper và Fred đang bận nhảy cùng một cô ả theo điệu “Karma Chameleon” càng ngày càng xa chỗ tôi ngồi. Mong rằng Jasper biết điều mà rút lui để Fred có cơ hội trước khi trở thành trai tân sau 12 tháng chay tịnh.

55 phút sau đó, Iona (lần này phải nhớ tên nàng, phải nhớ tên nàng... Iona, Iona, Iona) nhờ tôi dẫn nàng về nhà.

“Cadogan Gardens – Ở ngay góc phố kia thôi”.

Hà hà, hà hà, hà hà.

“Khu nhà sang trọng thế!”

“Vâng, nhà mẹ em mà, nhưng đừng lo, hôm nay bà đi vắng.”

Nàng lên giọng ở cuối mỗi câu. Giọng nói và dáng điệu của em ở ngoài trông khác hẳn khi ở trong câu lạc bộ.

“Em không ngại sống cùng với mẹ à?”

“Không, đằng nào thì cũng phải đợi em ra trường cái đã”

“Hả, ra trường? Ý em là tốt nghiệp đại học á?”

“Không, đồ hâm, chỉ là trường trung học chán ngắt thôi. Năm tới em sẽ bắt đầu học phân ngành. Thán tách em sẽ có kết quả cho kì thi vừa rồi. Dự đoán sẽ được loại giỏi cho cả 10 môn đấy! Sau đó, em sẽ học chuyên ngành và đăng ký học Luật ở Oxford. Em sẽ trở thành luật sư, rồi lên thẩm phán.”

Không nghi ngờ gì nữa, nàng thật thông minh, thật trẻ trung và lắm lời.

“Giỏi quá, chúc mừng em nhé!”

“Thế còn anh thì sao, Jack? Anh đang học trường nào thế?”

Có nên không? Có được phép nói không? Không nên. Nhưng chúa ơi, nàng thật xinh đẹp.

Thật may mắn, tôi thoát khỏi tình huống khó xử ấy nhờ dẫm phải chiếc khăn choàng lông của nàng và loạng quạng ngã nhào xuống rãnh nước. Quả là một phút đen nhất trong cuộc đời tôi – nằm trong rãnh nước dưới ánh mắt thương hại của một cô bé 16 tuổi xinh xắn. Thậm chí không thể giả vờ là Oscar Wilde được – đây là London và chẳng có trăng sao gì để ngắm cả.

May thay, Iona tưởng rằng tôi say quá nên giúp tôi đứng dậy và cùng đi về nhà nàng. Tôi cảm thấy thật hạnh phúc khi được lên giường một mình trong phòng ngủ của mẹ nàng.

Thứ Bảy, ngày 18 tháng Sáu

Ba ý nghĩ đầu tiên của tôi khi tỉnh dậy trong một căn phòng lạ hoắc là: Iona, Iona, Iona.

Ý nghĩ thứ tư là: Tại sao lại bật bài hát của Norah Jones – “Don’t Know Why I Didn’t Come”^[48]

Ý nghĩ thứ năm là: Tôi biết chính xác tại sao tôi lại không dám làm gì đêm qua. Tôi đưa một cô bé tuổi vị thành niên về nhà, hoảng sợ vì độ tuổi của em nên lăn xuống cống.

Ý nghĩ thứ sáu của tôi là: Người phụ nữ trạc tứ tuần (trông rất khêu gợi) kia là ai mà nhìn tôi chằm chằm như thể tôi là chiến lợi phẩm mà con mèo nhà bà mới tha về thế?

Đó là mẹ của Iona. Iona ló đầu ra từ sau lưng bà, vẫn mặc bộ quần áo ngủ có hình gấu bông thêu đằng trước.

“Mẹ ơi, đây là Jack. Anh ấy rất từ tế đưa con về nhà tối qua vì con hơi say một chút.”

May quá, tôi không ngủ với cô bé.

“Rất hạnh phúc được gặp bác, Mrs. Iona”, tôi nói, vươn tay phải ra bắt và cố giữ cho tay trái không làm gì bậy bạ.

“Ôi, chúng tôi thật biết ơn anh, Jack”, bà mẹ đơn đả như thể tôi là chàng hiệp sĩ hào hoa trong bộ giáp sáng láng.”Làm sao mà tôi có thể cảm ơn anh cho hết vì đã hộ tống Iona? Anh phải đưa em nó số điện thoại để chúng tôi còn liên lạc với anh!”

Trời đất ơi!!!!!!

Kẻ may mắn lại là Fred. Khi vừa quay trở lại từ buổi “Vinh danh hiệp sĩ” ở nhà Iona, tôi bắt gặp hân và Jasper đang ăn sáng cùng cô nàng bí ẩn.

“Được một bữa ngon lành chứ hả?” Jasper hỏi.

“Không”, tôi trả lời, “Tao xử sự một cách cao thượng và lên giường một mình”.

“Đồ ngốc”, Fred tiếp lời, “Chắc mày phải biết khi nào thì bọn nó đủ lớn để rời trường học rồi chứ?”

“Khi nào?”

“Ba rưỡi chiều”.

Cười ngơ ngẩn rồi tôi lăn đùng ra giường ngủ.

Chủ nhật, ngày 19 tháng Sáu.

“Mười tháng nhịn ròn rã và tao vừa phá vỡ kỷ lục ấy với một cuộc tình tay ba – giấc mơ ngàn đời của bất cứ thằng đàn ông nào”.

“Fred?”

“Ơi, gì thế Jack?”

“Chẳng phải mỗi tình tay ba là một thằng, hai con chứ không phải là một ả nhật từ đây về và một thằng diễn viên thất thế tên là Jasper?”

“Ừ, lý tưởng ra thì là như thế nhưng Jasper chẳng có chỗ nào để ngủ cả. Hoặc là hấn ngủ bờ ngủ bụi hoặc là chui lên giường với bọn tao. Hoặc là ghi bàn hoặc là nằm sàn.”

“Fred, ông tởm lợm quá!”

“Thế là bọn tao quyết định cho con chó gặm ít xương!”

“Tởm!”

“Mặc dù cô ả trông khá xấu xí!”

“Kinh quá!”

“Và hai bao giờ cũng tốt hơn một”.

“Điên khùng. Cho dù một trong hai thằng là gay?^[49]”

“Ừ, hiển nhiên”

“Fred, ông bị gay à?”

“Câm miệng”

“Ông có đụng chạm gì Jasper không đấy? Tất nhiên là ngoài võ tay ăn mừng ra”.

“Không, thực ra thì... Tôi nói nghiêm túc đấy. Câm miệng đi”.

Sau đó, tôi gọi điện cho bố để chúc mừng ông nhân ngày Father Day.

“Ôi, con trai yêu quý, Jack. Hy vọng là anh không làm tôi xấu hổ bởi một món quà to tướng hay mời tôi đi ăn đấy chứ. Toàn là hình thức thôi!”

“Không, nhưng con mua được cặp vé xem tennis ở Wimbledon vào ngày mai bố ạ”.

Thứ Hai, ngày 20 tháng Sáu

Một ngày tuyệt diệu ở Wimbledon. Trời khô ráo, ấm áp và bố trả tiền mua dẫu tây. Ngắm nhìn hàng loạt các nam thanh nữ tú người Nga lượn lờ ở các sân phía ngoài, sau đó tìm chỗ ngồi ở sân trung tâm để chứng kiến một vận động viên Anh Quốc tha thảm hại hai séc đầu trước một đấu thủ vô danh tiểu tốt đến từ Slovenia và bật lại 12-10 trong hiệp thứ năm. Ông bố nghỉ hưu và cậu con trai vô công rồi nghề. Chúng tôi có thể ngồi với nhau bao lâu cũng được.

“Bố định hỏi con,” bố nói trên đường về, “công cuộc tìm kiếm mục đích cuộc sống đến đâu rồi?”

“Tệ lắm bố ạ. Con thử lối sống hoan lạc nhưng không ổn. Khi bắt đầu say là con lại muốn có một cô gái ở bên cạnh để chia sẻ tâm tư cùng”.

“Thế chuyện bạn gái thì thế nào?”

“Cũng không khá khẩm hơn gì. Với những người con không thích thì có thể ba hoa thoải mái, nhưng với những người con thực sự thích thì mồm miệng lại trốn đi đâu mất”

“Thế cô bé Leila mà con vẫn nhắc tới thì thế nào?”

“Hồng chuyện rồi bố ạ!”

“Còn cô nào nữa không? Con có hẹn hò với ai không?”

“Bây giờ lại đến lượt bố nữa!”

“Sự nghiệp thì định thế nào?”

“Hừm, không tồn tại.”

“Rick và Lucy thì sao?”

“Sống cùng nhau”.

Hai bố con nhìn nhau.

“Khổ thân thằng bé!”, cả hai cùng nói rồi lăn ra cười.

“Đúng vậy, đừng nói gì với mẹ nhé! Bố chưa bao giờ thích Lucy cả!”

“May mà Rick có lòng kiên nhẫn của một vị thánh, innit?”

Chugs tôi lại cười rồi ngồi im, thanh bình và hạnh phúc.

“Daddy, có lần nào bố muốn con hỏi gì cũng được?”

“Ừ, nhưng thú thật bây giờ cũng thấy ngại không biết con định hỏi gì đây.”

“Ừm, bố vẫn, hừm, đại khái là “còn mực trong bút” chứ ạ? Liệu khi tuổi càng ngày càng cao, sự thèm muốn có giảm bớt đi không ạ? Hay bố vẫn hùng hực như một con thú dữ? Đến thời điểm này, bố đã có thể khẳng định chắc chắn ai là nửa thực sự của mình chưa?”

“Tự tin lên con trai. Để thêm một thời gian nữa. Con sẽ ổn thôi”.

“Bố vẫn chưa trả lời câu hỏi của con”.

“Bố biết, Jack”, bố nói, anh mắt cười nhấp nháy.

Thứ Sáu, ngày 24 tháng Sáu

Ngày Hạ chí, Tôi đành chấp nhận bước chân vào trò chơi hò hẹn. Rick đã có Lucy, Leila đã hoặc sắp cặp kè với tên kế toán, Fred chơi kẹp sandwich với Jasper^[50] và tất cả những gì tôi có gần đây là một cô bé 16 tuổi với bà mẹ mê tôi như điếu đổ.

Tình thế chẳng hay ho gì. Mọi chuyện cần phải được thay đổi. Nhưng ở London này thì phải hẹn hò thế nào?

Đã có một thời kiếm bạn gái thật dễ dàng. Khi còn nhỏ thì có thể chơi trò bác sỹ, y tá. Đến tuổi vị thành niên thì xin phép bố mẹ cho chơi qua đêm ở nhà bạn, mang theo túi ngủ đủ rộng và đợi phép thuật biến mình thành Casanova.^[51] Vào đại học, khi anh có phòng riêng và kích cỡ của chiếc giường sinh viên khiến việc chung đụng là không thể tránh khỏi, nếu không muốn nói là luôn luôn xảy ra. Vừa đổ bể mối tình ở khóa này thì đến mỗi tháng Chín lại có một khóa mới toanh nhập trường. Mỗi năm anh có thể già thêm một tuổi nhưng các em mới vào thì bao giờ cũng mơn mớn ở tuổi mười tám đôi mươi.

Rồi bỗng nhiên, anh bước vào tuổi 25 và thấy cuộc đời trở nên vô nghĩa. Khi tốt nghiệp đại học, tôi có Lucy.

Khi bỏ Lucy, lại có Leila độc chiếm trong tâm tưởng. Và bây giờ tôi chẳng có ai bên cạnh cả.

Tôi cần được hẹn hò. Có thể một trong số họ sẽ trở thành bạn giá và chúng tôi cùng chung lưng đấu cật tìm ra mục tiêu trong cuộc sống.

“Fred, mày có đưa bạn gái nào tử tế không?”

“Câm họng”.

Tôi sẽ gọi điện cho Claire (bác sỹ và y tá) vậy.

Thứ Bảy, ngày 25 tháng Sáu

Ăn tiệc ở nhà Claire. Thu hoạch ba số điện thoại. Tèn ten!

Tôi ghét hỏi xin số điện thoại. Với số đầu tiên (Lizzy), tôi bịa ra một lý do thối hoắc là sẽ giúp nàng tìm việc trong ngành ngân hàng. Số thứ hai (Sarah) là lấy trộm được từ máy của Claire vì tôi ngại hỏi thẳng. Và với số thứ ba (Jean), tôi dùng một bài cũ rích và rẻ tiền kiểu Hugh Grant – “Ờ, Jean, tôi chỉ muốn nói là, ờ, rằng là, ờ, ý tôi là, ờ, rất hân hạnh được gặp em và...” – chưa kịp nói hết câu thì nàng đã giật lấy máy điện thoại của tôi.

“Này, thế anh có muốn có số điện thoại của tôi không thì bảo? Anh đã có hai số rồi, có thêm một số nữa thì có sao!”

Rất thẳng thắn. Tôi khoái những người có cá tính như vậy lắm.

Còn một cô nữa tên là Miranda nhưng cô nàng từ chối thẳng thừng.

“Chẳng để làm gì cả! Anh sẽ đợi đúng 3 ngày rồi gửi cho tôi một tin nhắn dí dỏm. Tôi sẽ đợi hết một ngày rồi mới trả lời. Sau đó chúng ta gặp nhau, phí 30 bảng vào một bữa ăn vớ vẩn rồi thì tôi chẳng thích anh thêm được chút nào. Thôi, cứ để thế này là tốt hơn hết, đồng ý không?”

Vô cùng thẳng thắn. Nhưng tôi thích câu trả lời của Jean hơn.

Katie, em sinh đôi của Rick cũng ở đó nhưng vì tôi vẫn đang nằm trong sổ đen vì tội không liên lạc lại với nàng. Nụ hôn đầu tiên và cuộc tình đầu tiên cũng lơ vơ đâu đây nhưng tôi cũng bị liệt vào sách đen vì lâu lắm không gặp họ. Sao phụ nữ lại giống chính trị gia đến thế không biết? Chính họ cũng chẳng có ý định gặp tôi còn gì!

Thứ Hai, ngày 27 tháng Sáu

Tôi đã bắt đầu thấy chán với lối sống lơ phờ vô mục đích. Khi đi làm tử tế, anh nhồi nhét một tỉ việc vào khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi. Khi anh vợ vẫn ở nhà, một chuyến đi ra siêu thị có khi cũng mất cả ngày. Thời gian rỗi không còn là thời gian rỗi nữa. Nó trở thành nhịp điệu mới. Tôi thực sự nhớ cuộc sống bận rộn.

Đã gần hết tháng rồi và tôi hầu như chưa làm được gì cả.

Quả thực, đã hết một tháng rồi. Tôi tưởng gần chết vì bệnh ung thư nhưng rồi vẫn sống nhăn răng. Định đi hết một vòng các quán rượu trên Circle Line nhưng cũng không thành. Suýt nữa thì thổ lộ được nỗi lòng với Leila nhưng rồi lại câm miệng hến. Tí nữa thì bước vào thế giới hẹn hò. Gần như có quan hệ với một cô bé học sinh. Và hoàn toàn không đi đến đâu cả trong công cuộc tìm kiếm mục đích cuộc sống của mình.

Có lẽ tôi nên kiếm một công việc có ích cho xã hội – ví dụ như tham gia tranh luận về tương lai cộng đồng. Có lẽ tôi nên đọc báo nghiêm túc hơn, theo dõi tường tận các sự kiện xảy ra trên thế giới rộng lớn bao la để quên đi sự tồn tại của cái tôi tẻ nhạt, vô vị và ích kỷ.

Có lẽ.

Thứ Ba, ngày 28 tháng Sáu

Nào, bây giờ thì phải nhắn tin cho Lizzy, Sarah và Jean. Đã hai ngày rồi. Thời cơ thế là chín muồi, chính tôi cũng phải công nhận như vậy. Sau một ngày các nàng mới hồi hận là đã cho số điện thoại. Nếu anh nhắn tin cho họ vào lúc đó, họ nghĩ anh là kẻ hãm tài tuyệt vọng. Sau hai ngày, nỗi lo sợ mới thực sự thấm thấu, họ đoán già đoán non chắc anh sẽ không bao giờ liên lạc lại đâu. Điểm rơi tốt nhất là khi học bắt đầu hoảng loạn và tự hỏi mình đã phạm sai lầm gì. Anh phải là kẻ cứu rỗi tinh thần họ trước khi nó vừa kịp rót dài thê thảm. Muộn một chút thì anh có thể sẽ mất con mồi.

Tin nhắn của tôi thế này: “Hi (tên mỗi cô), rất vui được gặp em ở nhà Claire. Em có rảnh đi uống được không? Nghe đồn thứ bảy này là đêm màu đen... Jack x”.

Để đơn giản hóa, sau khi gửi tin nhắn đến cho mỗi nàng, tôi cố tặng lời điện thoại cho đến hết ngày. Tôi buộc phải tự chủ để không nhắn tiếp ngay sau năm phút: “Này, có định đi không thì bào? Giải thoát cho tôi khỏi cơn tra tấn này đi!”

Tôi ghét cảnh chờ đợi. Cũng giống như là thi xong và phải đợi 2 tháng sau mới có kết quả vậy.

Thứ Tư, ngày 29 tháng Sáu

Không hề có trả lời từ bất cứ cô nào. Tôi là tôi cực lực phản đối thời đại thông tin tân tiến. Nó buộc anh phải kiểm tra email, tin thoại, tin nhắn liên tục. Khi có ai đó liên lạc, anh vui mừng một cách quá trớn. Nếu không ai đoái hoài, anh hoàn toàn thất vọng. Thư từ, liên lạc phải viễn du tới khắp các bưu điện tỉnh thành chứ không kêu bip bip qua đường vệ tinh như bây giờ.

Thứ Năm, ngày 30 tháng Sáu

Bíp bíp.

A ha, chắc là một trong những tiểu thư hồi âm đây. Không biết là cô nào!

Hóa ra là Rick: “Anh bạn, không biết phải nói thế nào cho mày hiểu, nhưng tao và Lucy sẽ cưới nhau. Rất muốn mày làm phù rể. Rick”.

THÁNG BẢY

Thứ Sáu, ngày mồng Một tháng Bảy

Tôi chợt nhận ra rằng trong ba tháng qua mọi chuyện đều kết thúc như những câu chuyện tình cảm giật gân, “hồi sau sẽ rõ”. Cuối tháng tư Lucy thông báo có thai. Đến cuối tháng Năm tôi phát hiện Rick và Lucy đã từng cặp kè. Và đến thời điểm cuối tháng sáu hiện nay, tôi nhận ra rằng mối quan hệ của Rick và Lucy sâu đậm đến mức hai người đang chuẩn bị đám cưới.

Tôi thực sự ngưỡng mộ hai đứa chúng nó: Cách đặt thời gian rất độc đáo và đột ngột.

Mặc dù nội dung tin nhắn hôm qua của Rick là hơi đường đột nhưng giọng điệu của hắn thì vẫn vậy. Nếu Rick muốn báo cho bạn thân nhất của hắn rằng hắn đang chuẩn bị đám cưới với người yêu cũ của cậu ta, hắn sẽ thấy rất bình thường khi soạn một tin nhắn ngô nghê với toàn “innit” và mặt cười. Mà thật ra chỉ có “innit” là được gõ đầy đủ. Còn “M8” là cái quái quỷ gì? Và “lov”? Đây là tình yêu nào trong đó? Chẳng có lý do gì để bào chữa cho vốn từ vựng kinh hoàng này khi mọi điện thoại di động đều có tính năng đoán trước từ khi soạn thảo tin nhắn. Chỉ “cu”, “wld”, “cld” còn tạm chấp nhận được. Những từ khác phải bị loại bỏ.

Nhưng tôi lại nói lạc đề rồi. Thực ra tôi phải bắt người gửi tin nhắn chứ không phải bản thân cái tin nhắn này. Vì vậy tôi gọi cho hắn để làm rõ mọi chuyện.

“A Jack. Mừng là mày gọi. Tao hơi lo khi hôm qua mày không liên lạc lại. Mày làm phù rể cho tao nhé?”

“Vui lòng thôi Rick. Rất vui, ngây ngất, hân hoan, sung sướng. Tao như đang ở trên cung trăng hay chín tầng mây ấy”.

“Ồ, tao không nghĩ là mày lại hạnh phúc đến vậy đấy”.

“Đúng thế. Tao không hạnh phúc chút nào. Mày không nghĩ là chúng mày vội vàng, hấp tấp và nôn nóng quá hay sao? Mày đã kịp làm những gì khác nữa trong khoảng thời gian từ lần trước tao gặp mày ngoài việc đính hôn này? Lên tới sao Hỏa, hay bán được một công ty mới thành lập trị giá hàng triệu bảng, hay tìm được thuốc chữa bệnh AIDS rồi? Mày có thể giải thích cho tao chuyện này diễn ra như thế nào được không?”

“Ờ, thật ra đây là ý của bố Lucy”.

“À, ngày Poett. Lãng mạn quá nhỉ? Sao mà không lấy ông ấy?”

“Câm miệng đi xem nào. Hôm thứ sáu mấy tuần trước, trong khi mà suýt vào tù vì tội ngủ với trẻ vị thành niên thì Lucy về nhà và báo cho gia đình biết tin nàng đã có bầu 4 tháng. Bố nàng nổi trận lôi đình. Tất nhiên là ông ấy nghĩ mà là tác giả và muốn giải quyết mà ngay lập tức”.

“Rick, ông Poett là người môi giới chứng khoán chứ không phải là Bố Già”^[52].

“Ừ thì, nhưng vấn đề chính là ông ấy tức phát điên”.

“Thì sao – khi Lucy báo cho ông ấy biết chính mà mới là bố của cháu ngoại ông ấy thì ông ấy bình tĩnh trở lại và nói là “Bác không mất đứa con gái mà trái lại bác được thêm đứa con trai” à?”

“Ừ, đại khái thế. Mà biết những bậc phụ huynh gia giáo cổ hủ cư xử thế nào rồi đấy”.

“Rick, bố mà là thẩm phán”.

“Ừ thì dù sao ông ấy cũng nói rằng ông ấy sẽ ban phước cho Lucy với điều kiện là hai bọn tao tổ chức đám cưới ngay lập tức”.

Ui trời ơi, đây không phải là đám cưới nhanh như súng lục nữa mà còn căng thẳng như súng hai nòng.

“Rồi mà đồng ý cưới nàng?”

“Ừ”.

“Mà có yêu nàng không?”

“Có”.

“Mà yêu đến mức thôi không dùng “izzit” và “innit” nữa cơ à?”

“Ừ, nó làm nàng phát điên lên, innit?”

“Hừ, đến mức đấy thì có vẻ là tình yêu đích thực”.

“Chỉ là chuyện nhỏ. Thế mà có đồng ý làm phù rể cho tao không?”

“Chưa biết được, tao phải nghĩ cái đã nhá?”

Thứ Bảy, ngày mồng Hai tháng Bảy

Càng nghĩ tôi càng thấy cái tiết với thái độ của ông Poett. Chỉ muốn uống say mềm rồi rửa ông ta chết đi cho khuất mắt. Ông ta cho mình là ai chứ? Một kiểu bà Bennett^[53] hiện đại, ra lệnh cho đứa con gái phải lấy chồng theo ý bà ta à? Ông ta đúng là một tàn tích của thời trung cổ, một kẻ hợm hĩnh tồi tệ nhất, kẻ không thể đối diện với hiện thực trong cuộc sống hiện đại. Thời nay, những bà mẹ trẻ không chồng đầy rẫy ở mọi nơi. Tại sao Lucy Poett lại cứ phải đeo nhẫn cưới và trở thành Lucy Fielding? Việc Lucy thay đổi họ và nhận thêm vài gói quà cưới từ những người họ hàng xa tít tắp cũng không giúp cho nàng và Rick có thể ở với nhau lâu hơn.

Giờ đây, đề hoang không còn bị khinh rẻ, hắt hủi như thời xưa xưa nữa. Từ “khốn nạn” được dùng cho những kẻ như lão Cox, chuyên đối xử với cấp dưới như bùn đất. Khốn nạn là những thằng như Buddy Wilton-Steer, chuyên bêu riếu người yêu cũ. Khốn nạn là những kẻ như Rick lại chấp nhận chuyên hôn nhân sắp đặt. Còn những đứa trẻ sinh ra bởi những cha mẹ quá tỉnh táo sáng suốt để quyết định rang buộc cuộc đời với nhau trong một giây phút bốc đồng thì có tội tình gì?

Đứa con có lợi lộc gì từ cái đám cưới của bố mẹ vài tháng trước khi nó chào đời. Việc sinh con là quan trọng, chứ đám cưới là cái thá gì. Sao họ lại không tập trung vào chuyện chính?

Đây quả thực không phải việc của tôi nhưng dù sao tôi cũng cần vài lời với Lucy về chuyện này.

Chủ nhật, ngày mồng Ba tháng Bảy

“Không phải việc của anh, Jack”.

“Từ từ đã nào Lucy. Anh không cố xen vào chuyện này, chỉ muốn giúp em thôi. Vì tất cả những gì chúng mình đã có. Hãy cùng bàn về mọi chuyện nhé?”

“Cũng được, gặp nhau cuối tuần sau vậy”.

“Không sớm hơn được à?”

“Không, cuối tuần sau”.

Lucy luôn làm mọi thứ theo ý nàng.

Vừa đặt mobile xuống thì bíp bíp, hai tin nhắn. Một từ Lizzy, cái kia từ Sarah. Kết quả đây, tôi nghĩ.

Sự thật thì nội dung của hai tin nhắn này khó có thể được gọi là kết quả. Hai tin giống hệt nhau: “Cảm ơn vì đã nhắn tin cho cả hai bọn em. Chủ nhật này đúng là đêm màu đen, chủ đề rock ‘n’ roll... Chính vì thế nên em không có ý định tốn thời gian với anh. Không phải tại em, tại anh”.

Giời ạ, tôi đúng là thằng ngốc. Tôi đã phạm phải cái lỗi ngớ ngẩn nhất là gửi tin nhắn giống nhau cho 2 cô gái vốn là bạn bè.

Thứ Hai, ngày mồng Bốn tháng Bảy

“Fred, mày có biết khi bọn con gái sống với nhau lâu ngày thì ngay cả chu kỳ kinh nguyệt cũng giống nhau không?”

“Ờ, biết”.

“Thế mày nghĩ thế nào về bọn con trai? Liệu tao và mày có cảm thấy phần chần và suy nhược cũng một lúc không? Có khi nào hai thằng tự nhiên cũng cảm thấy muốn đi mua đĩa hay cùng nhồi nhét cơm cà ri và vài vại bia? Mày và tao có hứng tình cùng một lúc không?”

“Jack, kiểm việc gì mà làm đi!”

“Tao đi làm thì mày có nhớ tao không?”

Im lặng.

“Nghiêm túc đấy Fred, tao không phiền nếu mày là đồng tính luyến ái. Mày biết là mày có thể thổ lộ với tao. Tao không e ngại gì nếu mày là gay, đồng bóng, xăng pha nhớt”.

“Nghiêm túc đấy Jack, mày thật sự làm tao phát điên. Tao không thể làm được việc gì khi mày cứ quẩn chân trong nhà thế này”.

Thứ Tư, ngày mồng Sáu tháng Bảy

Tôi quyết định sẽ cố gắng có bài trên các báo toàn quốc, càng nhiều càng tốt.

Tôi bắt đầu với bài viết cho tờ The Sun:^[54]

“Tờ Sun rất chuẩn xác trong nhận định về Cộng đồng châu Âu. Sao mấy con mèo ú ở Brussels dám bắt chúng ta chuyển sang đi phần đường bên phải.^[55] Đừng động móng vuốt vào nền dân chủ của chúng ta.

Jack Lancaster, London”

Chuyển sang tờ The Guardian:^[56]

“Chúc mừng ngài Bộ trưởng Ngoại giao vì đã mô tả rõ ràng và uyên bác về những ảnh hưởng của Hiến pháp chung châu Âu đối với nước Anh. Cử tri sớm có cơ hội đập tan những ý định hoang đường thêu dệt bởi bộ máy truyền thông của Murdoch và tiến đến một cuộc bầu cử dân chủ, tự do bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Jack Lancaster, London”

Và đến lượt tờ The Independent:^[57]

“Thưa quý báo,

Sáng nay, khi đọc bản nhận xét trung lập của Quý báo về lợi ích của Dự thảo Hiến pháp châu Âu, tôi đã thấy rõ chất lượng cao của một tờ báo không bị chi phối bởi bất cứ Đảng phái nào. Tuy vậy, tôi cũng thấy mình có nghĩa vụ phải chỉ ra rằng điều khoản I-40.3 và III-212 mới nói về sự thành lập của Lực lượng vũ trang chung Châu Âu và Trung tâm nghiên cứu và Bồi dưỡng Quân sự chứ không phải là điều I-40. 2 và III-213 như báo đã đăng. Đồng thời, cái mà Quý báo gọi là “điều luật sửa đổi” – vạch rõ EU không cần huy động đến nguồn lực của các quốc gia thành viên – thường được gọi là một “điều khoản minh họa” thì đúng hơn (Xem điều I-22.4)

Jack Lancaster, London”

Và cuối cùng là cho tờ The Daily Telegraph.^[58]

“Tác giả: Mr. Jack B. H. N Lancaster

Thưa quý báo,

Một số sự kiện chính trị nảy sinh gần đây đã làm cho một công dân Anh Quốc chính thống như tôi cảm thấy rất bức bối. Cái chính phủ thối tha này đang ra rả những giọng điệu lừa phỉnh dân chúng để rồi đặt bút ký các thỏa thuận đổi lấy hàng ngàn năm lịch sử độc lập của chúng ta. Chẳng phải ông cha ta đã đau đớn hy sinh trong các trận chiến ở Crecy, Trafalgar, Passchendaele và ‘Battle of Britain’^[59] đó hay sao?

Kính thư,

Jack Lancaster,

23 Onslow Mews, London, SW3”

Thứ Năm, ngày mồng Bảy tháng Bảy

Không thể tin được. Tất cả những đoạn bình luận nhảm nhí ấy đều được đăng báo. Sướng điên. Đến anh bạn cùng nhà Fred cũng phải công nhận đây là một chiến tích vẻ vang. Tờ The Sun trả tôi 25 bảng vì viết được “Bức thư trong ngày”. Chắc đó là để bưng bít cho sự thật về cái trang đăng thư bạn đọc – “Trang báo để bạn bày tỏ quan điểm của mình với nước Anh” – của họ bị đối xử rẻ rúng thế nào. Nó bị nhồi nhét vào trang 36, giữa một đoạn quảng cáo cho người mẫu ngực trần ở trang 3 và một ô đồ chữ. Có cảm tưởng là nước Anh chẳng quan tâm lắm đến việc bạn nghĩ gì.

Cũng không kém phần long trọng là cú điện thoại mà tôi nhận được hồi chiều nay. Bình thường thì tôi rất ghét những cú điện thoại gọi từ số ẩn. Thứ nhất là, anh không biết phải trả lời như thế nào cho phải phép.”Hello”thì có vẻ hơi xuống xâ, còn “Hello, Jack Lancaster” thì nghe như mấy thằng bán hàng qua điện thoại. Thứ hai là, lúc đầu anh cứ hồi hộp hy vọng rằng đó là một ai đó hay ho gọi điện cho mình nhưng đến lúc nghe thì mới biết chẳng qua là một thằng bạn chán ngắt tranh thủ dùng điện thoại ở cơ quan để gọi.

Tuy vậy, lần này lại là một người khá thú vị.

“Jack, xin chào, tên tôi là Frankie. Chúng ta từng chơi chung trong đội rugby^[60] ở trường”.

“Frankie, đợi chút... À, Frankie Boal. Cậu khỏe không? Đã học được cách bắt bóng chưa?”

“Ha, giỏi lắm. Thế cậu đã học được cách phát bóng đúng luật chưa? Nghe này anh bạn, cậu biết là tôi đang làm việc cho Lãnh tụ của phe đối lập chứ? Hừm, tôi cũng nghe tin là cậu đang thất nghiệp, vì vậy, à, mà ông ấy đây rồi – ông ấy muốn nói chuyện với cậu...”.

Chó má! Tôi sắp được nói chuyện với Alex de Montfort, vị đại biểu Nghị viện vùng Oxford nổi tiếng về thói vênh váo, tự mãn và là tân Chủ tịch Đảng Bảo thủ.

“Ôi trời. Tôi phải cầm cái của khỉ này ở đâu nào ấy nhỉ? À, được rồi. Franco, máy của tôi đã thông chưa đấy?”

“Hello? Mr. De Montfort?”

“À, được rồi. Jack, Jack Lancaster? Nghe này, một trong những nhân viên vô dụng của tôi đã đưa cho tôi các tin tức chọn lọc từ các báo sáng nay. Tên của anh có vẻ xuất hiện ở tất cả các mặt báo. Các bức thư đó đều do chính tay anh viết đấy à?”

“Vâng, đúng vậy, thưa ngài”.

Tại sao tôi phải gọi lão là “ngài” nhỉ? Tôi đã 25 tuổi rồi.

“Thế hả, tôi nghĩ chúng rất sắc sảo và độc đáo. Jack, tôi thực sự nghĩ thế đấy. Anh quả là một đầu óc tinh quái, ranh mãnh mà Đảng Tory^[61] chúng tôi cần trong những năm khó khăn này. Tôi muốn mời anh đến làm việc cho tôi. Anh có thể bắt đầu từ thứ Hai tới không?”

“Tất nhiên là được, thưa ngài. Rất hân hạnh ạ. Nhưng ông có cần thư giới thiệu không ạ?”

“Chỉ tổ phí giấy. Franco cam đoan với tôi rằng anh có thể ném quả bóng bầu dục bằng hai tay và 4 tờ báo quốc gia bảo tôi rằng anh là một thần đồng về viết lách. Với điều kiện là anh ngừng ngay gọi tôi là “ngài” thì chúng ta sẽ làm việc với nhau rất ăn ý thôi”.

“Cảm ơn ngài”.

Thứ Bảy, ngày mồng Chín tháng Bảy

“Không phải việc của anh, Jack”.

“Em đã nói như vậy, Lucy. Lúc đó là sai và bây giờ cũng vẫn là sai. Em cũng không thể thay đổi được sự thật ấy bằng cách nhắc đi nhắc lại đâu”.

Tôi đang trong buổi hẹn với Lucy để bàn về Rick/baby/đám cưới, và mọi chuyện có vẻ không được suôn sẻ lắm.

“Lucy, Lucy, khi em cố gắng lừa tôi quay lại bằng cái mưu mẹo bà bầu tình vi ấy, em bảo tôi là người duy nhất của em. Chẳng phải thế mà tôi ít nhất cũng có quyền lên tiếng về tình thế bây giờ của em chứ? Tôi chỉ muốn giúp em mà thôi!”

“Giúp tôi hay giúp bản thân anh? Không phải là anh đang ghen tị với hai người sắp thành vợ thành chồng à? Từ những gì mà em nghe được về anh, cuộc đời anh đang trôi xuống toilet”.

“Em vừa nói toilet, em vừa nói toilet!”

“Đó là một cách diễn đạt tượng trưng, Jack. Cư xử người lớn lên xem nào”.

“Ok, được rồi. Tôi cũng hơi ghen tị một chút. Nhưng đó không phải lý do chính. Tôi mừng là Rick và em muốn sống với nhau. Rick đã chứng tỏ được với tôi là hẳn thực sự yêu em. Và bản chất thì tôi chỉ muốn hai đứa em sống hạnh phúc. Thật tuyệt vì em muốn giữ đứa bé và Rick sẵn sàng làm một người cha tốt. Nhưng đồng thời tôi cũng e ngại rằng dùng một cái cưới nhau theo yêu cầu của bố em là một sai lầm nghiêm trọng”.

“Ồ, hóa ra là anh nghĩ như thế đấy?”

“Ờ, và tôi đã nói ra đúng những gì tôi nghĩ”.

“Thôi được, đúng là bố em có phát khùng lên và đó là gợi ý của ông nhưng đồng thời cũng là điều mà Ricky và em muốn làm”.

Nàng gọi hẳn là Ricky. Ặc, tôi thấy buồn nôn. Không ai có quyền đặt tên thân mật cho bạn thân của tôi hết.

Nàng tiếp tục: “Hôn nhân không phải chỉ do những giây phút lãng mạn nhất thời, Jack. Nó còn dính dáng đến những cái chẳng hay ho gì như mortgage trên cơ thể hay tiền học phí cho con. Anh và em có những giây phút

lãng mạn bên nhau nhưng em không nghĩ chúng ta sẽ là một đôi vợ chồng hạnh phúc. Ricky và em thì có thể. Em yêu anh ấy một cách chân thành, bền bỉ và sẽ không dễ bị thay đổi. Em có thể hình dung ra mình tỉnh dậy bên cạnh anh ấy khi đã già nua, xấu xí và vẫn yêu anh ấy như ngày nào. Bọn em sẽ có một gia đình hạnh phúc. Đứa bé này chẳng qua đã làm chúng em nhận ra những gì ẩn giấu từ lâu rồi thôi”.

Có tiếng gõ cửa ngoài căn hộ của tôi.

“Nhìn này, Ricky đến,” tôi nói. “Vào đi mày”.

Hắn nhìn tôi khó hiểu.

“Nhẹ nhàng thôi. Tình hình thế nào, izzit?”

Lucy ho nhẹ đằng sau tôi.

“Tao định nói là, xin chào anh bạn lâu ngày. Mày khỏe không? Và chào em, con ông mặt bé nhỏ. Anh đang bận khoản không biết em còn ở đây không? Mẹ con em thế nào?”

Rick bước về phía Lucy và xoa bụng nàng âu yếm. Nàng chui vào trong tay hắn và ngước nhìn hắn đầy trù ối.

“Sao, anh bạn, quyết định có làm phù rể cho tôi không?”

Tôi nhìn hai người và mỉm cười. Rick và Lucy – một đôi Fieldings hạnh phúc.

“Rick, rất hân hạnh”.

“Tốt lắm. Mày nên bắt đầu tổ chức bữa tiệc tạm biệt đời trai của tao là vừa đấy. Chẳng còn bao lâu nữa đâu”

Chủ nhật, ngày 10 tháng Bảy

Sau hơn 6 tuần thất nghiệp vui vẻ, có lẽ ngày mai tôi phải quay lại đi làm.

Thực lòng mà nói, tôi chẳng thấy hồ hởi gì hết. Vẫn biết là mình phải cảm ơn cơ hội ấy vì tôi có thể có một tương lai rất xán lạn phía trước. Đây có thể là bàn đạp để mai kia tôi sẽ trở thành một Nghị sĩ Jack Lancaster, thành Thủ tướng, Bộ trưởng Bộ Tài chính hay Bộ trưởng Bộ Công chính.

Nhưng rồi tôi cũng không rõ liệu mình có đủ can đảm để tỉnh giấc mỗi sáng, là áo, đeo cà vạt và dành cả ngày giao tiếp với những chính trị gia dở hơi không.

Thật đấy, tôi thì biết gì về chính trị? Những sinh viên học về chính trị mà tôi biết ở Đại học là những kẻ bất tài vô dụng. Chúng là một lũ hời đầu sớm, già nhanh và béo ú. Ít ra thì tôi chẳng có gì trông giống bọn chúng cả!!!!

Thứ Hai, ngày 11 tháng Bảy

Sáng nay tỉnh giấc, cảm thấy mệt như bị lệch múi giờ. Chợt nhận ra rằng ít nhất trong sáu tuần qua, tôi đã sống theo múi giờ của Islamabad^[62] – tỉnh giấc vào giữa trưa và đi ngủ vào 4 giờ sáng.

Cuối cùng khi lên được ga điện ngầm ở Westminster, mắt vẫn còn đỏ hoe, tôi bị xô vào giữa một cuộc chiến giữa những người biểu tình chống đối và những người bảo vệ quyền động vật. Họ không bao giờ biết nghỉ hay sao?

“Mày cưới vợ chỉ vì cô ta làm mày gợi nhớ đến con ngựa yêu”. Một bên quất lớn từ phía Parliament Square.

“Săn bắn chó sói là quyền lợi, là quyền lợi, là quyền lợi, chứ không phải là đặc ân,” những lời hô hào vọng lại từ một nhóm nhỏ những người khá giả, đi ủng xanh, mặc áo khoác Barbours. Những con chó giống Labradors găm gù phụ họa.

Tại sao chúng mày không kiếm một công việc tử tế mà làm? Tôi nghĩ khi đang bước những bước hân kiên định vào Portcullis House trong bộ quần áo kẻ sọc và chiếc cà vạt xanh đậm.

Cảm thấy bị hạ thấp một chút khi bị lục soát toàn cơ thể (“Xin lỗi ông, không thể không quá cẩn thận sau vụ việc vừa xảy ra được”), và sau khi đợi 2 tiếng đồng hồ, thư ký của ngài de Montfort dẫn tôi vào khu văn phòng.

Được cái Kim cũng khá dễ chịu. Cô ta dẫn tôi đi một vòng thăm thú tòa nhà Nghị viện rồi đưa tôi đến khu văn phòng riêng lộng lẫy của ngài de Montfort.

“Ngồi đây, Jack, vào ghế của Frankie ấy vì Frankie đang đi nghỉ. Anh sẽ ngồi cạnh Dominic, là thư ký chuyên sắp xếp lịch hẹn cho ông Alex. Penelope đầu phụ trách phòng báo chí, Nicola điều hành phòng chính sách quốc tế, Marianne giao dịch với CCO, Arabella và Isabella thì phụ trách việc thư từ giao dịch chung”.

Có cảm tưởng như mình vừa được nghe giới thiệu về câu lạc bộ thể dục thiếu niên vậy.

“Xin chào mọi người”.

Họ đều trạc 40 tuổi và trông khá hấp dẫn (ngoại trừ Donimic, trông như hậu duệ của lũ đười ươi).

“Kim này, thế nhiệm vụ của tôi là gì?”

“À, thật may là cậu hỏi. Khi cái điện thoại này reo, cậu nhấc lên trả lời. 90 phần trăm là từ những kẻ điên khùng. Cố chấm dứt cuộc nói chuyện với họ một cách quả quyết nhưng lịch thiệp. Thỉnh thoảng cũng có thể có những người quan trọng gọi đến, mặc dù rất khó mà biết được đó không phải là trò đùa. Để họ chờ máy bằng cách ấn nút này, rồi cậu quay những số thích hợp. Ngoài ra, tôi e là công việc của cậu chỉ bao gồm photocopy, lưu giấy tờ và cho thư vào phong bì”.

“Thế tôi được trả lương bao nhiêu?”

“Lương? Jack, đây là một tổ chức chính trị. Chúng ta là những người có niềm tin. Nhưng thỉnh thoảng chúng tôi sẽ hỗ trợ cho cậu một chút tiền ăn trưa”.

Không sao. Chẳng phải cựu Thủ tướng John Major đã từng làm soát vé xe bus một thời đó sao?

Thứ Ba, ngày 12 tháng Bảy

Hôm qua, mọi người trả lời điện thoại giúp tôi. Hôm nay, may mắn đã hết. 9.01 phút sáng, điện thoại đổ chuông.

“Hello, Citi... – Ô, hello, văn phòng của ngài Alex de Montfort nghe đây”.

Cả văn phòng im ắng như chết. Tôi có thể cảm thấy tất cả mọi người nín thở nghe tôi.

“Hello, tôi có thể nói chuyện với Mr. De Montfort được không ạ?”

“Tôi e rằng ông ấy đang bận họp. Tôi có thể giúp gì được không?”.

Hoàn toàn không có ý tưởng ngày de Montfort đang ở đâu. Tôi cũng chưa bao giờ gặp ông ấy.

“Ồ, có thể. Tôi vừa tìm thấy vũ khí hủy diệt hàng loạt của Mr. Tony Blair giấu ở phía dưới bồn rửa bát nhà tôi”.

“Thế à!”

“Anh không tin tôi phải không. Không ai tin tôi cả nhưng tôi đang nói sự thực. Chúng phóng ra những tia hạt nhân chết người khi tôi nấu ăn. Chúng làm hỏng món rau xào nhà tôi”.

“Xin lỗi, tôi không có thời gian cho những chuyện thế này”.

Tôi gác máy.

Arabella: “Hơi đường đột quá đấy, Jack”.

“Ý chị là tôi phải ngồi đó để nghe một bà dở hơi phàn nàn rằng vũ khí hủy diệt được giấu trong bếp nhà bà ấy hay sao?”

“Đúng thế, nếu như bà ta có quyền bỏ phiếu”.

“Thậm chí là phiếu bầu của một kẻ tâm thần?”

“Tâm thần thì cũng là một phiếu”.

Có lẽ cô ta nói đúng. Thật dở hơi nếu đảng Tory lại xa lánh những đồng loại của họ.

Cả ngày hôm đó tôi nói chuyện một cách kiên nhẫn với hàng tá những người điên loạn. Tầm 5 giờ chiều thì vui hơn một chút khi có một ông già gọi đến và hát ông ổng: “Mày đang đùa với ai đấy, Mr. Hitler”. Tôi bật loa ở điện thoại lên để cả câu lạc bộ thiếu nhi cùng thưởng thức.

Mọi người đều cười vui vẻ. Chắc là tôi làm được việc này thôi.

Thứ Tư ngày 14 tháng Bảy

Cứ thử coi ngày hôm nay mà xem. Xấu hổ vô cùng.

11 giờ sáng, sau hai tiếng đồng hồ ngồi không ngáp ruồi, tôi được Kim sai đi vớt ba chai rượu vang đỏ uống đỡ.

“Tất nhiên rồi,” tôi nói, “không có vấn đề gì cả!”

Tôi tốt nghiệp Đại học về Ngoại ngữ, hiển nhiên là đủ năng lực để đi vớt mấy chai rượu.

Khi đang sải chân trong hành lang, tôi gặp Dominic (kẻ khốn nạn, bây giờ thì tôi biết rõ bụng dạ hắn). Dominic thách tôi uống vài ngụm.

“Nào Jack. Làm một ngụm đi. Đừng có mà phí rượu thế. Quá trưa rồi còn gì!”

Và thế là thằng tôi thông minh và dí dỏm tống cả 4 chai vào miệng và vừa cười vừa ngã lảo đảo vào giữa de Montfort, phát ngôn viên và bốn vị tư vấn thân cận nhất đang chuẩn bị cho mục Chất vấn Thủ tướng.

Tôi vội vàng đứng dậy.

“Lancaster, Jack Lancaster. Chàng nhân viên mới. Chúng ta đã nói chuyện trên điện thoại”.

De Montfort nắm lấy cánh tay tôi.

“Rất hân hạnh có anh cộng tác với chúng tôi, Jack. Ủi chà, công việc đã đẩy anh đến mức rượu chè thế này rồi cơ à?”

Tôi nhìn xuống bốn chai rượu đang cầm bên tay trái. Một chai chảy long tong xuống tấm thảm mày ghi sữa.

“Không, thưa ngài. Ha ha, xin lỗi ngài”.

Tôi cầm đầu đi tiếp và trốn trong bếp khoảng một tiếng, mơ về một công việc tử tế, lương cao ở một ngân hàng tên tuổi.

Thứ Sáu, ngày 15 tháng Bảy

Tôi vừa được đề bạt phụ trách việc trả lời thư từ. Chẳng hiểu thế này có được gọi là lên chức từ pha trà, vớt vỏ chai, trả lời điện thoại không chứ ít nhất cũng cứu nổi tôi khỏi sự tẻ nhạt, đơn điệu của công việc hàng ngày.

De Montfort nhận được một bao tải với khoảng hơn một trăm lá thư mỗi ngày. Thôi thì thưởng vàng hạ cám từ những công dân mẫu mực, đầy ắp âu lo, chỉ muốn được bày tỏ quan điểm của mình:

“Thưa ông de Montfort. Xin lỗi đã làm phiền ông vì tôi biết ông là một người rất bận rộn. Bình thường thì tôi không bao giờ viết thư cho một người nổi tiếng nhưng tôi đã bị dồn nén tới con đường cùng và tôi không biết bày tỏ nỗi niềm này cho ai ngoài ông...”

Tuy nhiên, phần lớn thư là từ những kẻ điên khùng cao độ:

“Thưa ông Monty, không phải ai cũng biết điều này nhưng thực chất Tony Blair là một kẻ ngoài hành tinh khác, chịu sự điều khiển của người sao Hỏa. Tôi muốn được biết chính sách của Đảng Bảo thủ đối với sự kiện động trời này...”

“Thưa ông Montgomery, ông định xử lý thế nào với nạn lông chó tràn ngập đường phố Milton Keynes?”

Những bức thư này thường được viết bằng mực xanh và có thể dài vô tận. Nhưng đáng nhọc hơn là mỗi bức thư đều phải được trả lời một cách nhã nhặn, chi tiết. Cũng tương tự như quy tắc tất cả các cuộc điện thoại phải được đối đáp lịch sự, nhẹ nhàng cho dù người gọi có gàn dở thế nào. Và chúng tôi thậm chí không được phép soạn những thư đáp vui nhộn. Chúng tôi phải dùng một mẫu thư nhất định cho mọi tình huống, khiến cho tính sáng tạo hầu như bị tiêu hủy.

Kính gửi (tên),

Cảm ơn bức thư của ông/bà đề (ngày). Ngài de Montfort yêu cầu tôi thay mặt ông trả lời thư này.

Rất mừng là ông/bà đã bày tỏ quan điểm về camera chụp tốc độ/châu Âu/dân tị nạn/ lông chó/người hành tinh khác.

Chính sách của Đảng Bảo thủ về vấn đề trên là (trích chính sách).

(thêm vài lời giải thích cá nhân, nếu thích hợp)

Hy vọng rằng ông/bà sẽ tiếp tục Ủng hộ Đảng chúng tôi trong kỳ bầu cử sắp tới.

Kính thư,

Kimberly Dimsdale

Thư ký riêng cho Rt Hon Alexander de Montfort MP

Sau đó, chính tôi là người photocopy, lưu file và gửi qua bưu điện bằng tiền thuế của nhân dân. Chả thế mà bọn họ suốt ngày bần khoản lo lắng tại sao không có đủ tiền trả lương cho tôi.

Chủ nhật, ngày 17 tháng Bảy

Jean gọi nhưng tôi e dè chẳng dám nhắc máy. Nàng để lại lời nhắn thế này: “Hi Jack, Jean đây. Chúng mình gặp nhau ở nhà Claire. Xin lỗi mãi mới trả lời tin nhắn của anh. Em vừa đi nghỉ về. Rất mong được gặp lại anh. Chủ nhật này đúng là Đêm màu đen nhưng có lẽ đã quá muộn rồi. Thứ Tư này anh có rảnh không?”

Ha ha, nghe giọng có vẻ dễ thương đây. Ngại không dám gọi cho nàng, đành nhắn tin. Chúng tôi sẽ đi uống với nhau vào thứ Tư.

Thứ Ba, ngày 19 tháng Bảy

Sáng nay sao mà lắm kẻ điên khùng gọi đến thế không biết.

Một quý bà gần dờ: “Hello. Có phải Mr. de Montfort không?”

“Không phải, nhưng đây là văn phòng của ông Montfort. Tôi có thể giúp gì cho bà không?”

“Ồ, Mr. de Montfort, rất hân hạnh được nói chuyện trực tiếp với ngài”.

“Xin lỗi bà, đây không phải là Mr. de Montfort. Tôi là một trong những trợ lý của ông ấy (nghe oai hơn hẳn nhân viên pha trà không lương). Tôi có thể giúp gì được bà?”

“Ôi, Mr. de Montfort, tối qua tôi vừa nhìn thấy ông trên tivi. Ông thật là hoành tráng”.

“Nghe này, tôi không phải là ông Montfort, ok?”

“Ôi, Mr. de Montfort, giọng ông khi câu kính sao mà nghe sexy thế!”

Tôi nghe tiếng cười khe khẽ ở đầu kia của điện thoại. Mụ già ấy hóa ra là Fred. Thằng chó!

“Fred, cúp mẹ mày đi!”

“Thằng bạn cùng nhà của tôi đấy mà!” Tôi giải thích vội khi thấy Arabella ngược nhìn khó hiểu về phía mình “Hơi chập chập một tí”.

Năm giây sau và điện thoại lại đổ chuông.

“Nghe này, Fred, cúp ngay cho ông nhờ, ông còn bận làm việc, hiểu không con? Ồ, Sir Geoffrey... Vô cùng xin lỗi ông, chúng tôi vừa nhận được hàng loạt các cuộc gọi quấy nhiễu. Vâng ạ, tôi sẽ chuyển lời nhắn tới ngài de Montfort. Một lần nữa xin lỗi ông vì đã chửi bậy. Ông tha thứ cho tôi ạ? Xin đa tạ!”

Arabella lắc đầu ngán ngẩm như thể tôi vừa tán tỉnh một đứa bé 13 tuổi ở câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ không bằng.

Thứ Tư, ngày 20 tháng Bảy

Ngày hò hẹn. Tôi sắp bước vào thế giới hẹn hò của những người trưởng thành ở London.

Mặc chiếc quần lót may mắn, vẫn vài giọt nước hoa mà Lucy tặng hồi Giáng sinh, kiểm tra mấy bao cao su miễn phí từ hồi học Đại học vẫn chưa hết hạn sử dụng và tôi đứng đó, giữa một ga tàu điện ngầm, cố làm ra vẻ kiểu cách và hy vọng rằng sẽ nhận ra Jean khi cô bước qua.

Nhưng làm sao tôi có thể trông kiểu cách khi phải nhìn chằm chằm từng người qua lại? Nếu tôi đứng dựa vào cột điện, hai chân vắt chéo thì trông có giống đang có nhu cầu đi nhà vệ sinh không? Tôi nên đứng trong ga hay nên đứng phía ngoài, đúng tầm mắt gườm gườm của người soát vé? Có nên cầm theo cái gì để đọc trong khi chờ đợi không (nàng thế nào chẳng đến muộn, đặc quyền của phụ nữ mà)? Nếu có thì cầm cái gì? Một tờ báo – như thế thì bày tỏ lập trường chính trị một cách công khai quá! Một tờ tạp chí – có ái quá không? Một quyển sách – làm gì có thằng ngu nào cầm sách theo khi hò hẹn.

Chính là tôi đấy.

Chúa ơi, có phải cô ta ở đằng kia không?

“Jean?” Tôi hỏi, dùng cuốn “Thiên đường bị đánh mất” vầy vầy rất ngớ ngẩn.

“Xin lỗi, anh nhầm rồi!”

Chó má! Cô gái mà tôi vừa nhầm trông rất bắt mắt. Tôi bắt chuyện với mấy anh chàng cũng đứng vờ vẩn ở đó, chắc thằng nào thằng nấy đều mặc những chiếc quần lót may mắn. Cả lũ chúng tôi là những bọn tuyệt vọng, cố gắng ăn diện bảnh bao nhất cho cuộc hẹn buổi tối.

Cuối cùng thì Jean cũng đến. Lúc đó, tôi đang quá chú tâm soạn thảo một tin nhắn cho Fred kể về cô nàng hấp dẫn mà tôi vừa nhầm nên không để ý đến cô Jean thật đang tiến đến. Và, khi tôi vừa cúi người về phía trước để hôn chào nàng lên má, một tiếng động khủng khiếp phát ra từ phía sau lưng tôi, kết quả của sự nín nhịn hơn 20 phút.

Thế là sau điểm xấu thứ nhất, tôi lại hoàn toàn mất điểm trong những giây phút ban đầu.

Nhưng mọi chuyện có vẻ tốt đẹp hơn từ đây. Câu chuyện có vẻ khá trôi chảy, mặc dù trong cuộc hẹn đầu tiên thì điều này cũng không quan trọng lắm. Cái quan trọng là phải quyết định xem liệu chúng tôi có thích nhau hay không.

Nhưng rồi cũng chẳng đi đến đâu cả. Có lẽ phải tổng thêm ít chất cồn nữa? Tôi đã mua một ít thức ăn và trả tiền đồ uống cho vòng đầu tiên nhưng cô ta có vẻ không có động tĩnh gì là sẽ trả lễ. Tôi có nên mua thêm 1 vòng nữa không hay như vậy thì mất giá quá! Tôi quả là kẻ mất giá chứ còn gì nữa! Liệu cô ta có nghĩ rằng tôi đang cố ý chuốc rượu không? Tôi thực sự muốn chuốc cho cô ta say. Nhưng chắc là không ổn vì suốt 3 tiếng vừa rồi, cô ta cứ ôm khư khư lấy ly G&T, vuốt ve chiếc ly như vuốt ve đứa bé mới sinh.

Rồi cũng đến đoạn đi cùng nhau về ga tàu điện ngầm, lịch sự cảm ơn “đã có một buổi tối dễ chịu”, giơ bên má trái, rồi má phải, và một giây bốc đồng tôi chỉ muốn hôn chụt một cái để xem thái độ của cô ta thế nào.

Nhưng tôi không dám. Thật là hình thức. Bây giờ tôi sẽ phải theo đúng bài, đợi đủ hai ngày rồi mới được nhắn tin lại.

Hẹn hò thật chán òm. Tôi muốn đòi Jean 27. 85 bằng tiền thức ăn và đồ uống. Và tôi chỉ thực sự muốn Leila.

Thứ Bảy, ngày 23 tháng Bảy

Claire (bác sỹ và y tá) gọi điện.

“Thế nào, buổi hẹn hò với Jean ổn chứ?”

“Ừ, cũng vui!”

“Giờ ạ, cậu có thể làm được hơn thế. Kể chi tiết nghe nào!”

“Thôi đi, Claire, cậu là bạn thân nhất của Jean. Cô ấy hẳn đã kể tường tận cả rồi!”

“Hừm... đúng thế. Cậu có thích Jean không? Cô ấy cũng xinh xắn đấy chứ?”

Chẳng hiểu cái bọn con gái bị làm sao khi nói về bạn thân của họ? Lúc nào cũng khoe bạn mình xinh xắn tuyệt vời cho dù cô bạn có sỗ sề hay xấu xí đến mức phát tởm. Tất nhiên Jean không đến mức ấy nhưng cũng không thể gọi là xinh xắn được.

“Ừ, trông cũng được”.

Tôi biết thế là mình bị loại khỏi trò chơi hẹn hò này rồi. Chẳng tiếc gì!

Dù sao, ngày mai cũng là buổi liên hoan trước khi lên xe hoa của Rick. Do thời gian quá hạn hẹp, chỉ có 4 đứa Rick, Jasper, Fred và tôi tham dự. Đồng thời tôi cũng tránh xa cách tổ chức nhàm chán như cạo lông mày, mời gái nhảy, lên Dublin uống rượu, trò chơi trận giả... để tổ chức một buổi du ngoạn lịch sự, đúng nghĩa.

Chủ nhật, ngày 24 tháng Bảy

“Xin lỗi, mà định đưa tao đi chỗ quái quỷ nào thế?” Rick hỏi một cách rất vô ơn khi chúng tôi đến đón hắn ở nhà.

“Đi xem trận thi đấu Polo quốc tế ở Windsor. Tao cứ nghĩ đây là sự bất ngờ thú vị!”

“Hừm, cũng bất ngờ đấy. Nó không phải ở ngoại ô London đấy chứ?”

“Thôi mà, Rick.” Fred bồi thêm. “Chắc sẽ vui lắm. Thử tưởng tượng xem chúng ta sẽ cười vào mũi bao nhiêu thằng giàu có, hợm hĩnh. Jack đã thuê lái xe và trang bị một xa đầy bia rượu”.

“Thử hình dung xem Lucy sẽ tự hào thế nào khi biết mà dành cả một ngày với giới thượng lưu quý tộc”. Jasper cất giọng.

Quá chuẩn, Jasper. Rick hoàn toàn bị thuyết phục và chúng tôi nhảy lên xe hướng về phía xa lộ M4, ừng ực tu sambanh rẻ tiền ngay từ chai.

“Zdui quá!” Rick lè nhè, khi ô tô tiến vào bãi đỗ xe ở Windsor Green Park.” Chúng mà là những thằng bạn tốt nhất trên thế gian này. Tao đã bao giờ nói cho chúng mà biết điều đó chưa?”

Chúng tôi rào bước giữa rừng xe Ferrari và xe thể thao đắt tiền. Những hệ thống phun xăng tốc độ mạnh thòi ra từ khắp các hông xe đầy thách thức.

“Thế luật chơi polo như thế nào?” Jasper hỏi.

Fred đáp: “Ôi giờ, chủ yếu là mà phải uống thật say và tán tỉnh các em xinh đẹp bên đường pit. Khi các đội đối sân, khan giả phải đi vòng quanh pit và đợi thay cổ. Cái này gọi là “dậm cổ”. Nói chúng là mà lại có cơ hội để gặp thêm các em tươi trẻ khác trước khi nhào về phía quầy rượu làm thêm vòng nữa”.

“Ô ho,” Rick cười, “tao đã thấy mê polo rồi đấy!”

Quả là đỉnh. Chúng tôi như lạc vào thế giới thần kỳ. Đội ngũ “promotion girls” trong trang phục áo phong chẵn và váy cực ngắn lẳng xăng khắp nơi. Tôi chẳng biết là các em quảng cáo cho mặt hàng gì nữa, có thể là Ferrari – nhưng họ hoàn toàn có thể bán đá cho người Eskimo. Thiên đường!

Nhưng đến đầu giờ chiều thì Rick có vẻ bồn chồn, áy náy.

“Bọn mày, tao muốn làm một cái gì đó thật điên rồ. Đây là lần cuối chúng ta được tụ tập thế này và cũng là cơ hội tự do cuối cùng của tao, innit?”.

Fred: “Innit, Rick, mày lấy vợ chứ không phải cạo tóc đi tu, izzit?”

“Đây là tiệc chia tay tự do của tao và tao muốn nói ‘innit’ thì tao cứ nói”.

“Thôi được rồi, Rick, được rồi”. Tôi hòa giải. “Chúng mày có muốn bỏ hết quần áo và chạy lông nhông khắp sân không?”

Chẳng hiểu tôi đang nghĩ gì nữa? Tôi là một cá nhân đầy trách nhiệm trong một văn phòng Đảng đối lập dưới chế độ của Nữ hoàng. Chúa ơi, chính Nữ hoàng hôm nay cũng có mặt ở đây để xem trận polo này.

“Jack, mày quả là thần đồng!”

“Đúng thế, tuyệt diệu, đơn thuần là tuyệt diệu”, anh chàng mặc áo hồng ngồi cạnh cổ vũ.

“Câm miệng, đồ nghe lỏm. Không ai hỏi ý kiến mày cả”.

“Các anh không thấy lạnh à?” Một em trong đám promotional girls cười khúc khích.

“Rồi, chuẩn bị nhé!” Rick nghiêm giọng.

Và thế là bốn thằng chúng tôi tổng ngổng chui qua hàng rào để vào sân. Không có gì cản trở, cả bọn phóng thẳng về phía giữa sân. Rick dẫn đầu, hung dữ như một con hoẵng đực. Tôi là chàng phù rể đầy trách nhiệm bảo vệ phía sau. Và Jasper thì chạy ngay phía trước Fred, kẻ đang lúng túng với “cửa quý” đòi phát cờ. Tiếng cổ vũ vang dội từ phía đám đông. Giành được sự động viên của khán giả chẳng khác gì giành lại được sự tự do vĩnh cửu. Chúng tôi là những đấu sĩ oai hùng. Chúng tôi là bốn người lính ngự lâm trần truồng. Chúng tôi trẻ trung, tự do và vô cùng, vô cùng say xỉn.

Một con ngựa có vẻ xấu hổ trước vẻ nam tính hùng hực của Rick nên hí vang, lồng lộn rũ nài xuống. Rick nhảy tót lên thân ngựa, thúc về phía gôn, cửa quý của hắn phơi lòng thòng nơi yên ngựa, ngoảnh về phía khán giả. Jasper và Fred rũ rượi cười không chạy nổi và bị bảo vệ lôi ra khỏi sân. Tôi thì chạy qua được hai tên bảo vệ, đám đông hò reo, trước khi bị hạ gục bằng một cú đánh tưởng gãy xương. Đám đông rên rĩ.

Tôi là chàng hiệp sỹ đầy thương tích. Khi đang bị lôi đi bởi độ ngũ canh phòng lực lưỡng, tôi nghe một giọng nói quen thuộc vang xuống từ khán đài dành cho các công ty lớn.

“Xin chào Jack Lancaster. Thật là một bất ngờ thú vị. Cách đây mấy hôm, tôi, mở ngoặc đơn giám đốc điều hành của một ngân hàng đầu tư nổi tiếng, đóng ngoặc đơn, tự hỏi không biết giờ này anh chàng Lancaster trẻ tuổi đang làm gì để cải thiện cái CV của mình thì giờ đây, tôi đã có câu trả lời thích đáng. Ecce, xin hãy chú ý: Anh chàng Lancaster trấn trướng trên sân bóng ở Windsor”.

“Xin chào Mr. Cox, kẻ tham ăn béo tốt. tôi cũng luôn mong được gặp lại ông”.

“Hiển nhiên. Nhưng chúng ta phải ngừng chạm mặt nhau như thế này – cậu với bảo vệ còng tay, tôi với nhiều điều quan trọng hơn để làm. Cậu thực sự làm đám đông thích thú. Leila Sid-day-bot-tome đây và tôi là những khán giả bất đắc dĩ. Màn trình diễn vừa rồi quả là lời tạm biệt, nếu không muốn nói là vĩnh biệt giữa hai chúng ta”.

Và kia là Leila vẫy tay, cười toét miệng từ sau chiếc bàn ăn to như cái sân bóng trong khi một trong các khách hàng quan trọng cứ nhìn chăm chăm vào ngực em. Tôi nhìn xuống “của quý” lúc này đã vấy bùn và cảm tưởng như hấn đang nháy mắt cười với tôi. Chẳng còn gì để mất nữa – tôi đã bị đánh gục hoàn toàn. Vẫn kịp vẫy tay chào Leila trước khi bị lôi xềnh xệch vào đồn cảnh sát, gặp lại ba thằng bạn để nhận cảnh cáo chính thức.

Nói chung, tôi đã có một ngày tuyệt vời.

Thứ Hai, ngày 25 tháng Bảy

“Cuối tuần có gì hay không?” Arabella nháy mắt hỏi khi tôi loạng choạng bước vào văn phòng sáng nay.

“Ồ, chị biết đấy, cũng bình thường thôi”, tôi lầm bầm.

“Thế tuần nào cậu cũng đi xem polo và tuột quần tuột áo trước mặt Nữ hoàng để rồi ảnh cậu được đăng đầy Internet ấy hả?”

Cha mẹ ơi. Tôi nhào đến máy tính của Arabella và thấy cái chân dung không thể lầm lẫn của tôi đang bị hai tên bảo vệ lực lưỡng lôi ra khỏi sân bóng. Tiêu đề của cái blog đó là “Treo trên đầu ngựa”. Rất may là họ đã làm mờ đi những phần nhạy cảm trong bức tranh nên người xem không thể thấy được hỗn hợp chất cồn và sự sợ hãi làm tôi trông giống một con chuột bạch bị treo lủng lẳng hơn.

Tuy thế Arabella lại vô cùng tán thưởng hành động này.

“Đơn giản là đỉnh cao”, cô ta xuýt xoa.

“Nực cười thì có!”, Isabella góp chuyện.

“Hừm,” Arabella rú lên. “Đây đúng là kiểu người hài hước, vui tính mà Đảng Bảo thủ Cách tân của chúng ta đang cần”.

Họ hoàn toàn đúng. Jack Lancaster là một con người vui nhộn, bận bịu chạy lông nhông trên sân polo vào ngày nghỉ cuối tuần. Tôi là cứu tinh của Đảng Tory. Tôi là người thừa kế vinh dự của những tên tuổi như Disraeli, Churchill và Thatcher. Tôi là kẻ vô cùng khốn nạn.

Thứ Ba, ngày 26 tháng Bảy

Chỉ còn hai ngày nữa là Nghị viện bãi họp để nghỉ hè. Tinh thần phần chần trăn ngập nhà Nghị viện, có lẽ là vì các vị Nghị sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến bay đi Tuscany nghỉ hè vài tháng và chúng tôi sẽ phải nhìn những bộ mặt cau có của họ trong một thời gian trước mắt.

Tôi có một bữa ăn trưa khá dài, ngon ngon đồ ăn, thức uống – cảm ơn nhân dân đã đóng thuế nhé – và phải quay lại xử lý chồng thư cao chất ngất.

Bức thư đầu tiên được viết trên giấy vệ sinh và đề gửi “Mr. de Mountain”. Haha, tôi nghĩ, mình sẽ thích bức thư này đây. Ý tôi là, bất cứ ai đã dám viết thư trên giấy vệ sinh thì không đáng được đối xử theo khuôn lễ gì nữa. Chẳng cần mẫu thư chán ngắt của Đảng Bảo thủ gì hết. Trên giấy có in logo của Đảng, tôi gõ:

Kính gửi bà Forthergill,

Cảm ơn bức thư của bà đề ngày 22 tháng Bảy gửi tới Mr. de Mountain. Thiết nghĩ bà muốn gửi tới Nghị sĩ, Ngài Alexander de Montfort, Lãnh đạo Đảng Bảo thủ và Phe đối lập thuộc quyền Nữ hoàng.

Ngài de Montfort rất bận bịu và có nhiều việc đáng làm hơn là đáp lại những lời than vãn của một cụ già lẩm cẩm như bà. Hy vọng rằng bà không phật ý vì tôi đã thay mặt Ngài trả lời thư này.

Rất buồn khi nghe tin bà gặp khó khăn trong việc nhận lương hưu nhưng tôi không rõ Mr. de Montfort có thể giúp gì được. Thật bất hạnh là bà sống ở phía Bắc nước Anh trong khi Ngài Montfort lại hân hạnh được đại diện cho phía Nam của đất nước. Giả sử Ngài Montfort có quan tâm đến những chi tiết vụn vặt trong cuộc sống buồn tẻ của bà đi chăng nữa thì chính sách của Nghị viện cũng không cho phép các Nghị sĩ ở vùng này được can thiệp vào sự vụ trong địa hạt của đồng nghiệp ở vùng kia (bà có thể tìm hiểu nghĩa từ “địa hạt” dưới vãn “đ” trong từ điển).

Và cũng như bà đã biết rõ, Ngài de Montfort không có thực quyền trong bất cứ lĩnh vực gì. Vai trò của Ngài là pha trò trong phần Chất vấn Thủ tướng và rồi đợi cho chính phủ ban hành những chế độ ngớ ngẩn. Quyền lực thực sự ở đất nước này nằm trong tay giới truyền thông và chính

quyền địa phương. Tôi e rằng những cá nhân nhỏ bé như bà sẽ không bao giờ được đoái hoài tới.

Dù sao cũng xin cảm ơn bà vì đã cất công viết thư cho chúng tôi. Tôi sẽ đội ơn bà hơn nữa nếu bà không bao giờ gửi thêm thư tới đây. Trong tương lai, có lẽ sẽ tốt hơn nếu bà tiết kiệm tiền tem thư để đầu tư mua loại giấy vệ sinh chất lượng cao. Thật tốn cây làm giấy cho những thứ thư từ cặn bã như thế này.

Kính thư

Thay mặt Ngài Alexander de Monfort

Jack Lancaster

P.S.: Rất xin lỗi khi nghe chuyện về con mèo của bà.

Thứ Năm, ngày 28 tháng Bảy

Cảm giác không ổn về lá thư đã viết. Lẽ ra tôi không nên gửi nó đi.

Tuy vậy, tôi vẫn đang dành được nhiều cảm tình của Arabella nhờ sự kiện trên sân polo. Họ đã ngỏ ý hỏi liệu tôi có muốn ở lại làm thêm đến hết mùa hè. Họ thậm chí còn ngỏ ý sẽ đề bạt cho tôi một chức vụ tử tế hơn với một khoản lương chấp nhận được. Có lẽ tôi phải cân nhắc kỹ về đề nghị này.

Thứ Bảy, ngày 30 tháng Bảy

Vừa nhận được cú điện thoại từ biên tập viên chính trị của tờ Sunday Times. Bà Forthergill đã liên lạc với họ. Ngày mai tôi sẽ được lên trang nhất.

Đời tôi đang đến đoạn thăng hoa.

THÁNG TÁM

Thứ Hai, ngày mồng Một tháng Tám

John Humphrys: “Và bây giờ, trong phòng ghi âm, chúng ta có vị khách mời là Jack Lancaster. Nếu như bạn bận ở cung trắng trong hai ngày vừa rồi, xin giới thiệu Mr. Lancaster chính là người chịu trách nhiệm cho 20 phần trăm xuống dốc trong cuộc bỏ phiếu tín nhiệm của sếp, hay nói đúng hơn là sếp cũ của anh ta – Lãnh đạo đảng Bảo thủ, Nghị sĩ Alexander de Montfort. Bức thư xúc phạm có một không hai này được viết trên giấy có in logo của Phái đối lập, do chính người nhận, một phụ nữ đã có tuổi tên là Mrs. Forthergill, đưa đến cho một tờ báo Chủ nhật và đã được trích nguyên văn”.

Mồ hôi mồ kê tôi chảy ra như tắm. Sáu triệu người đang lắng nghe phỏng vấn này. Ý nghĩ duy nhất chạy qua đầu tôi lúc này là:

Sáu triệu người đang nghe đấy. Đừng có chửi bậy, Jack – đừng có dở chứng rồi lại đểch kìm được mà lại chửi bậy.

Phóng viên lại tiếp tục: “Mr. Lancaster, trong thư anh gọi bà Forthergill là ‘mụ già lắm cẩm’. Liệu bà ấy đã là gì để bị anh nhục mạ như thế?”

“Không làm gì cả, John, hoàn toàn không có gì cả. Tôi cũng không muốn được bao biện rằng hôm đó tôi vô cùng mệt mỏi do uống quá nhiều vào bữa trưa, vân vân..., nhưng sự thật thì những gì tôi làm là không thể tha thứ được. Không một lời nào có thể diễn tả nỗi sự hối lỗi của tôi đối với bà Forthergill và Đảng Bảo thủ”.

Mọi chuyện vẫn ổn cả đấy chứ? Tôi cố gắng tưởng tượng Mr. Humphrys trông như thế nào khi ngồi trong nhà vệ sinh, ý nghĩ này tôi cảm thấy đỡ lo lắng hơn.

“Không thể tha thứ được? Tất nhiên là không. Bà Forthergill là góa phụ của một cựu chiến binh đã từng được tặng thưởng huân chương mà anh dám gọi là ‘cặn bã’ cho chế độ dân chủ. Tôi phải nói thẳng với anh rằng bức thư của anh vừa kẻ cả, vừa khinh bỉ lại ngạo mạn và láo lếu. Chẳng phải đó là biểu trưng cho lí do Đảng Bảo thủ bị lụn bại trong suốt thập kỷ qua đó sao?”

“Tôi nghĩ đúng như vậy. Vì thế mà lần bầu cử trước, tôi bỏ phiếu cho Đảng ‘Những kẻ nghiện Rock & Roll’”.

“Thậm chí anh cũng không phải là thành viên Đảng Bảo thủ?”

“Không”.

“Thế tại sao Mr. de Montfort lại thuê anh làm?”

“Không rõ nữa, chắc ông ta cũng đang tự hỏi mình câu hỏi ấy!”

“Không nghi ngờ gì nữa. OK, bây giờ là 8. 27. Chúng ta đang có bà Forthergill ở đường dây đầu kia. Bà Forthergill, bà có muốn nói gì với Jack Lancaster không?”

“Mr. Lancaster, anh là một con người xấu xa. Chính những con người như anh đã làm nhục cho đất nước vĩ đại này”.

“Anh có muốn nói lại gì không, Mr. Lancaster?”

“Tôi hoàn toàn đồng ý với ý kiến của bà Forthergill”.

Thứ Ba, ngày mồng Hai tháng Tám

Thú thật là mấy ngày nay chẳng khác gì ác mộng. Đã 60 tiếng rồi tôi không được ngủ. Căn hộ của chúng tôi bị vây kín bởi phóng viên báo và nhiếp ảnh. Tôi xuất hiện trên trang nhất của hầu hết các tờ báo lớn (trừ The Sun đang bận rộn với vụ nữ diễn viên phim đi nâng ngực – có thể họ tổ ra trung thành với cựu tác giả “Bức thư trong ngày”)

Tầm trưa, Mr. de Montfort gọi điện thoại trực tiếp để trút cơn nóng giận lên đầu tôi, cũng như Fred đang trút nước rửa bát bẩn xuống đầu phóng viên bên ngoài.

“Lancaster, anh cư xử khá tốt trong mục Ngày hôm nay trên đài nhưng anh là một thằng khùng có hạng. Mong anh hãy làm ơn rút xéo khỏi cuộc đời của chúng tôi.”

“Cảm ơn ngài. Vâng, thưa ngài. Xin lỗi ngài”.

Tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ có cơ hội làm Thủ lĩnh Đảng Bảo thủ nữa. Tệ hơn nữa là tôi không có ai để đổ lỗi ngoại trừ bản thân.

Thứ Tư, ngày mồng Ba tháng Tám

“Con không thể đổ lỗi cho ai được ngoài bản thân, Jack ạ.”

“Con biết, bố ơi, con biết. Con quả là điên khùng.”

“Jack, lần đầu tiên trong đời, bố thực sự xấu hổ về con. Bố không trách con về tổn hại đã gây ra cho Đảng Bảo thủ nhưng bố không thể tin được con lại hủy hoại thanh danh của bản thân bằng cách ấy. Con biến cả bố mẹ thành trò hề. Bố mẹ rất xấu hổ về con”.

Ui, thật là xót xa. Bản chất thánh thiện của con người là không muốn làm xúc phạm đến người khác.

Lạ lùng thay, phản ứng của bố tôi lại không có vẻ đúng kiểu cho lắm. Có thể đó là do sự khác biệt về thế hệ. Phần lớn bạn bè tôi thì nghĩ tôi là người hùng. Những người mà tôi không gặp cả chục năm nay cố tình tìm cách liên lạc với tôi. Jean nhắn tin tới tập cố thu xếp một cuộc gặp thứ hai với người nổi tiếng là tôi.

Leila gửi cho tôi một email: “Bây giờ thì em hiểu tại sao anh lại bỏ ngân hàng, con người tội lỗi vô trách nhiệm ạ! Ngày hôm qua là sân polo, ngày hôm nay là Đảng Bảo thủ, ngày mai là chinh phục thế giới. Chúng ta phải gặp nhau sớm. Từ giờ đến lúc đó, cứ tiếp tục là trò nhé!”

Một tờ báo thậm chí còn đăng tải lời của một lãnh đạo ca tụng “sự thẳng thắn chưa từng thấy trong giới chính trị xảo quyệt. Đó là một bức thư mà tất cả chúng ta đều mong muốn được soạn thảo – hoặc đã từng soạn thảo – nhưng chưa bao giờ đủ dũng cảm để gõ lên bàn phím”.

Tất nhiên là họ đã sai vì toàn bộ thế giới truyền thông còn lại bầu vào xé xác tôi. Đó là một bức thư ngớ ngẩn. Bà Forthergill là một nạn nhân tội nghiệp, yếu đuối. Và việc tôi nhục mạ bà là một hành động hoàn toàn phi đạo đức.

Giờ đây, khi ngoi lên từ mặt kia của cơn bão tố công luận, tôi có thể nhìn nhận một cách tỉnh táo hơn thực chất của vụ scandal này: Một hành động bốc đồng vô nghĩa, chỉ làm lợi cho giới báo chí và những trò hề chính trị, cũng giống như nơi đã nhận tôi vào rồi nhả tôi ra, kết thúc năm phút phép thuật rẻ tiền.

Thứ Năm, ngày mồng Bốn tháng Tám

Cám ơn Chúa, tên tôi đã biến mất khỏi tất cả các thể loại báo chí. Thủ tướng đương thời vừa bị phanh phui một vài sự vụ gì đó và vì thế, uy tín của Montfort lại tăng lên vù vù. Hàng triệu kẻ thích xem tranh ảnh khiêu dâm nay lại có cơ hội để dèm pha, phỉ báng người khác xung quanh bàn ăn sáng. Chàng thanh niên vô danh 25 tuổi đã bị lui vào quên lãng và khi tìm kiếm cụm từ “bức thư của Jack Lancaster” trên google chỉ còn 11. 597 kết quả gợi nhớ đến câu chuyện hèn hạ, nhơ bẩn đó.

Thứ Sáu, ngày mồng Năm tháng Tám

Có hai cú điện thoại. Thứ nhất là Arabella từ văn phòng của de Montfort.

“Ôi Jack, chú em ngây thơ tội nghiệp. Chú xử sự tuyệt vời trong chương trình Ngày hôm nay trên đài. Tất nhiên là chú tuyệt đối không bao giờ được viết những thứ bỉ ổi như thế nhưng chị cũng muốn nói rõ cho chú biết là chị không giận chú đâu”.

Có lẽ là con mụ già thích tôi.

Cú điện thoại thứ hai là từ Rick:

“Anh bạn, đã chuẩn bị bài phát biểu cho ngày mai chưa?”

“Ngày mai, có việc gì vào ngày mai?”

“Ha ha, buồn cười nhỉ! Mai là đám cưới tao, phải thế không?”

Ôi chó má!

“À, tất nhiên rồi, viết từ đời thừa tám hoành nào rồi”.

“Tốt, hy vọng là không có gì quá xấu hổ đấy chứ. Mà chắc sẽ không nhắc đến câu chuyện về bọn cừu đấy chứ?”

Hừm, thế thì nhất định phải kể rồi.

Thứ Bảy, ngày mồng Sáu tháng Tám

“Nhìn kìa, chàng phù rể nổi tiếng, vị cứu tinh của Đảng Bảo Thủ”.

“Cháu chào bác, Mr. Poett. Bác có khỏe không ạ?”

“Khỏe lắm, cảm ơn anh, Jack. Và cũng xin cảm ơn bức thư xin lỗi của anh về vụ việc xảy ra hồi đêm tháng Ba. Thật tiếc là anh không sử dụng ngôn ngữ lịch thiệp hào hoa như thế trong công việc của mình.”

“Vâng, cháu sẽ rút kinh nghiệm, bác ạ”.

“Mà Jack này?”

“Vâng, Mr. Poett”.

“Anh hẹn hò với con gái tôi hơn ba năm. Hôm nay anh lại là phù rể ở đám cưới của nó. Có thể anh không cần gọi tôi là Mr. Poett như một cậu học sinh tội lỗi nữa”.

“Vâng bác Archibald. Tất nhiên rồi.”

“Gọi tôi là Archie, Jack. Nào ta cùng đi đến nhà thờ. Hôm nay quả là một ngày thật tuyệt đẹp để một ôn bố tiễn con gái đi lấy chồng”.

Thời tiết thật là đẹp. Mặt trời lung linh sưởi ấm trong khung cảnh đẹp như tranh vẽ ở một nhà thờ vùng Wiltshire.

“Nhà trai hay nhà gái?” Người xếp chỗ hỏi khi tôi vừa bước vào nhà thờ.

“Chà, tôi từng ngủ với cô dâu đang có bầu nhưng tôi quen chú rể từ hồi còn mặc bím, vì vậy, xét đi xét lại thì có lẽ tôi nên vào và ngồi vào ghế phù rể”.

Kể ra cũng hơi cục cấn nhưng tôi đang hơi cau có và lo lắng.

Nhưng từ đó, buổi lễ diễn ra khá trôi chảy. Trông Lucy thật đẹp trong chiếc váy che khuất cái bụng bầu. Jasper chơi đàn organ. Cô em sinh đôi của Rick, Katie là một trong những phù dâu. Tôi không làm mất nhẫn và Rick đã nói: “I do” chứ không phải là “izzit”.

Sau đó, tất cả mọi người đổ về tiệc dưới chiếc rạp vải dựng ngoài bãi cỏ cạnh nhà bố mẹ Lucy. Khi thấy dân tình đã ăn uống no say, tôi hăng giọng đứng lên đọc bài diễn văn của mình:

“Thưa tất cả quý vị, như các vị đều rõ, gần đây, tôi khá nổi tiếng trong mục viết lách. Xin quý vị tha lỗi nếu như bài diễn văn này có quá suồng

sã, thân mật:

Wilshire, ngày 6 tháng Tám năm 2005

Rich thân,

Là bạn thân nhưng chúng ta không bao giờ ngừng cạnh tranh lành mạnh với nhau. Khi hai tuổi cậu cố tình tè vào quần tôi ở nhà trẻ. Tôi đánh cậu và tha thứ cho cậu. Tám tuổi, tôi biết cậu nhìn trộm bài kiểm tra tiếng Pháp nên đã cố tình viết sai câu trả lời trước khi thay đổi vào phút chót trước khi nộp bài. Cậu đánh tôi và tha thứ cho tôi. Khi cậu giành được chỗ của tôi trong đội Rugby dưới 13 tuổi, tôi vút cái bảo vệ răng của cậu vào nước tiểu. Bây giờ tôi mới tiết lộ sự thật này, mong cậu hãy tha thứ và đừng choảng tôi nhé. (dừng lại cho tiếng cười lấy lệ)

Sự cạnh tranh này chẳng bao giờ dịu đi cả. Gần đây cậu bảo rằng tóc tôi đã bắt đầu rụng. Thật ra thì nếu tóc tôi cũng đỏ quạch như cậu thì tôi thà rụng hết tóc còn hơn. (dừng lại cho tiếng cười dài hơn)

Hôm nay đâu, cậu cưới mỗi tình đầu của tôi, tôi hoàn toàn tâm phục khẩu phục. (dừng lại cho tiếng cười sằng sặc) Lucy là một cô gái đẹp người, đẹp nết, hơn cậu hàng ngàn dặm. Chăm sóc nàng cẩn thận không thì một nửa nước Anh sẽ xin đổi chỗ cho cậu đấy.

Rick, cậu không chỉ là người bạn thân nhất của tôi (dừng lại để tạo ấn tượng). Cậu là người anh em ruột của tôi. Chúc cậu và bà Fielding mọi hạnh phúc trên thế gian này.

Jack

P. S: (dừng lại, mỉm cười và nháy mắt) Tôi biết tôi vừa bảo cậu như là anh em ruột đối với tôi nhưng em gái Katie của cậu trông đẹp mê mẩn trong vai phù dâu hôm nay”.

Tôi ngồi xuống trong tiếng vỗ tay như pháo nổ và mặt Katie thì chuyển sang đồng bộ với màu tóc.

Sau ba bài phát biểu, hai chai sâm banh, sáu bài biểu diễn karaoke kịch cớm, vẫy tay chào đôi vợ chồng mới cưới đi tuần trăng mật và tám giờ nhảy nhót đến rã cả căng, tôi nằm vật bên cạnh Katie xinh đẹp trên chiếc giường cũ của Lucy. Ghì chặt con gấu bông mà tôi từng tặng Lucy nhân ngày kỉ niệm một năm chúng tôi yêu nhau vào ngực, tôi lặng lẽ khóc thầm.

Một ngày kỳ lạ.

Thứ Hai, ngày mồng Tám tháng Tám

Chính xác thì vì lý do gì mà tôi khóc thê thảm hôm thứ Bảy? Nói một cách nôm na nhất thì là do Katie quá vụng về khi dùng tay vuốt ve tôi.

Có lẽ đó là câu hỏi hóc búa cho bất cứ thằng đàn ông nào. Liệu có nên để cho một cô nàng chà xát da thịt của anh với hy vọng sẽ đạt được sự cực khoái để quên tất cả? Liệu kết quả có thể biện hộ cho cách thức được không? Anh có nên nhẹ nhàng và khéo léo chỉ cho cô ta cách làm tử tế hôn không? Phụ nữ luôn chế giễu cánh đàn ông khi phải cần đến bản đồ để tìm ra âm đạo của họ (cánh đàn ông sử dụng bản đồ quá thành thạo, chúng tôi chỉ không muốn phải đi hỏi đường). Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta phải đấu tranh lại.

Và tất nhiên, tôi còn khóc vì sự thật là tôi đã mất Lucy mãi mãi. Tôi thực chẳng muốn ngủ với Katie. Nàng chỉ là phiên bản của Rick với tóc dài, nhìn xa thì tưởng cũng xinh, nhưng còn xa mới có thể gọi là xinh. Nàng là cứu thế cho nỗi buồn mất Lucy nhưng có các vàng thì tôi cũng không quay lại với Lucy. Bây giờ, tôi ở giai đoạn không thể nhớ ra tại sao tôi lại yêu Lucy nữa. Có lẽ đó chính là giai đoạn cuối cùng khi anh rũ bỏ một ai đó hoàn toàn.

Tôi tự hỏi chẳng hiểu mình có thực lòng muốn nói ra những lời đẹp để bay bướm trong đám cưới của Rick và Lucy không nữa. Một phần cái thằng trong tôi chỉ muốn đứng phắt dậy và đưa ra một bài phát biểu lạ lùng, trần trụi nhất trên đời:

“Thưa Quý ông và Quý bà, chúng ta tụ tập ở đây hôm nay vì cô dâu đã ngủ với chú rể nhằm làm cho phù rể ghen tị. Chúng ta ở đây để đón chào tin mừng rằng cô dâu đang bụng mang dạ chửa và bố cô dâu, một con người trung lưu kiểu cách và gia trưởng đã ép cô dâu phải cưới người tình một đêm của mình. Thưa Quý vị, xin hãy nâng cốc chúc mừng đôi lứa hạnh phúc (và tôi cá là họ chỉ ở với nhau được nhiều nhất là nửa năm)”.

Nhưng nếu làm vậy thì tôi sẽ gây ra sự kiện lớn ở vùng quê Wiltshire này và Archie Poett sẽ không bao giờ đồng ý cho tôi gọi ông ấy bằng tên thân mật nữa.

Thứ Sáu, ngày 12 tháng Tám

Cuộc sống của tôi nay trở lại tẻ nhạt và phẳng lặng – không còn sếp khó tính, không bị người yêu cũ quấy rối, không một mảnh tình vắt vai, không lo sợ bị ung thư, không cãi cọ với bạn bè, không tham vọng chính trị, không có một mục đích rõ ràng gì. Tôi nghĩ mình cần phải đặt ra các đường đi nước bước của mình trong 45 năm tới, chỉ đến lúc nghỉ hưu. Cuộc sống sau khi tốt nghiệp Đại học thật kỳ lạ. Cảm giác như anh bị trượt chân khỏi đường băng chuyển của những kỳ thi, đồ án và rơi tòm vào thế giới thực. Anh đột nhiên phải tự quyết mọi việc chứ không phụ thuộc vào giáo viên hướng dẫn hay cha mẹ nữa.

Nhưng tôi thực sự không biết sẽ làm gì. Những việc mà tôi thích và giỏi như tán phét, uống rượu, viết những email hài hước lại không phải là những kỹ năng có thể làm ra tiền. Tôi nghĩ, một sự thực đáng buồn là muốn kiếm nhiều tiền, anh phải làm gì đó động chạm đến tiền. Mà công việc về tiền nong phần lớn là chán ngắt. Tôi tệ hơn là anh thế biết công việc mới có hợp với mình không cho đến khi làm thử. Đến khi đã là thử rồi thì anh lại bị ràng buộc với hợp đồng, và không muốn có những khoảng trống khó giải thích trong CV. Cũng giống như nhảy cóc từ cuộc gặp đầu tiên đến hôn nhân vậy. Anh có thể là gì với tấm bằng Ngôn ngữ cổ điển trong tay? Nền văn minh cổ điển là một ngành học thú vị nhưng có định hướng nghề nghiệp rõ ràng như học Kinh tế, Luật hay Dược. Chúng tôi không có các kỹ năng cụ thể gì ngoài việc sao chép các bài luận của người khác. Anh có thể làm bất cứ việc gì hoặc không thể là việc gì với tấm bằng đó. Nó có thể mở bất cứ cánh cửa nào nhưng cũng có thể toàn dẫn đến các ngõ cụt.

Tôi cũng tính đến chuyện quay lại trường đại học và học thêm vài bộ môn vô dụng nữa. Môi trường đại học sao mà đơn giản. Anh có thể ăn sáng vào bữa trưa và giữa tuần đi nhảy theo nhạc ABBA ở các câu lạc bộ sinh viên nóng bức, chật chội. 3 giờ chiều, anh có thể định dứt khoát rằng mình đã học quá đủ và rời thư viện để đi đánh tennis. Quyết định lớn nhất trong mỗi ngày là nên ăn thịt gà hay súp rau và mì vào bữa tối.

Nếu tôi quay lại đi học tiếp bằng Master thì tôi có thể trở thành người hùng. Tôi có thể rất nổi bật giữa đám sinh viên cao học buồn tẻ. Tôi có

thể chọn thoải mái các em sinh viên mười tám đôi mươi. Tôi có thể thức dậy mỗi buổi sáng thấy mình trẻ trung ra một chút.

Nhưng thực ra thì tôi đã quá muộn cho năm học này rồi. Và tôi cũng chẳng biết sẽ chọn học môn gì. Và liệu các em xinh đẹp có muốn cặp kè với một cựu nhân viên ngân hàng đầu hói hay sẽ chọn các thanh niên trẻ trung, phong độ và ở đỉnh cao dục vọng?

Có lẽ tôi cần một người phụ nữ đứng tuổi. Không biết giờ này bà mẹ Iona ở đâu nhỉ?

Chủ nhật, ngày 14 tháng Tám

Cuối cùng cũng hẹn gặp lại Jean.

Kể ra thì cũng hơi ngại. Tôi hiểu rõ là mình đang tiến vào khu vực nguy hiểm với cuộc hẹn thứ hai. Anh không thể hẹn gặp lại người ta mà không hôn tạm biệt được, như thế là trái luật.

Vấn đề là tôi cực kỳ dở ở khoản hôn hít người lạ. Tôi sợ bị từ chối. Tôi sợ bị trơ mặt dày. Tôi không muốn là gì trừ khi xác suất đảm bảo thành công phải cực cao. Có lẽ là máu ngân hàng vẫn còn chảy đâu đây.

Và tôi nghĩ khoảnh khắc anh tựa người về phía trước chờ đợi là thời điểm tồi tệ nhất. Nó dài lê thê như thế muôn đời. Anh đứng đó, lo lắng cao độ rằng cô gái sẽ quay mặt bỏ đi vào phút cuối, để lại anh ngẩn tò te như một thằng con trai mới dậy thì, miệng lưỡi vẫn còn thòm thềm tiếc nuối.

Khi tôi đưa Jean về đến ga tàu, tất cả những ý nghĩ trên vẫn còn vơ vẩn trong đầu. Tôi nhìn trộm Jean. Trông cô ta cũng khá hấp dẫn và dễ chịu. Nhưng tôi đã có thể nhìn thấy tương lai – chúng tôi có thể hò hẹn trong 3 tháng, thích nhau hơn nhưng rồi đột nhiên tôi cảm thấy bí bách và muốn giải thoát mình mà không làm Jean bị tổn thương. Jean có quá nhiều đức tính tốt nhưng không có gì là nổi bật. Bắt đầu làm gì khi ta đã có thể nhìn thấy kết cục không thể tránh khỏi?

“Jack, anh vẫn đang nghe đấy chứ?”

“Xin lỗi, đầu óc tôi đang ở trên chín tầng mây. Em vừa nói gì thế, Jean?”

“Em vừa hỏi anh là anh có muốn hôn tạm biệt không?”

Rất thẳng thắn, tính Jean vốn thế. Chúng tôi đứng ngoài ga tàu điện ngầm. Có một người vô gia cư bán tạp chí Big Issue ngay cạnh hai đứa. Một nhóm thanh niên vừa bước qua vừa cười khúc khích.

“Ờ, có chứ, được thế thì tốt quá!”

Nhưng còn lâu mới gọi là tốt. Ý tôi là, tôi đã có những cái hôn tồi tệ trong đời. Như cái lần đầu tiên với Mel năm 14 tuổi. Cả hai đứa chúng tôi đều đeo nẹp răng vào lúc đó. Chúng tôi phải hực hơi mất 15 phút. Mỗi lần tôi mở mắt là lại thấy Mel nhìn chằm chằm vào lông mày bên trái của tôi. Rick và Fred thập thò phía sau lưng Mel, giơ ngón tay cái ra chiều

chúc mừng. Cứ như thế hai đứa chúng tôi đã chờ đợi cả đời cho giây phút ấy (tôi đoán là chúng tôi thực sự mong đợi cái hôn ấy) và cả hai đứa không thể dứt ra được. Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi đều sợ ngừng lại nghĩa là phải nói chuyện với nhau, mà đó là điều tồi tệ nhất cho bọn choai choai 14 tuổi.

Nhưng giờ đây, 11 năm sau đó, Jean đã đánh bại Mel ngày nào. Đó là nụ hôn kinh hãi nhất mà tôi từng biết. Và không có gì đáng thất vọng hơn là một nụ hôn tệ hại. Tôi muốn pháo hoa, nhưng lại được máy sấy quần áo. Tôi muốn được nhắm nháp thật dịu dàng, cô ta cố gắng hút trôi cả thực phẩm của tôi. Tôi thích được chạm vào răng một cách tinh tế, cô ta làm những cú phạt penalty vào cuống họng của tôi. Thật vô cùng ghê sợ. Nụ hôn ấy cũng sexy như ăn món bánh mì với đậu sốt cà chua vậy.

Nhắm mắt lại và cố tưởng tượng mình đang hôn Leila nhưng vẫn không khá khẩm gì hơn. Sau 30 giây, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Jean, buổi tối nay thật tuyệt”.

“Vâng, đúng vậy. Và anh có nụ hôn tuyệt diệu, Jack. Gọi điện cho em sớm nhé, anh chàng dễ thương!”

Khiêm tốn mà nói, tôi nghĩ tôi là người hôn giỏi. Nhưng phải là cả hai bên cùng chung xúc cảm thì mới làm nên chuyện. Tôi dự định sẽ không phí hoài tài năng của mình vào Jean “máy hút bụi” nữa.

Thứ Ba, ngày 16 tháng Tám

“Fred, tại sao bây giờ những người chúng ta thích thì không thể yêu được còn những người chúng ta yêu thì lại thật đáng ghét. Tại sao chúng ta lại cứ tiếp tục hành hạ mình bằng những bi kịch hèn hò? Tại sao chúng ta lại yêu bạn thân và mê mẩn những người xa lạ và hoàn toàn khác biệt? Tại sao chúng ta suy nghĩ như người hùng nhưng xử sự như những kẻ vô lại?”

Dứt mắt khỏi phần II trong vở kịch đang viết dở, Fred nói: “Jack, ông yêu Leila. Cô ấy là người duy nhất mà ông ngưỡng mộ và say mê. Cô ấy làm cho ông trở nên sống động và yêu đời. Tại sao ông không thừa nhận với bản thân và thú nhận với Leila đi? Sau đó mọi chuyện sẽ chấm dứt và ông có thể làm lại từ đầu, rồi đi kiếm việc và quay về với thế giới con người”.

“Hả, ông nghĩ là nàng sẽ từ chối hay sao?”

“Hoàn toàn không có ý tưởng gì. Nhưng ông sẽ không thể biết được nếu như không hỏi nàng.”

Fred nói đúng. Quá đơn giản. Nhưng hắn đã đập trúng cái đinh trên nóc quan tài. Tôi thì chỉ thích đi đường vòng, hy vọng em sẽ tự hiểu được cảm xúc của tôi qua màn sương mù của những câu thú tội khi say xỉn hoặc những ám chỉ kín đáo. Qua những cuộc trò chuyện, cho dù có thân mật và cởi mở đến thế nào, tôi vẫn chưa bao giờ trút tấm lòng mình với Leila cả. Thay vào đó, tôi ngồi trước màn hình laptop, ghi lại những ý nghĩ vụn vặt, chân thành vào nhật ký. Tôi buồn chán xả hết mọi cảm xúc qua những dòng viết và tự cảm nhận nỗi thất vọng dâng tràn. Tôi không dám hành động vì sợ bị thất bại, sợ hãi dò dẫm trong bóng đêm, thà sống trong thế giới mộng tưởng vì quá nhu nhược yếu hèn để đối mặt với ánh sáng.

Lâu lắm rồi không nói chuyện tử tế với Leila. Tình bạn của chúng tôi đang trượt dốc thảm hại. Tôi phải gọi cho em xem có rảnh cuối tuần này không.

Thứ Bảy, ngày 20 tháng Tám

Leila mời tôi đến ăn tối ở nhà em ở Shepherd's Bush.

Tôi mất hàng tiếng đồng hồ chuẩn bị. Mỗi sợi tóc được đặt đúng vị trí. Các loại lỗ (miệng, mũi, tai...) được kỳ cọ, khử mùi và tưới đầm nước hoa. Chiếc quần lót may mắn được giặt, là và đang lung linh tỏa sáng. Bất nhạc Eminem để lấy tinh thần. Tôi nhảy múa trong phòng ngủ, lọ nước hoa được dùng làm míc. Đám đông hò hét điên cuồng. Tôi chỉ còn duy nhất một lượt trình diễn, một cơ hội cuối cùng để đạt được những gì tôi mong đợi bấy lâu. Yo! Tôi phải cố hết sức, không thể để cơ hội trượt khỏi tầm tay.

“Yo!” Fred nói khi bước vào phòng tôi, vặn nhạc xuống nhỏ một cỡ: “Ông có thể là bất cứ cái gì mà ông muốn”.

“Cám ơn, Fred! Ông có vẻ đặt hơi nhiều niềm tin vào tôi đấy!”

“Vào tận hang mà bắt cọp, Jack ạ. Mà này, còn một việc nữa...”

“Gì thế?”

“Nếu ông không tỏ tình được trong tối nay thì tôi sẽ không cho ông vào nhà nữa đâu đấy! Cái trò này dền dứ lâu quá thế rồi”.

“Cám ơn, anh bạn!”

Fred ôm tôi động viên.

Và thế là tôi đã đến nhà Leila trên phố Uxbridge. Chưa bao giờ đặt chân đến đây. Hai bạn cùng nhà của em đi vắng.

“Jack, rất vui được gặp anh. Em đang nấu dở. Hôm nay chúng ta sẽ có món vịt”.

“Món gì? À. Vịt, xin lỗi.”

Lâu lắm rồi không được nói chuyện tử tế với em, kể từ lần vờ an ủi: “Đừng có ngổ ngẩn, hiển nhiên là tôi thích yêu em”. Chúng tôi có hàng triệu thứ để trao đổi. Leila muốn nghe chuyện về sân polo và lá thư gửi bà Forthergill. Tôi còn kể về đám cưới của Rick nhưng lượt bỏ bớt đoạn Katie. Cảm thấy mình lại cởi mở với em như xưa. Hai đứa lại thân thiết như ngày nào. Trò chuyện với em khác hẳn với những người khác trên thế giới này. Em giúp tôi bỏ đi những bi quan, cạnh khóe và chấp nhận trẻ con. Tôi trở thành một con người lý tưởng mà tôi luôn mong muốn được

trở thành. Và khi em nói, tôi chăm chú lắng nghe vì tôi muốn chứ không phải vì tôi buộc phải lắng nghe. Sự quyến rũ của em rất tự nhiên, vô hạn và hoàn hảo.

Và tôi vẫn say sưa trò chuyện tới nửa đêm. Hoàn toàn không biết đang nói chuyện trên trời dưới biển gì nữa. Chết cũng vừa đủ để đưa đà câu chuyện. Chúng tôi có thể nói về trăng sao, về tình yêu linh hằng và những cái vô vị xung quanh tình yêu, chúng tôi hoàn toàn có thể chỉ tranh luận thế nào là một bát mì tôm ngon miệng. Thực ra thì không quan trọng, hai đứa có sự đồng cảm và giai điệu giống nhau. Tôi chỉ muốn nghe giọng nói của em, được bơi trong đôi mắt em và được vui mặt, hoàn toàn vô tư, giữa bầu ngực đầy đặn của em suốt đời.

Nhưng cái bọng đái của tôi đã đến hồi quá tải. Dương vật của tôi cương cứng suốt ba tiếng đồng hồ và tôi thực sự cần vào nhà vệ sinh. Thế cũng có nghĩa là phải đi tiểu trong cơn buốt giá. Tôi đang kẹt trong một câu hỏi hắc búa dễ sợ. Hoặc là tôi duyệt binh trong nhà vệ sinh suốt 10 phút đồng hồ trong khi cố hình dung ra hình ảnh một ông già nhăn nhó trong nhà vệ sinh hoặc tôi phải xả nước từ xa.

Tôi chọn cách thứ hai. Tôi muốn sớm được quay lại với Leila và thổ lộ với em tình yêu của mình, rằng tôi muốn sống đến già bên em, rằng tôi sẵn sàng hy sinh thân mình để bảo vệ em.

Đi tiểu từ xa có nghĩa là phải đứng kiễng chân trên sàn, cách bồn cầu từ một đến hai mét, công thức tính toán phụ thuộc vào mức độ phấn khích của anh và lượng nước cần xả. Sau bao năm kinh nghiệm tán gái, kỹ năng này của tôi đã đạt tới mức độ tinh xảo.

Nhưng, khi vừa chuẩn bị vào cuộc thì một người bạn cùng nhà của Leila về, bất ngờ xông toang cánh cửa nhà tắm. Bình thường thì cũng chẳng có gì. Chúng tôi sẽ có vài câu đùa gượng gạo về chốt cửa và thói quen của bọn đàn ông khi dùng toilet. Nhưng đi tiểu từ xa lại không phải tình huống bình thường. Kiễng chân trên sàn cách bệ cầu hai mét, cánh cửa nhà vệ sinh đập mạnh vào lưng tôi khiến tôi ngã bổ nhào về phía trước, dương vật vẫn nằm gọn trong đôi tay run rẩy vì đau và sốc.

“Xin lỗi, vô cùng xin lỗi!”, cô bạn luống cuống quay lưng, đóng sập cửa lại. Tôi còn cảm thấy thương bản thân mình gấp đôi. Lực đập của cánh cửa làm đầu tôi chúi về phía trước, va mạnh vào phần nắp bệ đã

được dựng lên và rồi sập xuống chặn lấy cổ. Tôi nằm đó như một nạn nhân đang bị tra tấn thời nguyên thủy, cổ kề bệ cầu, đầu dúi vào trong bệ, dương vật đau đớn nằm ngoan trong tay, cuộc đời tôi đang bị xô trôi theo dòng nước thải.

Gắt đứng dậy và lê bước về phòng khách để đối mặt với Leila và cô bạn vẫn còn đang ngơ ngác.

“Jack, đây là Catherine”.

“Hi Catherine. Xin chào!”

Catherine ngược nhìn tôi như thể tôi là một thằng chuyên đi lừa trẻ em. Cô ta nhìn thấy gì trong nhà vệ sinh? Chỉ biết cô ta chùi tay vào quần sau khi bắt tay tôi.

“Leila, tôi phải về thôi”.

Em tỏ vẻ thất vọng.

“Xin lỗi em. Có lẽ tôi hơi say rồi. Tôi tự tìm đường ra được.”

Chủ nhật, ngày 21 tháng Tám

“Thế bạn cùng nhà của Leila nghĩ mà đang lau chùi cửa quý trước khi ra trận à?”

“Ừ, chắc thế. Thế nào cũng được, chẳng quan trọng nữa.”

Chỉ ý nghĩ cũng làm tôi đau đớn không khác gì dương vật tôi đang phải chịu đựng lúc này.

“Ha ha, ông và cửa quý bị chấn thương. Nửa đêm chưa thấy ông về, tôi đã tưởng là ông gặp may rồi!”

“Không có gì đáng cười cả. Tôi lại thất bại nữa rồi. Cơ hội cuối cùng của tôi đã bị nghiền nát. Giờ đây chắc Catherine đang rủ rủ với Leila rằng tôi là một kẻ bệnh hoạn hiếm có”.

“Ừ, tôi nghĩ lần này ông đã thiêu hủy toàn bộ mọi hy vọng”.

“Cám ơn, Fred. Mà này, tôi muốn đi du lịch. Cách cuối cùng để trốn chạy khỏi thất bại. Tránh xa khỏi những cái ngớ ngẩn và đen đui này. Cuộc đời tôi đang hoàn toàn bế tắc. Tôi muốn được thanh thản. Ông có muốn đi cùng không, Fred?”

“Muốn lắm nhưng tôi bận quá! Sao ông không đi một mình? Ông đang bê bối quá! Làm một vòng quanh thế giới mà giải tỏa đi. Rồi ông sẽ gặp nhiều bạn mới trên đường thôi.”

Có lẽ tôi sẽ làm như thế thật.

Thứ Ba, ngày 23 tháng Tám

Tất cả mọi thứ đều được sắp đặt ổn thỏa. Tôi có một vé khứ hồi chưa định ngày về từ Lima. Jasper sẽ chuyển vào ở trong phòng tôi cho tới khi tôi quay lại. Chia tay với Jean bằng một lý do 100 phần trăm trung thực: Tôi phải đi xa dài ngày.

Vali của tôi đã được trang bị đầy đủ sách vở, màn tránh muỗi, thuốc tránh sốt rét và bao cao su. Tôi đi để mở mang đầu óc và khám phá, tìm kiếm chính mình.

THÁNG CHÍN

Thứ Năm, ngày mồng Một tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người nhận: Buddy, Claire, Anh chàng cùng phòng Fred, Jasper, Leila, Lucy, Mel Miranda, Mr. Cox, Rick, Rupert, Susie

CC:

Chủ đề: Nam Mỹ – Lonely Planet

Hola amigos (đó là tiếng Tây Ban Nha).^[63]

Thế là tôi đã đến Nam Mỹ được một tuần và đã nói tiếng Tây Ban Nha khá thành thạo. Đây không phải là ngôn ngữ phức tạp gì và tôi còn có kiến thức thực tế về một số âm giọng địa phương cũng như hiểu biết tàm tạm về ngôn ngữ bản xứ trong vùng. Thực lòng thì tôi thấy tự xấu hổ khi phải ngồi đây và viết thư bằng tiếng Anh. Vì vậy, mọi người cũng nên bồi bổ một chút tiếng Tây Ban Nha khi có thời gian đi nhé. Gracias.

Một tuần trước đây (khi tiếng Tây Ban Nha của tôi cũng tàm tạm như các vị), xuất phát từ Terminal 3, sân bay Heathrow, gần Slough, UK,^[64] tôi bắt đầu bản anh hùng ca trong cuộc thám hiểm tự tìm kiếm bản thân, khám phá cuộc sống của mình. Giờ đây, khi ngồi trong quán café Internet ở chân đồi Andean, sao những đồ trang trí hào nhoáng, giả dối ở thế giới Thứ Nhất^[65] lại xa xôi đến thế.

Tuy vậy, mở đầu chuyến đi của tôi không được suôn sẻ cho lắm khi nhân viên hải quan đòi khám túi xách tay của tôi và hai trăm bao cao su rơi bịch ra ngoài.

“Cậu dự định sẽ có nhiều sex lắm hả?” Người phụ nữ xấu xí không thể tha thứ được hỏi.

“Không, chỉ là để phòng khi tôi hết chỗ để đựng nước sạch khi ở trong rừng nhiệt đới ở Peru thôi”. Tôi vừa giải thích vừa mở quyển sách hướng dẫn chỉ vào hình minh họa: “Mỗi bao cao su có thể chứa đến một lít nước đấy!”

Trên máy bay, tôi giết thời gian bằng cách đọc các kinh nghiệm được chia sẻ trong Not-So-Lonely-Planet về những quốc gia mà tôi sẽ ghé thăm. Đặc biệt chú ý đến mục “Nguy hiểm và Bất tiện” để kiểm tra xác suất sẽ bị bắt cóc, hãm hiếp hay cướp đồ (từ thấp đến trung bình).

Tôi chỉ ở Lima (thủ đô của Peru và là cái nách của thế giới) có hai ngày. Cứ bước chân ra đường là gặp bọn trẻ con lít nhít bu lấy chân: “One dollar, Mister”.

“Vâng, một đô, bọn lắm mồm”, tôi trả lời bằng thổ ngữ. “Một đôla Mỹ là tương đương với 3,31 đồng Peru. Biến ra đường chơi đi!”

Tôi cố tránh bọn vôi vĩnh bày bằng cách ru rú trong nhà nghỉ – một tòa nhà xinh đẹp xây từ hồi thuộc địa ở ngay giữa trung tâm – xem Braveheart từ đĩa lậu và trò chuyện với những sinh viên đi du lịch trong khi không ngừng tợp Pisco Sour (tạm dịch nước tiểu chua) với vị tequila, kem sữa và mùi nôn mửa. Định ra câu lạc bộ ban đêm gọi là “Thiên đường hay Địa ngục, tùy anh gọi” nhưng quyết định sẽ lên giường sớm.

Ngày tiếp theo, tôi bắt xe bus đi Huacachina, qua vùng Ica (tìm trên bản đồ mà xem) và xem một phim khá hấp dẫn tên là “Ước nguyện chết chóc phần VII” trên đường đi. Đi trượt cát trên những đụn cát trên sa mạc và bơi trong hồ nước đọng. Hai ngày sau đó, lại nhảy bus tới Naza và từ đó bay bằng Naza lines (trông khá đẹp trên bưu thiếp) đến Arequipa, một thị trấn nhỏ xinh với khung cảnh núi non đẹp đến mê hồn.

Giờ đây, tôi đang ở một ngôi làng xinh xắn trên độ cao 3600 mét so với Arequipa, gọi là Chivay. Cả ngày hôm qua nằm bẹp vì bị say độ cao và ngấm những cơn kèn kèn khoan cổ khổng lồ. Hôm nay, tôi được mời đến một đám cưới của người địa phương và tắm mình trong những điệu nhảy múa sôi động. Bây giờ tôi phải đi đến nơi duy nhất còn mở cửa trong làng, một quán rượu của dân Ailen.

Hy vọng rằng mọi người đang tận hưởng mùa thu ở London. Sẽ sớm viết tiếp.

Thân ái, Jack

P.S: Fred, bạn mới cùng nhà thế nào?

P.P.S: Mr. và Mrs. Fieldings, chúng mày đã đi tuần trăng mật về chưa?

P.P.P.S: Hi Buddy, lâu lắm rồi không gặp. Giờ thì cú!

P.P.P.P.S: Xin chào Mr. Cox, ông là một người cặn bã, ăn uống, rượu chè quá độ. Thiết tưởng ông muốn được biết tôi đang làm gì.

P.P.P.P.P.S: Thế thôi, những người còn lại không có lời nhắn riêng đâu.

Thứ Bảy, ngày mồng Ba tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người nhận: <không hiển thị>

CC:

Chủ đề: Nam Mỹ II – các lỗi điện tử

Buenas días, filos de putas,

Hừm, như mọi người đã thấy, tôi đã rút kinh nghiệm và từ nay sẽ giấu hết tên người nhận bằng cách dùng bcc.

Cảm ơn cho email “trả lời tất cả” của ông, Fred. Giờ thì đi mà hôn hít Jasper.

Jack

P.S: Mr. Cox, cảm ơn lời đề nghị “bỏ tên tao ra khỏi cái danh sách chết tiệt này”. Rất muốn, nhưng đáng tiếc là tôi không có đủ kỹ năng để làm việc đó. Xin lỗi ông.

-- Thư gốc --

Người gửi: Fred Hardy

Người nhận: Buddy, Claire, Jack, Jasper, Katie, Leila, Lucy, Mel, Miranda, Mr. Cox, Rick, Rupert, Susie

CC:

Chủ đề: Re: Nam Mỹ – Lonely Planet

Ở London này, (thủ đô của nước Anh), thật điên khùng. Hôm nay tôi thức giấc lúc 8 rưỡi sáng. Sau đó, tôi đi tắm và ăn sáng. Tôi ăn Crunchy Nut Conflakes^[66] với một chút sữa ít béo. Sau đó, tôi pha một ít cà phê “fair trade”^[67] – chúng ta đều có thể cứu vãn thế giới bằng những cách đơn giản nhất. Và rồi tôi ngồi xuống bàn trong 8 tiếng đồng hồ và làm việc.

Tối nay, tôi sẽ ra bar, nơi mọi người tụ tập mỗi tối. Đây là nơi khá dân dã, tên quán là “Vi hành”. Những người dân bản xứ nơi này cũng cởi mở và chân thực hơn. Hoàng hôn ở đây cũng thế. Trên đây là những chi tiết minh chứng rằng sống ở London trong độ tuổi đôi mươi thật là một trong những kinh nghiệm đáng giá và phong phú nhất trên đời.

Tôi đang dần dần thuần thục hơn với vốn tiếng Anh của mình. Tên tôi là Fred. Jack hay gọi tôi là “Anh bạn cùng nhà Fred”. Tôi có một em gái. Tên nó là Beatrice. Tôi có một con chuột bạch. Con chuột bạch tên là Gnasher. Tôi thích đi học. Môn học ưa thích của tôi là Khoa học và Thể dục. Tôi muốn một cái kem vị blackcurrant và 4 gallon xăng xe.

Tôi hy vọng rằng các bạn đều đang bơi trong những hồ lớn của nhân loại như tôi.

Chào thân ái từ Fred.

P.S: Cho tôi ra khỏi cái danh sách này.

Thứ Hai, ngày 5 tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người nhận: <không hiển thị>

CC:

Chủ đề: Nam Mĩ III – nhà vệ sinh

Kể từ thư trước, chủ yếu tôi ngồi trong nhà vệ sinh cho cả nước Anh. Tôi nghĩ đó là do cái “bánh mì kẹp thịt” ăn ở “quán người Ailen” ở Chiway.

“Anh có muốn hâm nóng lại không?” người bán hàng gốc Ireland hỏi (tên anh ta là José!^[68])

“Không, tôi muốn anh làm cho tôi một cái mới”. Tôi đáp.

Nhưng tôi nghĩ anh ta chỉ hờ qua lượt than ấm đủ để kích hoạt tất cả các loại vi khuẩn tiềm tàng ở Peru.

Extra hamburguesa con tocino y quesada y mierda (người bán hàng lại xỏ một tràng tiếng Tây Ban Nha)

Mười phút sau, tôi chạy trốn chết vào nhà vệ sinh. Cảm tưởng như đang cố phun ra một con rồng giận dữ. Nó làm tôi nhớ đến một trong những bài luận văn của tôi ở Đại học: Phần mở đầu lủng củng, một vài lập luận vững chắc ở thân bài và một kết luận lỏng lẻo. Trong 24 tiếng vừa rồi, tôi đã đi cầu tới 28 lần. 15 lần là đại tiện. 8 lần chỉ ra hơi. 5 lần còn lại thì tôi không biết nên khạc nhổ hay quỳ xuống sà nũa.

Nói chung, kỳ tích của tôi đạt được trong nhà tắm ở Nam Mĩ không phải ai cũng đạt được. Khi “đường ra” khó bị kiểm soát hơn bình thường, phải có khả năng cân bằng của một vận động viên thể dục dụng cụ Đông Âu mới có thể giữ được cho cái quần đang mặc được khô ráo, sạch sẽ. Tôi có khả năng cân bằng của một người Anh béo ị trong kỳ nghỉ phép.

Vô cùng xin lỗi nếu có ai đọc thư này trong giờ ăn trưa. Dân du lịch chúng tôi đôi khi quên khuấy đi mất rằng mọi người ở nhà thường không nói chuyện ỉa đái. Giả dụ tôi có về nhà, có lẽ tôi sẽ bị một cú sốc văn hóa lớn.

Thôi, tôi phải dừng ở đây đã. Con thú dữ lại tỉnh giấc rồi.

Thân ái, Jack (chỉ còn một nửa của chàng Jack ngày nào)

P.S: Rick, rất vui khi nghe tin mày có một tuần trăng mật vui vẻ, bận bịu. Hy vọng Lucy cũng thích Venice.

Thứ Năm, ngày 15 tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người nhận: <không hiển thị>

CC:

Chủ đề: Nam Mỹ IV – thuốc tránh tiêu chảy

Mọi người hẳn sẽ mừng lắm khi biết được tôi đã uống liên ba liều thuốc chống tiêu chảy và không hề đi đại tiện trong suốt 100 tiếng vừa rồi.

Tuy nhiên, khi một bộ phận của cơ thể bắt đầu hoạt động tử tế thì một bộ phận khác lại lặn ra hồng. Tôi phải uống mấy viên Diamox để tránh bị say độ cao. Ai dè ngoài cảm giác ngứa ngáy khó chịu, nó còn gây tác động phụ là phải đi tiểu liên tục. Điều này có thể là một vấn đề nhỏ vì đêm nay tôi sẽ phải bắt một chuyến xe bus đường dài và không có toilet từ Arequipa đến Puno (ven hồ Titicaca).

Để chuẩn bị, tôi đã không ăn uống gì cả ngày. Mặc dù vậy, chắc tôi không thể chịu đựng được quãng đường dài như thế. Thậm chí Ước nguyện chết chóc phần IX cũng không giải được cơn buồn. Tôi chuẩn xuống hàng ghế trống ở cuối xe và găng “xả xui” vào một cái lọ Coca trống. Như một số người đã biết, của quý của tôi thuộc loại to con và khó điều khiển. Tôi đang cố gắng hết sức trên chiếc xe long xòng xọc, ngược mắt lên thì bắt gặp người lái xe đang gườm gườm nhìn tôi.

“Anh đang làm cái gì thế?” Tôi nghĩ ông ta nói bằng thứ tiếng thổ ngữ cực kỳ khó hiểu.

“Tôi đang tè bằng cái chim to ương bướng”, tôi trả lời bằng tiếng Anh rất lưu loát.

Tại thời điểm đó, ông ta quyết định quăng tôi xuống xa để tôi phải đợi bên vệ đường mất 24 giờ đồng hồ cho tới chuyến sau. Đó là một trong những sự kiện khiến cho các cuộc ngoại du thật là những “sang khôn” quý báu, khác hẳn những nhàm chán, tẻ nhạt nơi quê nhà.

Kể từ đó, tôi đã đến thăm Puno, La Paz (thủ đô của Bolivia), Copacabana (tuyệt đẹp), Isla de Sol (viên ngọc long lanh) và quay lại Puno. Điểm dừng chân sắp tới của tôi sẽ là Custo, Inca Trail.

Tôi muốn kể nhiều chuyện hơn nữa nhưng e rằng, mọi người với cuộc sống vô nghĩa, nhàm chán ở thủ đô, sẽ chết vì ghen tị nên thôi.

Vừa đi xem mặt trời lặn ở hồ Titicaca về. Hy vọng mọi người vui vẻ và ngày hôm nay không bị tắc trong tàu điện ngầm quá hai tiếng.

Thân ái,

Jack.

P.S: Đi đồng ra được hình chữ S nhé. Thành hình thành khuôn hẳn hoi. Tuyệt vời! Nhớ nhắc tôi cho xem ảnh khi về. Đang tính chuyện năm tới tham gia giải Turner Prize với chủ đề “Chuyến đi Nam Mỹ” bao gồm một bộ ảnh minh họa về quá trình thay đổi trong hệ thống bài tiết của tôi. Chắc chắn là ăn giải, mọi người có đồng ý không?

P.P.S: Lucy, chia buồn khi nghe tin Rick tưởng nhầm gelato con pistachio là một bức tranh Phục hưng.

Thứ Bảy, ngày 24 tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người nhận: <không hiển thị>

CC:

Chủ đề: Nam Mĩ V – Wayne và Dwayne

Hola^[69] những người chưa chặn email từ địa chỉ này. Một số người lo ngại rằng tôi sẽ cô đơn khi đi du lịch một mình. Đừng lo, tôi hoàn toàn có khả năng tự tạo niềm vui.

Ví dụ, khi có ai đó lại gần gạ bán một thứ đồ lưu niệm rẻ tiền, tôi mở miệng cười lịch sự và chua cho một câu: “Chắc mày điên mẹ nó rồi, anh bạn thân mến ạ, nếu anh nghĩ rằng tôi sẵn lòng bỏ những đồng tiền mồ hôi, nước mắt của mình để mua mấy cái đồ hàng mã đó”. “Vâng, signor.^[70] Signor, tốt lắm, tốt lắm” Tôi quả là tốt, phải vậy không?

Nhưng cũng phải thừa nhận rằng đôi khi có bạn đi cùng thì vui hơn biết bao. Ví dụ như khi tôi mua một lọ mứt ăn với bánh mì hiệu “Fanny”^[71], sao mà mong có Fred ở đó thế không biết.” Chuyển cho tao Fanny khi mày dùng xong nhé, Jack!” và cả hai đứa tôi sẽ chết vì cười sặc mắt. Nhưng tôi cũng gặp khá nhiều bạn du lịch trên đường. Nào là những người Israel sáng nào cũng trần truồng bơi ở hồ Titicaca rồi chạy lên ngọn đồi gần đó trước bữa sáng, cãi nhau chí chóe cả ngày. Rồi những người Úc nhằm hướng đông đi về Earl’s Court, trong khi những người Úc khác lại nhằm theo hướng tây ngược lại. Có một vài người Anh làm việc ở trung tâm tài chính cố chạy trốn khỏi “trần đời” và khá nhiều những kẻ bụi đời, bạc nhược chạy trốn thực tại. Tôi còn gặp những người Pháp và Hà Lan nói tiếng Anh còn trôi chảy hơn Rick và những người Mĩ giả vờ là dân Canada.

Tôi đã thu thập vài chục địa chỉ email và hơn trăm lần hứa hẹn sẽ liên lạc lại với họ. Tôi không có ý định giữ bất kỳ lời hứa nào. Thật đấy, khi anh mặc quần áo phong trần, bụi bặm, ngồi nói chuyện bài tiết nơi rừng rậm Nam Mĩ thì làm bạn bè còn quý hóa chứ còn tụ tập ở London? Xin lỗi nhé!

Nhưng có hai người khá nổi bật là Wayne và Dwayne. Tên đầy đủ của chúng là Wayne Bunchanan Dunlop và Dwayne Bernard Carter. Cả hai là người Essex, đeo ba lô hiệu Burberry, đang có một năm nghỉ sau khi tốt nghiệp cấp ba, chuẩn bị nhập trường Đại học Polytechnic ở phía Tây nước Anh.

Tên khai sinh của Wayne là Wayne Dunlop. Em họ là Dwayne Carter (cả hai trùng ngày tháng năm sinh). Khi 7 tuổi, bà của chúng (Tracey Bernard) là một trong những người đầu tiên trúng loto 10 triệu bảng. Wayne Dunlop trở thành Wayne Bunchanan Dunlop và Dwayne thì trở thành Dwayne Bernard Carter. Cả hai đều được ghi danh ở Eton. Cả hai đáng bị khai tử từ khi mới sinh.

Lần đầu tiên tôi gặp chúng nó là khi đang lang thang ở Cusco, chúng cãi nhau chí chóe liệu có nên trả 100 đô cho cái áo khoác kiểu dân tộc hay không.

“Mặc cả làm gì, Wayne. Bọn mình có quá nhiều tiền. Thôi thì gạ trả thằng cu nghèo khổ này gấp đôi số tiền đi”.

“Đó không phải là điểm chính, Dwayne. Xem trong quyển Lonely Planet, hay còn gọi là Kinh thánh này này, họ đã bảo là chúng ta phải mặc cả khi mua hàng. Nếu không thì người bán hàng sẽ cảm thấy bị xúc phạm đấy!”

“Nghe này, Wayne. Nhà bố tao còn nhiều tiền hơn lá mùa thu. Thôi trả tiền đi rồi biến.”

“Nhưng cái áo này sợ có đựng màu với ba lô Burberry không?”

Tôi tới gần và nói với chúng rằng cái áo khoác ấy chỉ đáng giá 5 đô là cùng. Tôi cũng cảnh báo với chúng là khi về nhà, chúng sẽ không bao giờ có cơ hội mặc cái áo đó lên người. Từ giờ phút đó trở đi, tôi là người bạn chí cốt. Trong mắt chúng, tôi là một vị thánh du lịch, biết tất tần tật về giá cả và giá trị của mọi vật trên đời.

Thế là chúng tôi quyết định sẽ đi Inca Trail cùng nhau. Wayne muốn đi theo kiểu du lịch 5 sao, nghĩa là thuê người dân tộc gửi loại lều có nhà vệ sinh bên trong và hệ thống làm ấm khăn mặt. Dwayne thì lại muốn tự khuôn vác lấy nồi niêu xong chảo. Tôi thuyết phục chúng đi theo giải pháp trung gian để cả hai đều vui vẻ.

Chuyến đi khá thú vị. Hừm, trừ việc gặp một nửa thanh niên nước nhà đi du lịch trước khi nhập đại học, bị bọn Israel vượt mặt và gần chết vì say độ cao. Ngày cuối cùng chúng tôi bị bọn người dẫn đường đánh thức dậy từ 4 giờ sáng để đi bộ lên “cổng mặt trời”. Chúng tôi hò hét theo Beatles bài “tiên sư mày, mặt trời ở đâu, do, dah, do, dah...” bởi vì Machu Picchu^[72] theo hứa hẹn hoàn toàn bị che khuất bởi sương mù buổi sớm. “2 đô la”, người dẫn đường nói. “Tiền gì?”

“Công chỉ đường lên ‘Cổng mặt trời’.”

“Tiếng Tây Ban Nha cho ‘Cút mẹ mày đi’ là gì ấy nhỉ?” Dwayne hỏi. “Saddus offus, với âm ‘s’ kéo dài”.

Bây giờ đi về Cusco. Lại đến quán của người Ailen để uống say Pisco Sour.

Thân ái,

Jack

P.S: Buddy, thế thì không hay lắm nhỉ?

P.P.S: Jasper, tạo gặp một thằng quen mày ở Đại học. Tên nó là Crispin Maclean. Thằng đấy chó lắm. “Thế giới quá nhỏ bé phải không?” Tao hỏi nó. “Cũng không hẳn,” hắn đáp. “Về mặt xác suất thống kê mà nói thì cơ hội để gặp một người bạn của Jasper trên Inca Trail còn cao hơn nhiều so với gặp hắn ở trong thư viện ở Oxford”. Đấy, mày thấy tao nói có đúng không? Hắn quả là khốn nạn.

P.P.P.S: Phải đấy, Leila, tôi có cả nhật ký nữa. Nhưng không, nhật ký của tôi không được dí dỏm như những email này đâu, đừng lo!

P.P.P.P.S: Xin lỗi vì không thể trả lời riêng cho từng người một. Internet ở đây dở ngoài sức tưởng tượng. Có lẽ máy tính được chạy nhờ điện phát ra từ guồng quay vận hành bằng những con chuột ốm yếu, nhỏ xíu. Bọn khốn nạn này lười biếng lắm, thường xuyên làm email của tôi bị xóa trước khi được gửi. Thôi vậy, mọi người chịu khó viết thư nhé!

Thứ Ba, ngày 27 tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail. Com]

Người nhận: <không hiển thị>

CC:

Chủ đề: Nam Mĩ II – bị cướp

Hola gilipollas,

Hôm qua tôi vừa bị trấn lột, đánh đập tơi bời, đào kè bên cổ, bị lột hết quần áo trong nhiệt độ dưới 0 và bị tước sạch mọi vật dụng. Ít ra thì bây giờ có thể đòi công ty bảo hiểm đền bù một cách chân chính.

Wayne, Dwayne và tôi đang ngồi ở một quán bar tên là Uptown ở vùng trung tâm thành phố Cusco. Cả hai thằng chúng nó mãi mê tiêu tiền từ thẻ tín dụng của bố, hoa chân múa tay tán tỉnh bất cứ cái gì gần trước mũi. Chúng nó hoàn toàn không có ý định giấu mình ở cái xứ này.

Tầm rạng sáng, một thằng cầu bơ cầu bất tiến tới gần chúng tôi. “Mày có muốn mấy thứ cặn bã không?” Hắn thăm thì. “Ồ, không, cảm ơn, tao đã nốc đủ mọi cặn bã rồi!” “Không, ý tao là mấy thứ loại tốt ấy? Bánh cứng, heroine, lá coca? Kiếm được cả các em tươi trẻ nữa. Muốn không? 5 đô một lượt”. “Thằng chó đang gạ gì đấy?” Wayne hỏi. “Gạ chúng mình mua ma túy”. Tôi trả lời. “Ồ tuyệt,” Dwayne cất tiếng, “nghe có vẻ đúng mùi du lịch chuyên nghiệp đấy!”

Tên cò mồi ra hiệu cho chúng tôi đi theo hắn ra một góc khuất nơi có cả 8 thằng to con lực lưỡng nhảy xổ lên chúng tôi, giơ dao kè cổ chúng tôi. “Cái gì đây, cái gì đây?” Thằng to con nhất hỏi. “Cái đó, thưa anh, là một con dao ạ. Cút mẹ chúng mày đi!” “Dwayne, cầm mẹ cái miêng lại. Nghiêm túc đấy, làm theo lời bọn nó!” “Đến khi chết mới biết chất anh hùng né!” Wayne khò khè nói. “Vâng ạ,” Dwayne cố xen vào, “đây quả là một kinh nghiệm xương máu. Thật là cơ hội ngàn vàng để gặp thổ dân”.

Lũ thổ dân cũng khoái gặp chúng tôi phải biết. Dao kè cổ, chúng tôi bị tước hết ví, thắt lưng đựng tiền và hộ chiếu. Sau đó, chúng giữ hai anh em kia lại làm con tin và dẫn tôi về khách sạn để vét nốt đồ đạc trong phòng. Cuối cùng, mỗi thằng bị giã cho một trận nhớ đời.

May thay, Wayne có một điện thoại vệ tinh thế hệ thứ ba được gửi trong két sắt của khách sạn nên hẳn có thể gọi về cho bố. Ông bố liền chuyển ngay vài nghìn bảng sang, thế nên tôi mới lại có quần áo mặc. Tuy nhiên, hộ chiếu đã bị mất, tiếc đứt gan đứt ruột vì tôi đã thu thập được hàng loạt các con dấu hải quan từ các nước châu Mỹ. đành phải vác mặt đến Đại sứ quán ở Lima vậy. Hy vọng mọi người ở London an toàn và khỏe mạnh trong những phòng làm việc nóng nực và những khu chung cư chật chội.

Thân ái,

Jack

P.S: Fred, ông có thể làm ơn gọi điện cho bố mẹ tôi báo cho các cụ biết là tôi rất nhớ hai cụ, rằng tôi vẫn ăn uống đầy đủ, vân vân và vân vân... Điện thoại của tôi cả tuần rồi không dùng được và tôi không nghĩ là các cụ nhà tôi lại dùng email.

Thứ Sáu, ngày 30 tháng Chín

Người gửi: Jack Lancaster

[unemployed@hotmail.Com]

Người nhận: <không hiển thị>

CC:

Chủ đề: Bố tôi

Chào mọi người

Đây là email cuối cùng của tôi từ Nam Mỹ. Có thể một vài người đã nghe tin dữ. Bố tôi vừa đột ngột qua đời sáng thứ năm. Tôi vừa biết tin qua email của mẹ. Chẳng biết nói gì hơn.

Hy vọng ngày mai có thể đặt được vé bay về. Thế thôi.

Nhớ mọi người, Jack

THÁNG MƯỜI

Thứ Bảy, ngày mồng Một, tháng Mười

Chưa bao giờ nhìn thấy email nào như cái email của mẹ. Có vẻ không đúng lúc để đùa cợt nhưng có lẽ mẹ tưởng viết email cũng như viết điện tín tính tiền theo chữ.

“Jack. Chấm. Bố qua đời sáng thứ năm. Chấm. Rất buồn. Chấm. Về nhà đi con. Chấm. Yêu con nhiều. Mẹ. Chấm.”

Và thế đấy. Chấm hết tất cả. Các đồng hồ đều chết đứng. Thế giới của tôi ngừng quay. Hoàn toàn chấm hết.

Nhưng giờ đây, ngồi trên ghế hạng nhất của BA^[73] trên đường về, tôi không biết phải nghĩ gì nữa. Không thể khóc thêm được nữa. Nhưng cũng không thể đặt dấu chấm hết vào những suy nghĩ lộn xộn trong cái đầu u tối của mình:

1: Được nâng cấp lên ghế hạng sang vì lý do tang thương cũng sướng.

2: Liệu vừa lợi dụng được nâng cấp lên hạng nhất vừa gọi thêm một ly sâm banh nữa có phải phép không?

3: Nữ tiếp viên ở hạng nhất trông tử tế hơn hẳn hạng thường.

Tôi cảm thấy tê liệt và trống rỗng. Tôi không thuộc vào múi thời gian nào. Tôi không tin vào email của mẹ nữa. Chắc chắn là nhầm lẫn. Lần cuối tôi gặp bố, ông có vẻ khỏe khoắn, hồng hào. Hay bố bị tai nạn ô tô? Hay bị ám sát?

Hàng tỉ câu hỏi không có lời đáp. Chúng đều cũ rích, khủng khiếp và xa vời sự thật. Nhưng rồi thực tế cũng thấm dần và tôi chợt hiểu. Bố tôi, người đáng giá nhất trên đời này đã ra đi hai ngày trước. Tôi sẽ không bao giờ gặp lại bố nữa. Tôi về chỉ để thấy cái cơ thể lạnh lẽo và vô hồn. Ông sẽ không đón tôi ở sân bay và bóp nhẹ vào vai tôi như ngày nào. Trong khi tôi ích kỉ lang thang ở Nam Mỹ thì bố đã ra đi mãi mãi. Trong khi tôi bận bịu soạn những email lố bịch thì bố từ giã cõi đời này. Tôi sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa. Ông chết đi trong nỗi xấu hổ, nhục nhã về đứa con trai đầu.

Có cái gì đó trong tôi vừa vỡ vụn và tôi bắt đầu khóc như mưa như gió. Tôi dấn thùm thụp vào lưng ghế trước mặt, nổi đóa với ánh sáng mờ mờ trong máy bay. Mọi người trên trời nhìn nhưng tôi chẳng bận tâm. Bố họ

có chết đâu? Bây giờ đối với tôi thế giới chỉ là một màu đen kịt, tối tăm và cô đơn. Một nam tiếp viên ân cần hỏi thăm liệu tôi có ổn không và tôi quát thẳng vào mặt anh ta. Tôi thấy giận vì anh ta được sống. Tôi chạy ra nhà vệ sinh, khuỵu ngã xuống sàn, hai tay ôm lấy bồn cầu, thấy an ủi vì ít ra được tiếp xúc với một vật thể hữu hình.

Phải mất hai ly sâm banh miễn phí sau đó tôi mới tỉnh táo và cảm nhận sự mất mát bi thương này. Tôi căm thù bản thân. Tôi là một kẻ vô dụng, là đứa con bất hiếu. Phải có chất cồn mới làm tôi chạm đến bản chất con người. Tôi không xứng đáng được gọi là con trai của bố.

Tất cả sao mà lạnh lẽo, đen kịt, tăm tối và cô đơn thế này!

Giá mà máy bay rơi!

Chủ nhật, ngày mồng Hai tháng Mười

Máy bay không rơi. Ngay ngoài cửa hải quan ở Heathrow là cả một phái đoàn đón tôi: Fred, Rich, Lucy, Katie, Jasper, Claire và Leila.

Tôi gắng tỏ ra cứng cỏi nhưng nghĩa cử của các bạn làm tôi quá cảm động. Họ đã đi tàu điện ngầm tới đây và đặt sẵn ô tô để đưa tôi về Berkshire. Tất cả đều lặn lội 3 tiếng đồng hồ chỉ để gặp tôi vãn vện trong vòng 10 phút rồi hộ tống tôi khởi sân bay. Tôi khóc nức nở trong cánh tay bè bạn. Họ là những người bạn chí cốt của tôi. Đây không phải là trong phim *Love, Actually*.^[74] Đây là chuyện có thực. Cầu Chúa phù hộ cho họ lên thiên đường rồi quay lại hạ giới.

Sau đó, tôi ngồi một mình trên ô tô, hướng về phía M4. Tôi nhìn ra cửa sổ. Mỗi ngày ở Anh có khoảng 1500 người chết. Cái chết của một vài người trong số họ có ảnh hưởng đến hàng nghìn người khác. Một vài người ra đi chẳng được ai đoái hoài. Có những người sẽ được tưởng nhớ hàng thập kỷ nhưng cũng có người chỉ được nhớ đến trong vài giờ. Mặc dù vậy, mỗi ngày ở đất nước này cũng có hơn 10.000 người chịu cảnh tang tóc.

Bỗng dưng tôi cảm thấy có một mối liên hệ đặc biệt với sự mất mát, bi lụy này. Tôi chỉ muốn được vươn tay chạm lấy những con người đồng cảnh ngộ, được lau những giọt nước mắt lăn dài trên gò má họ và nói: “Tôi hiểu”. Nó sẽ làm cho nỗi đau được phân tán phần nào. Chúng ta chỉ là những con số trong vòng quay ngẫu nhiên của hy vọng và thất vọng.

Nhưng tôi không muốn được chia sẻ. Tôi ghen tị với những kẻ khác, “một cái chết là tang thương, một tử thương vong chỉ là số liệu”. Tôi không muốn bố là một trong những con số vô hồn. Và tôi cảm nhận rằng cái chết của bố đau đớn, xót xa hơn tất cả cộng lại.

Sự xót xa ấy thực sự xoáy sâu vào tâm can tôi khi xe đậu trước nhà. Đã có thể cảm nhận thấy sự trống vắng hiện hữu. Bố mẹ đã sống ở đây cả cuộc đời. Đây là xe ô tô của bố mà chúng tôi đã cùng nhau cọ rửa. Đây là chiếc xe goòng bố hay đẩy khi làm vườn. Đây là những khung cửa sổ tróc sơn mà bố chưa bao giờ có thời gian để quét lại. Đây là chú chó ngơ ngác, không hiểu tại sao chẳng có ai dẫn mình đi dạo. Hình bóng có ở khắp nơi nhưng bố chẳng còn tồn tại nữa!

Em trai Ben ra đón và ôm lấy tôi. Hai anh em đứng lặng ở lối vào, sứt sùi, chẳng nói nên lời. Không từ ngữ nào có thể diễn đạt được cảm xúc của chúng tôi lúc này.

Sau đó, mẹ bước ra. Khuôn mặt mẹ bừng sáng khi nhìn thấy hai cậu con trai đã trưởng thành. Chúng tôi tay mở tay đón mẹ. Cả ba người còn lại trong gia đình Lancaster đứng đó, run rẩy trong ánh nắng tháng Mười. Chú chó khụt khịt và len vào giữa. Cả ba chúng tôi ngồi sụp xuống, vuốt ve khuôn mặt chú, ôm chú vào lòng và nặng nịu vỗ về. Đôi khi, nói chuyện với một con vật còn dễ hơn nhiều so với nói về một người yêu dấu mà ta không bao giờ còn được gặp nữa.

Thứ Hai, ngày Ba tháng Mười

Bố ốm bệnh từ lâu lắm rồi. Tôi bàng hoàng vì không ai nói cho mình biết, nhưng còn giận dữ với bản thân hơn vì đã không tự nhận ra sự thật. Kia là tôi, bạn bịu trong thế giới nhỏ bé với những lo toan về ung thư tinh hoàn vợ vẫn, sự nghiệp vật vãnh hay những trục trặc bạn gái vô duyên thì đây là bố, im lặng đấu tranh với căn bệnh ung thư giai đoạn cuối từ hồi tháng Hai. Tôi không thể tức giận với mẹ vì đã không nói cho tôi biết về bệnh của bố. Mẹ đã thay đổi thành một con người khác, nhân hậu, từ tốn hơn. Có thể cảm nhận rõ rệt trái tim mẹ đã bị vỡ ra thành nghìn mảnh nhưng điểm tốt là mẹ như được thừa hưởng vài ưu điểm của bố. Tôi cảm thấy hối hận vì những điều tồi tệ mình đã viết về mẹ trong nhật ký.

Nhìn vào mẹ, tôi có thể nhìn thấy hình ảnh của người phụ nữ từng yêu bố 30 năm về trước. Người phụ nữ đã yêu say đắm chàng thanh niên cũng trạc tuổi tôi bây giờ. Tôi hẳn vẫn yêu bố cho dù bố là con người tồi tệ đến mức nào đi nữa, chỉ vì một lí do đơn giản: Ông là bố tôi. Nhưng mẹ đã lựa chọn bố để yêu. Mẹ say mê bố. Mẹ cưới bố. Mẹ sinh ra những đứa con của bố. Mẹ biết bố 5 năm trước khi tôi bập bẹ nói tên ông. Bất cứ cảm giác đau đớn nào mà tôi đang chịu đựng, mẹ còn cảm thấy buốt giá gấp triệu lần. Tôi sẽ không bao giờ còn tìm thấy một người cha nào nữa, nhưng hy vọng rằng tôi sẽ tìm thấy tình yêu, tìm thấy được người vợ hiền và những đứa con ngoan của mình. Với mẹ, tương lai đâu còn tồn tại. Tất cả mẹ có bây giờ là hai thằng con trai.

Bố đã mất. Tình yêu của mẹ đã ra đi. Cái chết đã chia lìa họ.

Thứ Sáu, ngày mồng Bảy tháng Mười

Đám tang.

Chúng tôi chỉ định làm một đám tang nhỏ trong gia đình nhưng rồi hộp thư và điện thoại đầy ắp những lời nhắn hỏi từ những người quen biết, yêu quý bố. Nhà thờ trong làng chật cứng những người đến nói lời chia ly.

“Từ hư không ta sinh ra và từ hư không ta lại quay về. Chúa ban ơn và Chúa lại gọi ta đi.” Giọng vị linh mục trầm bổng bắt đầu buổi lễ.

Tôi thì nghĩ: “Không, Chúa trời sao mà tệ hại. Đức tối cao vô hình đã ghen tị một cách ngẫu nhiên. Tôi nguyện rửa Chúa trời.”

Tôi đứng lặng chờ mình sẽ bị sét đánh chết vì tội phỉ báng Chúa trời.

Buổi lễ vẫn tiếp tục. Cậu James, em trai của bố, đọc chương Ecclesiastes từ Kinh Thánh: “Cát bụi lại trở về cùng cát bụi”.

Tôi nghĩ: “Không, bố tôi không phải là cát bụi, bố sẽ không bao giờ là cát bụi. Bố là người cha yêu quý nhất trên đời của tôi.”

Sau đó, em trai Ben đứng dậy, chững chạc đọc bài thơ mà bố và em cùng chọn.

Làm sao có thể không khóc được trước những vần thơ tuyệt đẹp và đầy nghị lực ấy? Tôi biết chúng nghe có vẻ sáo rỗng và được nhắc đi nhắc lại không dưới 1500 lần mỗi ngày ở cái xứ sở này. Nhưng sao từng từ, từng chữ lại có sức mạnh tâm linh đến thế? Chúng đạt được mục tiêu hoàn toàn trái ngược với mục đích ban đầu là để động viên, làm dịu nỗi buồn cho người nghe. Tôi khóc ròng một cách tự nhiên không cần che giấu.

Chúng tôi cùng hát một đoạn trong bài “Guide me, oh Thou, Great Redeemer” – bài hát ở đám cưới của bố mẹ. Tôi cố gắng lấy lại vẻ cứng cỏi để có thể làm chỗ dựa xứng đáng cho cả gia đình. Liếc nhìn mẹ để lấy thêm nghị lực. Mẹ đứng thẳng người, không hát theo mà để lời hát bao phủ lấy mình, đắm chìm trong ký ức. Nước mắt tuôn trào một bên mắt mẹ nhưng bên kia lại thấp thoáng nụ cười đôn hậu. Tôi khẽ xiết tay mẹ. Mẹ quay sang tôi dịu dàng nói: “I love you”. Lâu lắm rồi, kể từ khi tuổi tôi bắt đầu có hai chữ số, mẹ mới lại nói với tôi câu đó. Hàng tháng

rồi cũng chẳng có ai dùng câu đó với tôi. Tôi lại thấy mình yếu đuối không cưỡng nổi.

Nhưng tôi phải giữ bình tĩnh vì bây giờ đến lượt tôi lên nói lời giã biệt. Khi bước giữa hai hàng ghế và mở tờ giấy cầm theo, bỗng dưng tôi nhận thấy mình đang chìm trong biển người, với những khuôn mặt quen thuộc và lạ lẫm, tất cả đều đơm vể cảm thông. Tôi cũng chợt nhận ra mình trông bi thảm đến mức nào. Đợi cho những nốt nhạc cuối cùng từ cây đàn organ lắng dứt, tôi bắt đầu:

“Con yếu đuối và Đức Chúa trời đầy uy lực. Xin hãy nắm tay và dìu dắt con đi trên cõi đời này.

Bố tôi là một con người phi thường về mọi khía cạnh. Những năm gần đây, mẹ thường hay trêu ông về chiều ngang không ngừng phát triển. ‘Em phải đi kéo tay cho dài hơn để còn ôm anh’, đó là câu trả lời đầy tình cảm quen thuộc của ông.

Bố tôi còn là con người đầy tự trọng, kiên nhẫn và bao dung. Ông không chỉ là người cha tốt nhất mà tôi có thể có, ông là người cha tuyệt vời nhất mà bất cứ ai có thể mơ tới.

Tôi biết bố đã có tác động tích cực tới hàng ngàn học sinh và hàng trăm giáo viên, những người luôn coi bố như một vị cha già bao dung. Cuối tháng này, trường Morley Park sẽ làm lễ tưởng niệm cho bố. Ông là người chèo đò đầy tình thương suốt 20 năm trời ở nơi này.

Xin mọi người thứ lỗi, tôi muốn nhắc đến một chút về quan hệ thân thiết giữa hai bố con chúng tôi qua một phần tư thế kỉ vừa qua. So với bố, tôi luôn cảm thấy mình thật yếu đuối. Bố là hình mẫu cao vời vợi mà tôi không bao giờ theo kịp. Trong phim Vua Sư tử, có một cảnh rất cảm động khi Simba cùng cha vượt qua thảo nguyên hoang dã, cậu ướm thử bàn chân nhỏ xíu của mình vào vết chân cha. Tôi đã tiếp cận cuộc đời này với sự run rẩy của Simba. Nhưng bố luôn là một Mufasa đầy tình thương đối với tôi. Bố là ngọn núi Thái Sơn của lòng thân thiện và hạnh phúc. Bố dạy tôi từ trượt tuyết đến chơi cricket, bố chịu đựng những ngổ ngắc trong giai đoạn dậy thì ngấn ngủ của tôi rồi lắng nghe những trăn trở gần đây của tôi. Bố luôn nắm tay tôi, ở bên cạnh tôi khi tôi cần giúp đỡ. Tôi không xứng đáng điều đó. Tôi mang nợ bố vô vàn, tôi nợ bố cả thế gian này.

Và tôi còn nợ bố điều này: Bố ơi, con sẽ làm mọi điều có thể để xứng đáng với bố. Con sẽ luôn kính trọng những di sản của bố. Những kỷ niệm của bố sẽ là những kỷ niệm của con. Bố đã và sẽ mãi là chỗ dựa vững chắc của con. Con sẽ cố gắng làm điểm tựa cho cả gia đình mình. Con yêu bố. Con sẽ luôn luôn yêu bố, bố ạ.

Cho dù mặt trời đã lặn phía sau chân trời, ánh sáng huyền ảo vẫn phản chiếu và bao trùm lên mọi cảnh vật.

Ánh sáng phản chiếu từ những ký ức về Charles Lancaster sẽ thấp sáng cuộc đời ta mãi mãi.

Amen.”

Nước mắt đầm đìa, tôi tìm về chỗ ngồi. Tất cả mọi người đứng dậy hát đoạn cuối bài thánh ca và nghe lời thơ từ biệt của John Donne.

Ben và tôi đứng ở phía trước quan tài. Cậu James và cậu Tom đứng ở phía sau. Và từ tốn, chậm rãi, nước mắt tự nhiên tuôn trào, chúng tôi nâng bố dậy, đi dọc giữa các hàng ghế trong bản nhạc của Bach giọng Mi thứ. Ben và tôi nắm tay, đỡ bố trên vai. Bố như một đứa trẻ được nâng cao khỏi đám đông, đi về phía xe tang và ngôi mộ mới đào.

Thế là hết. Chẳng còn gì nữa ngoài lễ hỏa táng, những lời thăm hỏi, những bức thư không có trả lời, những đêm dài cô đơn với những bài diễn văn rỗng tuếch về Chúa, Con người và sự vô nghĩa, lối bịch của những hội hướng đạo ca ngợi sự tồn tại của loài người.

Chẳng còn gì nữa ngoài những tiếng la hét.

Thứ Sáu, ngày 21 tháng Mười

Tôi vẫn luẩn quẩn ở nhà, giúp dọn dẹp đồ đạc của bố. Thực là một công việc đầy nỗ lực. Có những việc con con mà anh không bao giờ nghĩ đến như có nên gửi quần áo cũ cho các hàng từ thiện hay nên giữ tấm ảnh nào...

Với riêng mình, tôi chẳng biết phải nghĩ gì nữa. Thực đấy, tôi không biết mình phải để tang trong bao lâu? Có phải thấy xấu hổ nếu như tôi bắt đầu hưởng thụ cuộc sống không? Tôi nên ở lại để chăm sóc mẹ trong bao lâu? Liệu bố muốn gì trước khi qua đời?

May mà có một số thứ giúp tôi giữ được tỉnh táo.

Thứ nhất là một bức thư khá tình cảm từ Leila. Kết thúc bức thư là một đoạn thơ gọi là “Lời kết”. Em bảo là em tìm thấy ở đâu đó (nhưng tôi nghĩ là do em tự sáng tác). Tuy không phải là thơ Shakespeare nhưng tôi rất thích.

Thứ hai là một bức thư mà bố viết hai ngày trước khi mất:

“Jack yêu quý,

Bố viết thư này, đoán chắc rằng bố con mình sẽ không còn gặp lại nhau nữa. Sức khỏe bố giảm sút đột ngột và bố mẹ không biết làm thế nào để liên lạc với con ở Nam Mỹ. Bố sẽ gửi lại mẹ thư này khi viết xong. Bố cũng dặn mẹ chỉ đưa cho con vào một thời điểm thích hợp sau đám tang.

Bố không muốn con buồn. Cuộc sống quá ngắn ngủi và quý giá. Bố muốn con hòa nhập với cuộc sống, cười hộ bố, yêu hộ bố, uống hộ bố.

Bố vốn không tin lắm vào cuộc sống sau cái chết nhưng bố có thể nhìn thấy mình trong con và Ben. Điều đó cũng đủ an ủi cho một ông già vốn yêu cuộc sống như bố.

Hãy chăm sóc gia đình con nhé! Bố rất tự hào về con.

Yêu con nhiều,

Daddy

Tái thư: Đừng viết thêm một lá thư nào cho Đảng bảo thủ nữa!”

Thật lạ, chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện về cái chết hay về tôn giáo. Mặc dù bố con tôi rất gần gũi với nhau, chúng tôi vẫn tránh không nói

chuyện về tôn giáo. Tôi luôn hồ nghi rằng bố không thực sự tin vào những giáo lý Thiên chúa.

Và càng nghĩ nhiều về điều này – dạo này tôi dành nhiều thời gian để suy ngẫm về tôn giáo – tôi càng hiểu thêm sự hoài nghi của bố. Tôi thực sự muốn tin vào Kinh thánh. Tôi muốn được trở thành một con chiên ngoan đạo. Thú thật là tôi sợ cái chết. Nó làm cho tôi mất ngủ không biết bao nhiêu đêm ròng. Và ý tưởng về sự không tồn tại ám ảnh tôi khủng khiếp hơn mọi dọa nạt về vạc dầu hay lửa cháy nơi địa ngục. Ít ra thì khi bị tra tấn ta còn cảm thấy đau đớn hay kinh hãi.

Nhưng đối với tôi, Kinh thánh không phải là lời giải đáp. Chẳng phải là nhà thần học gì nhưng tôi thấy rằng Kinh Cựu Ước giới thiệu cho chúng ta vị Chúa trời chuyên hy sinh một nhóm người này để cứu rỗi một nhóm người kia. Đức Chúa ấy cũng hậu thuẫn những người Israel khát máu để mặc họ hoành hành và cướp bóc khắp Trung Đông. Khi vừa sinh ra, Chúa đã quyết định có cứu giúp ta hay không. Lại những chuyện xưa như trái đất. Chúng ta được bảo ban rằng phải lấy máu trả máu. Những con cừu vô tội bị giết tế thần. Những người đồng tính thì bị kết án.

Và thế rồi đột nhiên, Jesus, một nhân vật mà tôi vô cùng ngưỡng mộ, lại hô hào trong Kinh Tân Ước rằng: “Thực ra, cha tôi đã có một vài nhầm lẫn. Cha muốn các người hãy sống bao dung và tha thứ lẫn nhau. Cha cũng muốn phù hộ tất cả loài người, kể cả những người đồng tính.”

Và rồi trong suốt hai ngàn năm, con người bị bỏ rơi với hàng núi sự kiện và chứng minh trái ngược nhau. Rồi hàng loạt các tôn giáo xuất hiện như Hồi giáo, Do thái, Hindu, đạo Phật, đạo Lão và sự phân cách giữa Cơ đốc giáo và Đạo Tin lành.

Con người, từ vị thế được giao tiếp với Chúa trời – mặc dù qua lửa cháy và gai góc – đến bị bỏ mặc hoàn toàn để tự tìm đường đi lối bước. Tôi rất muốn có lòng tin. Thực sự muốn. Đó có thể là mục đích sống trong cuộc đời đang bùng xuôi của tôi. Nhưng chúng không có sức thuyết phục gì cả.

Và thiên đường mà để làm gì cơ chứ? Ý tôi là, thơ của John Donne thì tuyệt đẹp, du dương đầy nhạc tính nhưng thứ tưởng tượng xem cuộc sống sẽ nhàm chán đến mức nào nếu không có sợ hãi và hy vọng, khởi đầu và kết thúc, ánh sáng và đêm tối, tương phản và khác biệt? Khái

niệm về một thiên đàng như thế cũng làm tôi kinh hãi chẳng khác gì địa ngục.

Vấn đề của tôi với Cơ đốc giáo không chỉ đơn thuần như vậy. Tôi không phản đối gì câu chuyện tuyệt đẹp về tình yêu và đức cứu thế, nhưng điều làm tôi bức bối là hình ảnh Chúa được khắc họa sao mà yếu đuối, nhu nhược đến thế. Chúa phải được khấn bái, cầu nguyện hàng ngày.

Tôi thừa hiểu rằng chẳng có ai là hoàn hảo trên đời này. Chúng ta ai cũng đã từng làm điều sai trái. Nhưng ý niệm về khúm núm quỳ lạy xưng tội trước một tảng đá vô hồn thực là bệnh hoạn đối với tôi.

Hôm nay, cú điện thoại từ một người quen mộ đạo đã làm giọt nước tràn ly:

“Bố cháu có đức tin vào Chúa không?”

“Một cách mơ hồ thì có ạ”.

“Thế nghĩa là gì?”

“Dạ, bố cháu là một người có tín ngưỡng. Ông luôn nể trọng thế giới tự nhiên. Ông tin vào một lối sống có trách nhiệm với những người xung quanh. Ông là một người tốt.”

“Nhưng liệu ông ấy có tin vào Jesus Chris, đứa con duy nhất của Chúa trời, một người thợ mộc đến từ Nazareth, xuống hạ giới từ thiên đường hai ngàn năm trước và chết để cứu rỗi loài người không? Ông ấy có nói lời xin lỗi với những sai trái mà ông đã từng làm không?”

“Không, cháu không nghĩ bố cháu lại ngây thơ đến thế.”

“Ôi trời. Rất tiếc phải nói cho cháu biết rằng bố cháu sẽ xuống địa ngục.”

Và tôi nghĩ, có ông xuống địa ngục thì có, đồ thọc mạch xấu xa. Tôi không muốn dính dáng gì đến thứ tôn giáo trọng thưởng những người chịu khó nói lời xin lỗi trước khi qua đời, thứ tôn giáo ưa thích những kẻ giết người nhưng biết lỗi hay những kẻ hiếp dâm hơn là một con người đàng hoàng, tử tế, có quá nhiều chuyện để lo hơn là phục tùng các giáo điều.

Nếu thiên đàng không có chỗ cho một người như bố thì tôi cũng không muốn được lên thiên đàng.

Nhưng khi đọc lại những gì tôi vừa viết, tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi vì sự báng bổ thần thánh của mình. Đó chính là cách tôn giáo được duy trì. Sự sợ hãi của loài người. Nó bao trùm lên những tương lai vô định, những sự kiện mà ta không biết. Vì thế mà ta thà tuân thủ, “có kiêng có lành”.

Liệu Chúa có thời gian để đọc nhật ký riêng tư không? Nếu có, tôi sẽ gặp rắc rối to.

Kính Chúa, nếu Ngài tồn tại, con vô cùng, vô cùng xin lỗi.

Thứ Bảy, ngày 29 tháng Mười

Chiều nay, khi dắt chó đi dạo trên cánh đồng gần nhà, tôi cảm thấy lòng mình thật thanh thản. Không hiểu vì sao nữa. 25 tuổi đầu, sống cùng mẹ già ở một vùng hẻo lánh đâu đâu. Không bạn gái, không công việc, và không có hy vọng sẽ có sex trong vòng một thế kỷ nữa.

Nhưng tất cả những điều trên chẳng làm tôi bận tâm nữa. Tôi không thể lý giải nổi nhưng thực sự chỉ muốn tuột bỏ hết quần áo và chạy trần truồng giữa cánh đồng. Tôi gọi chú chó lại gần và ôm nó thật chặt khiến nó phải kêu rên. Thế đấy, đây chính là cuộc sống. Cuộc sống với những thăng trầm đôn đau, với những lo toan vô lối, với những tuyệt vọng và hoan hỉ. Tôi đã trải qua tất cả. Tôi không thèm quan tâm rằng mình vẫn còn bị tổn thương. Ít nhất, tôi có thể cảm thấy một cái gì đó đang xảy ra.

Một cảm giác hiều kỳ dâng lên trong tôi. Rồi điều gì sẽ xảy ra với tôi, với bạn bè tôi, gia đình tôi, hay thế giới nói chung? Tôi muốn được sống một cách giản đơn, được tách khỏi những toan tính bức bối đời thường. Ngửa đầu và giang tay, tôi cười và cảm ơn Đức tối cao, hay Chúa trời hay bất cứ các vị thánh thần nào đã cho phép tôi được suy nghĩ thông suốt và trải lòng mình với những vật thể có tri giác khác.

Cái chết của bố đã làm thay đổi thế giới quan của tôi. Tôi đã cảm nhận sự mỏng manh và phù phiếm của cuộc sống, cũng như những phi lý và những điều quan trọng không thể phủ nhận được trong cuộc đời mỗi người. Tôi cũng thấu hiểu về sự hối tiếc, về những suy nghĩ không được bày tỏ, những hành động không được thực hiện, những tình cảm bị bỏ dở cho đông lạnh và khô cằn.

Tôi ngồi xuống dưới một gốc cây sồi già ở giữa đồng. Nó đã đứng đây từ thế kỷ thứ 19, khi cố tôi còn sống. Nó có thể sẽ sống lâu hơn tôi. Chú chó tiến lại gần, vẩy vào tôi những giọt nước từ máng nước cho ngựa uống và gối cái đầu ướt lên đầu tôi.

Chúng tôi sẽ ổn thôi.

Chủ nhật, ngày 30 tháng Mười

Lễ tưởng niệm bố ở Morley Park.

Một ngày đẹp trời. Ngày cuối cùng của mùa hè nhưng sẽ là bắt đầu cho một cái gì đó mới lạ. Hàng trăm các học sinh cũ, giáo viên và phụ huynh đến dự lễ tưởng niệm. Buổi lễ thật cảm động, không có những khuôn phép giả tạo ở đám tang thông thường. Quả là một kết thúc đẹp cho một tháng ảm đạm.

Sau buổi lễ, vị hiệu trưởng kế nhiệm bố – Stuart Ackland lại gần tôi nói chuyện.

“Xin chào Jack. Cháu nhìn càng ngày càng giống bố.”

“Dạ, béo hay hói ấy ạ?”

“Ha ha”

Rồi ông nhìn tôi hơi nghi ngại.

“Jack, chú biết như thế này có vẻ hơi đường đột nhưng cháu biết đấy, Roddy Lewis vừa phải nghỉ việc một cách đường đột...”

“Ông giáo bị bắt quả tang xem trộm ảnh khỏa thân trẻ con trên máy tính ấy ạ?”

Stuart nhìn tôi, lần này đầy vẻ hồ nghi.

“Hừm, đó chỉ là những lời đồn đại thôi, nhưng Roddy buộc phải xin nghỉ để giữ gìn danh tiếng”

“Ra thế”. Tôi đáp.

“Ừm, chú đang nghĩ, liệu cháu có thể đứng lớp giúp chú đến khoảng Lễ Giáng sinh được không?”

“Stuart, cháu là một thành viên ngân hàng lụn bại, kẻ bị đuổi việc hai lần trong sáu tháng qua. Cháu có bằng cử nhân về Ngôn ngữ Cổ điển và không có tí bằng cấp sư phạm nào”.

“Jack, đây là một trường tiểu học tư. Được người như cháu là quá hoàn hảo. Cháu có thể bắt đầu làm từ thứ Ba tới.”

THÁNG MƯỜI MỘT

Thứ Ba, ngày mồng Một tháng Mười một

“Chào mừng các em đã quay lại giai đoạn hai của học kỳ. Thầy có một vài thông báo trước khi các em quay về lớp học. Chiều nay, đội bóng của trường sẽ thi đấu với đối thủ truyền kiếp Summer Meadows. Do vẫn còn nhiều học sinh chưa trở lại từ kỳ nghỉ nên tôi muốn càng nhiều học sinh đang có mặt ở đây đến cổ vũ càng tốt. Ngày mai, các em sống ở khu nhà phía Tây và Nam chưa được mẹ hay người quản lý ký giấy chứng nhận không có chảy rận sẽ bị kiểm tra đầu tóc. Các em ở khu Bắc và Đông, sẽ bị kiểm tra vào thứ Năm, trừ những em đi thi đấu ở Brock Hill cần liên lạc với lớp trưởng để biết thêm thông tin.

Cuối cùng, tôi rất tiếc phải báo tin rằng do điều kiện sức khỏe, Mr. Lewis sẽ không lên lớp trong học kỳ này (tiếng cười khẩy từ phía giáo viên). May thay, chúng ta sẽ có Mr. Lancaster...”

Tôi có thể cảm thấy một trăm năm mươi cặp mắt tròn xoe hướng về phía tôi. Tôi mặc chiếc áo khoác nhung cũ và quần vải cotton màu nâu nhạt. Cảm thấy mình như một thằng dở hơi. Những anh chàng bé nhỏ này làm tôi sợ hãi.

“Quay đầu lại, các cậu. Như tôi vừa nói, chúng ta rất vinh hạnh được đón tiếp Mr. Lancaster, người sẽ thay thế Mr. Lewis dạy tiếng Pháp cho lớp 4, 5 và 6. Mr. Lancaster cũng sẽ trợ giảng hai môn thể dục và âm nhạc. Mr. Lancaster là một cựu học sinh của Morley Park, đã tốt nghiệp đại học Bristol và từng là một cán bộ ngân hàng thành đạt”.

Sau buổi tập trung, tôi cố gắng để gặp Stuart Ackland để nói chuyện riêng:

“Stuart, cháu không dùng tiếng Pháp kể từ khi học cấp 3. Cháu tưởng sẽ dạy lớp Latin. Cháu không thể dạy được tiếng Pháp đâu”.

“Trời ạ, Jack, đây chỉ là các học sinh mười tuổi. Có gì là khó? Tôi học Quản lý thể thao ở đại học, bây giờ tôi là hiệu trưởng và dạy Địa lý. Cứ dạy theo sách giáo khoa là được. Norris sẽ giúp cậu”.

“Norris ạ?”

“Ừ, Norris Beaumont. Ông ấy từng dạy cậu có phải không?”

Đúng thế. Mr. Beaumont dạy ở Morley Park đã bốn chục năm nay. Ông cũng từng là cựu học sinh ở đây. Ông lưu luyện chuyển lên trường cấp 2 rồi nhập ngũ và quay lại nơi này. Tôi tưởng ông đã nghỉ hưu từ lâu nhưng xem kìa, dáng ai đi trên hành lang, lưng lửng, oai vệ và râu ria. Ngày xưa tôi từng sợ ông chết khiếp.

“Chà, Lanky, cậu học sinh cũ của tôi. Bonjour. Hay tôi phải gọi cậu là Mr. Lanky đây? Rất mừng có anh quay lại. Vui thật đấy! Tiếng Pháp hử – dễ như trở bàn tay ấy mà. Tiếng Anh có hơn 800. 000 từ trong khi tiếng Pháp chỉ có ít hơn 100. 000 từ. Nghe nói anh là chuyên gia về các môn cổ điển phải không. Tiếng Pháp cũng tựa tựa như Latin, chỉ tân tiến hơn một chút. Đừng lo về chuyện dạy học sinh với ngữ điệu Anh. Khi đi trượt tuyết hay du thuyền, chúng cũng chỉ dùng tiếng Anh như mọi người khác thôi chứ chẳng cần đến tiếng Pháp đâu”.

“Đúng ạ, Mr. Beaumont”.

“Gọi tôi là Norris nhé!”

“Thưa thầy, em không thể ạ. Em đã mất năm năm trời sồn ra quần mỗi khi nhìn thấy thầy”.

“Norris, Lanky, gọi tôi là Norris. Và bỏ cái thói ‘thầy, em’ đi. Rồi, thế cậu biết gì về nghề sư phạm không?”

“Dạ, em phải chuẩn bị giáo trình thế nào đây ạ?”

“Tôi khuyến nghị kế hoạch 5 bước, Lanky”.

“Nghĩa là thế nào ạ?”

“Năm bước trước khi lên lớp. Cậu phải chuẩn bị sẽ dạy gì? Bước thứ nhất – kiểm tra về từ vựng? Không, quá nhàm chán. Bước thứ hai – kiểm tra về ngữ pháp? Không, mất thời gian chấm điểm. Bước thứ ba – chiếu một đoạn video? Không, Mr. Lowson lại chiếm máy chiếu mất rồi. Bước thứ tư – đọc hiểu? Không, chẳng đứa nào biết đọc đâu. Bước thứ năm – bốc phét. Anh chắc chắn là làm được”.

Tôi nghĩ mình sẽ khoái môn này lắm đây.

Thứ Bảy, ngày mồng Năm tháng Mười một

Tôi thích công việc này. Chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc và thoải mái như thế này. Đây là công việc đầu tiên trong đời mà tôi vừa làm vừa không nhìn đồng hồ, mong cho một ngày sớm dứt. Tôi được trả lương để làm việc mà tôi thực sự yêu thích.

Đồng nghiệp của tôi là một nhóm những kẻ lập dị yêu đời và yêu công việc. Thật dễ hiểu tại sao họ luôn là những người ham tranh luận khi ở giữa một đám đông. Geoffrey Aitken, giáo viên dạy tiếng Latin, cho rằng ông ta xứng đáng được bổ nhiệm vào chức Hiệu phó thay cho Bob Lowson, giáo viên môn Khoa học tự nhiên. Norris Beaumont là một giáo viên thị thành nghiêm khắc, ghét ý tưởng Stuart Ackland – cựu giáo viên thể dục – lên làm Hiệu trưởng. Rupert Pearce (giáo viên Toán) ghen tị với Simon Reeve (giáo viên tiếng Anh) vì không được huấn luyện đội tuyển chính bóng đá mà chỉ được phụ trách đội dưới 9 tuổi. Đó là không kể mối tình tay ba kín đáo giữa Alice Price (Quản lý ký túc xá), Charlie Blackwell (Giáo viên tạm thời từ Nam Phi đến) và Amy Barbour (cán bộ phụ trách các lớp nhỏ).

Nhưng ở đây không có sự cạnh tranh tàn khốc như ở các môi trường làm việc khác. Họ trêu chọc nhau một cách vô tư, không hàm ý. Không có những kiểu của Arabella, Mr. Cox hay Buddy. Họ ở đây vì lòng yêu nghề, chứ không phải vì tiền. Họ tự nguyện đến đây làm việc chứ không phải do số phận run rủi. Tất cả đều vì những công dân nhỏ bé nơi này.

Chúng quả là những con người đầy cá tính:

“Thầy ơi, thầy ơi, có phải thầy đang ‘sexing’ cô Barbour không ạ?”

Hừm, đó không phải là một động từ thích hợp, nhóc con ạ.

“Thầy ơi, thầy ơi, tại sao Mr. Beaumont lại gọi thầy là Mr. Lanky ạ?”

Hừm, không phải việc của cậu, Fereday. Gọi tôi là Mr. Lancaster nghe chưa?

“Thầy ơi, thầy ơi, có phải thầy là tỉ phú có xe hơi chạy cực kỳ nhanh không ạ?”

Hừm, Blenkinsop, cậu có thể tiết lộ điều đó với Miss Barbour nếu cậu muốn.

“Thầy ơi, thầy ơi, thầy dạy tiếng Pháp được bao lâu rồi ạ?”

Chó má, chả lẽ lại lộ liễu đến thế?

“Thầy ơi, thầy ơi, sao thầy lại chưa có người yêu ạ?”

Các cậu có nhiều thời gian để nghe tôi trả lời không?

Lũ trẻ thật hồn nhiên, vui vẻ và đầy năng lượng. Đằng sau sự láu lỉnh của chúng là lòng kính trọng đối với giáo viên. Sự nhiệt tình của chúng quả là dễ bị lây lan. Những học sinh lớn hơn kể với tôi chúng từng yêu quý bố tôi đến thế nào.

Và tôi thậm chí còn thích việc giảng dạy. Kinh nghiệm sư phạm trước đây của tôi chỉ là một thời gian ngắn dạy học trong trường làng ở Syria, khi tôi tới đó du lịch. Lớp học gồm sáu đến bảy chục học sinh với trình độ lẫn lộn. vị hiệu trưởng thì là bản copy của Hitler, cũng gia trưởng và ghê gớm như thế. Ông tự ngụy biện rằng “yêu cho roi cho vọt”, nhưng thật bất bình thường với hình ảnh trên trường rải rác các học sinh bị đánh cho bất động. Bọn trẻ ở đó nghĩ rằng tôi yếu đuối vì tôi không dám đánh chúng. Nhu cầu học tiếng Anh của chúng không vượt quá câu “Ngủ với tôi nhé, cô em xinh đẹp” để nói với cô bạn sinh viên tình nguyện của tôi.

So sánh với ngôi trường kia, Morley Park chẳng khác gì một trại hè đầy tiếng cười.

Thế thôi, Mr. Lancaster (vẫn chưa quen với cách gọi này lắm) phải đi chuẩn bị sân bãi cho đêm liên hoan đốt lửa trại tối nay đã.

Chủ nhật, ngày mồng Sáu tháng Mười một

Fred gọi điện. Thứ Tư tới là sinh nhật tôi và Fred mời tôi quay về căn hộ ở London. Hân và Jasper sẽ nấu cơm chiêu đãi tôi.

Fred và Jasper. Hai cái tên bắt đầu nghe vẫn vẫn. Họ nói rõ rằng tôi có thể quay về ở lại phòng cũ bất cứ khi nào những tôi thực sự hạnh phúc với cuộc sống nơi miệt quê này.

Anh bạn cùng nhà Fred vẫn là Fred ngày xưa, cho dù có chung nhà với ai đi chăng nữa.

Thứ Tư, ngày mồng Chín tháng Mười một

“Òa, ngạc nhiên chưa?”

Quả là một sự ngạc nhiên thú vị. Tôi mở cửa vào nhà bằng chùm chìa khóa vẫn giữ và thấy tối om om. Vươn tay bật công tắc, giật mình với hơn 20 người nhẩy xổ ra từ phía sau sofa. Chưa từng có một bữa tiệc bất ngờ nào trong đời. Tôi luôn mong ước mình sẽ có.

Hai mươi người bạn thân nhất đợi tôi trong nhà và người đầu tiên ôm lấy cổ tôi là Buddy.

“Jacko, lâu lắm rồi mới diện kiến, như bọn Anh mày vẫn nói!”

“Buddy, wow. Mày thế nào? Quả là bất ngờ!”

“Ừ, dạo này tao với Fred lại liên lạc với nhau. Tao nghĩ cũng nên đến và xem mày thế nào. Nghe nói mày rất ổn phải không, đi làm giáo viên hả? Ai mà ngờ được nhỉ!”

“Ừ, cho những thằng chỉ biết gõ mấy con số vào Excel nhỉ?”

Cố gắng luồn qua khỏi Buddy và nói chuyện với Mr. và Mrs. Fielding. Lucy trông không có vẻ bà bầu lắm.

“Uống rượu khi đang thi hành công vụ nhé?” Rick nói.

“Ừ, ”Tôi than thở.”Mà tôi phải về sớm cho kịp lễ tập trung vào 8. 30 sáng đây”.

“Thế vùng quê nào thế?” Rick tiếp lời. “Chán London nghĩa là chán sống hả? Mày có đồng ý với Oscar Coward không?”

Từ ngày cưới ra, hẳn ăn nói tử tế hẳn.

“Fielding yêu quý, đó là cậu nói của Samuel Johnson và ông ta toàn phát ngôn bậy bạ thôi. Tôi ngán London đến tận cổ và tôi chưa bao giờ đầy sức sống như lúc này”.

“Nhưng mày hẳn phải nhớ cuộc sống ở đây. Nào là rạp hát, văn hóa thị thành, hòa nhạc. Những công việc tốt nhất tập trung ở London. Tất cả mọi người đều ở London”.

“Rick, lần cuối mày đến nhà hát là bao giờ? Và thực tế là, đã bao giờ mày có một trong ‘những công việc tốt nhất’ ở London chưa?”

Lucy cười khúc khích. Rick thoáng có vẻ tự ái nhưng rồi cũng cười xuề xòa. Chúng tôi cùng nâng cốc và uống cạn. Lucy chỉ uống nước cam.

Rick thì uống cho cả hai suất.

“Sắp sinh rồi phải không?” Tôi vừa hỏi bọn họ, trong đầu vừa nhẩm tính.

Lucy ngược nhìn Rick. Rick bỗng ho rũ rượi, buộc Lucy phải trả lời.

“Hừm, vâng. Jack, vấn đề là em có chửa vào tháng Ba. Hồi trước hơi bị lẫn ngày một chút. Tháng sau em mới sinh”.

Thế đấy. Ngày Valentine – ngày đã bị thương mại hóa, ngày của sự tuyệt vọng, cô đơn, ngày của tình yêu và cũng là ngày bịa chuyện. Tôi nhìn chăm chăm vào Lucy. Nàng nhìn lại tôi rồi bối rối cười xin lỗi. Tôi quyết định sẽ cho qua chuyện. Chúng ta ai chẳng làm những việc ngớ ngẩn vì tình yêu. Bây giờ mọi chuyện đều là quá khứ.

Tôi tiếp tục tán chuyện với mọi người và đến tận nửa đêm mới có cơ hội để gặp Leila. Buddy cứ bám theo em suốt cả buổi tối.

“Chúc mừng sinh nhật, ông già ạ”.

“Cám ơn, Leila, nhưng em muộn mất rồi. Tôi đã sang tuổi 26 được 14 phút. Em phải đợi đến năm sau thôi”.

“Không sao, em chẳng bao giờ đúng lúc cả”.

Tôi cười cay đắng.

“Hừm, tôi cũng thế. Thực ra, có điều này tôi muốn nói với em trong, ờ, khoảng 43 tuần, 6 ngày và hai tiếng rồi”.

Tôi đã thuộc lòng những gì tôi định nói, bởi vì tôi đã nhắc đi nhắc lại những lời ấy hàng triệu lần. Tôi lẩm nhẩm mỗi khi đi thang máy lên ga tàu điện ngầm. Tôi lắng nghe âm thanh vắng lại mỗi khi chạy vòng quanh sân bóng cùng đội bóng U9 của mình. Lời thoại ấy đã thành một phần con người tôi. Nó làm tôi trần trọc mất ngủ hàng đêm và là lời đầu tiên trên chót lưỡi khi tôi tỉnh giấc. Giờ đây, ánh đèn đã tắt, đêm diễn bắt đầu, tôi không thể để cơ hội tuột tay một lần nữa.

“Leila, đối với tôi, em thật hoàn hảo. Em dí dỏm, tốt bụng, dễ thương và xinh xắn. Chẳng phải vì em là cô gái tuyệt diệu nhất trên đời này – vì đó là điều hiển nhiên, hay vì tôi yêu em đến điên cuồng – vì đó là sự thật, hay vì em làm tôi hạnh phúc tuyệt trần mỗi khi ở cạnh em – vì điều đó là không thể phủ nhận, tôi nghĩ có một điều gì đó còn sâu sắc hơn thế. Có những mặt bí ẩn của Leila mà tôi chỉ thoáng bắt gặp đâu đây. Một Leila

mà tôi muốn được hiểu rõ hơn. Một Leila đáng để tranh đấu và giành giật. Không gì trên thế giới này có thể làm tôi hạnh phúc hơn được làm người yêu của em”.

Dừng lại để xem bài diễn thuyết của tôi có tác động đến đâu. Em nửa khóc, nửa cười.

“Ôi, cuộc đời sao mà oái oăm thế Jack. Chắc anh chẳng nói đùa gì về việc luôn đến không đúng lúc phải không. Em đã đau khổ hàng tháng trời, băn khoăn chẳng hiểu liệu anh có muốn nói gì không”.

Em vẫn chưa nói lời từ chối. Em vẫn chưa nói lời từ chối.

“Em cũng cảm thấy như vậy à? Sao em không nói gì?”

“Bởi vì em không dám chắc. Và em không biết anh đang nghĩ gì. Em chỉ là một đứa con gái. Em vẫn cố hủ lăm trong những chuyện tình cảm thế này. Anh biết em rụt rè đến thế nào. Việc tỏ tình là của các anh, phải vậy không?”

Bọn con gái chẳng hiểu trọng trách ấy của chúng tôi khó khăn đến thế nào.

“Chẳng dễ để hiểu anh, Jack. Xem đây, lúc thì anh ngủ với bạn gái cũ, lúc thì qua đêm với phù dâu ở đám cưới bạn gái cũ”.

Ai nói cho em chuyện đó. Tôi không bao giờ tiết lộ điều này.

Em tiếp lời: “Khi bị bảo vệ tổng cổ khối ngân hàng, anh thét lên rằng ‘anh yêu em đến mức chịu được’ nhưng khi gặp lại nhau, anh hoàn toàn phủ nhận. Một tháng sau đó, anh chạy trần chuồng trên sân polo. Cuối tháng Tám, khi em tưởng anh đã trở lại thành con người bình thường, anh đến nhà em ăn tối. Em tưởng là mọi chuyện đều tốt đẹp. Em chỉ muốn được anh hôn trong khi cô bạn cùng nhà Catherine bắt gặp anh, hừm, bắt gặp anh làm cái điều mà anh không nên làm trong nhà tắm. Sau đó, anh biến đi du lịch bắt tắm mà chẳng nói với em một lời. Có phải là anh cư xử một cách lạ thường không? Anh có thể giải thích cho tất cả những chuyện đó không?”

Chỉ có một lời giải thích: Tôi là một thằng khốn nạn. Và một lý do nữa: Tôi yêu em. Nhưng tôi quá sợ hãi để thú nhận.

“Không, Leila, đó không phải là sự thật. Đó là cách xả nước từ xa... Ồ, mà cũng không quan trọng nữa. Anh có thể giải thích tất cả. Chúng ta có

thể quên hết những chuyện đó đi được không? Chúng ta vẫn có thể bắt đầu từ đây”.

“Jack, anh là một người đặc biệt đối với em”.

“Ý em là gì?”

“Nghĩa là anh là một người đặc biệt, nhưng em không thể hẹn hò với anh được”.

“Tại sao lại không?”

“Em đã quay lại với Buddy”.

Tôi chết lặng với kịch bản của mình. Em đã đi sai kịch bản của em rồi.

Thứ Năm, ngày 10 tháng Mười một

“Thầy ơi, thầy ơi, có phải hôm qua là sinh nhật lần thứ 46 của thầy không?”

“Trật tự, Blenkinsop!”

“Ồ, hôm nay thầy mệt ạ? Thầy không được vui phải không ạ?”

“Blenkinsop, cậu sẽ bị phạt 3 tiếng vào ngày thứ Bảy”.

Đừng dạy dỗ gì bọn trẻ con nếu như anh không giấu được những chuyện riêng tư khỏi tai mắt chúng.

Chủ nhật, ngày 13 tháng Mười một

Ngày Tưởng niệm những người đã hy sinh trong cuộc Chiến tranh Thế giới lần thứ nhất.

Có cái gì đó đẹp một cách thuần khiết trong buổi lễ này luôn làm tôi cảm động. Đó là những câu thơ, những lời tưởng niệm và âm nhạc.

Nhưng khi tôi đứng trong hội trường cho một phút tưởng niệm, tôi thấy không thể tập trung suy nghĩ về những người đã hy sinh. Đó không phải do lỗi của Blenkinsop đứng trong hàng trước với cái đồng hồ điện tử không ngừng kêu bíp bíp. Đó không phải là Anson và tiếng thở khò khè như ống bễ. Đó cũng không phải là vì Alice Price đứng bên cạnh tôi không ngừng khúc khích vì bị Charlie Blackwell cấu vào mông và rên rỉ “Ôi, cô phụ trách” và đổ lỗi cho tôi.

Tôi không thể tập trung được vì bận nguyên rửa bản thân về chuyện với Leila. Tôi chỉ được cái to mồm và văn vẻ chứ chẳng được cái tích sự gì. Nhưng tôi lại thấy mình thật quá đáng khi nghĩ về em trong khi phải tưởng niệm về hàng triệu người đã hy sinh thân mình để tôi được ngồi đây và nghĩ về bọn con gái.

Đó chính là vấn đề của thế hệ chúng tôi. Chúng tôi không có một mục đích, một niềm tin và một lý tưởng để tranh đấu. Ông bà, cha mẹ tôi đã trải qua các cuộc chiến tranh. Chúng tôi thì có cái gì? Cãi nhau về việc săn bắn chó sói và thị trường đầu tư? Chẳng có gì đáng để hy sinh cả.

Chúng tôi muốn mọi thứ và chúng tôi chẳng có gì trong tay.

Vừa dứt dòng suy nghĩ thì buổi lễ cũng chấm dứt và mọi người lục tục kéo ra ngoài.

“Ồ, Lanky, thế chúng ta sẽ làm gì với các học sinh nội trú yêu quý chiều nay đây?”

“Các học sinh nội trú ấy ạ, Norris?”

“Đúng thế, Mr. Lanky ạ, hôm nay là Chủ nhật ở một trường nội trú và bọn học sinh cần được vui chơi. Tôi đang nghĩ hay là chúng ta đi chơi bắn súng sơn màu”.

“Có hơi thiếu nhạy cảm lắm không, khi chơi trò đấy trong ngày hôm nay?”

“Vớ vẩn, lo lắng cực kỳ vớ vẩn. Toàn những lời tào lao ngược đời. Các bậc cha ông đã hy sinh thân mình để chúng ta được tự do chơi bắn nhau vào chiều Chủ nhật. Trò chơi này cũng sẽ làm cho các thanh niên cứng rắn hơn. Hẹn gặp cậu sau giờ ăn trưa ở xe ô tô nhé!”

Và thế là Norris Beaumont và tôi đưa lũ trẻ đi chơi bắn súng. Norris và tôi mỗi người chỉ huy một đội. Cả hai chúng tôi đều cử một toán tấn công các đỉnh cao nhằm đánh lạc hướng và đích thân đi chiếm mục tiêu phía sau. Nguyên soái Haig^[75] hẳn sẽ tự hào lắm!

Buổi chiều, Leila gọi điện. Giấu biến điện thoại dưới gối, tôi cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Thứ Sáu, ngày 18 tháng Mười một

Vùi đầu vào công việc, tôi chẳng còn thời gian để nghĩ về Leila nữa. Không còn những đêm mất ngủ và lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại những lời tỏ tình. Hiển nhiên là vẫn còn đó sự thất vọng tột đỉnh vì đã đánh vỡ tất cả và biến mình thành một thằng hề. Nhưng ít ra thì tôi cũng cảm thấy thanh thản vì đã thổ lộ lòng mình với em. Tự hứa rằng tôi sẽ không bao giờ giữ kín tâm tư của mình lâu như thế nữa. Vĩnh biệt “Jack câm miệng hến”, xin chào Mr. Lancaster “Cởi mở tấm lòng”. Kể từ nay, tôi sẽ giải quyết các vấn đề một cách nhanh gọn và không bao giờ luyến tiếc quá khứ nữa.

Đã có thời một lời của em cũng có thể hoàn toàn làm thay đổi cuộc sống của tôi. Khi tôi còn là thằng nhân viên ngân hàng đáng thương, em là toàn bộ hy vọng mà tôi có. Giờ đây, khi tôi có việc khác để tập trung vào, em trở thành một xa xỉ phẩm. Nghe có vẻ không được lãng mạn lắm nhưng lại lành mạnh hơn. Nhìn chung thì đó là cách suy diễn của tôi vào lúc này (hay chỉ là cố tình phủ nhận?). Gần như là lời vĩnh biệt.

Thứ Ba, ngày 22 tháng Mười một

Cả trường đang sôi lên vì thứ Năm này sẽ có đoàn thanh tra đến. Đây là lần thanh tra đầu tiên kể từ khi Stuart Ackland nhậm chức và ông cũng lo lắng chẳng kém gì các giáo viên khác. Bob Lowson đã mạng bộ vest duy nhất đến tiệm giặt khô với hy vọng người ta sẽ sửa giúp ông những vết cháy cồn trên áo. Geoffrey Aitken thì ra tiệm sửa lại mấy sợi tóc trên cái đầu hói trọc. Simon Reeve bắt đầu nhai kẹo cao su chữa nghiện để có thể giảng cả tiết mà không cần động đến điếu xì gà. Amy Barmour được khuyến cáo nên mặc váy ngắn để đánh lạc hướng các thanh tra viên khiến họ nghĩ cô là một giáo viên tốt. Thậm chí những người lao công cũng phải làm việc ngoài giờ để trường học trông không giống một hầm trú bom thừa nào.

Chỉ có Norris Beaumont là không bị xáo trộn bởi sự kiện này.

“Đây là lần thanh tra thứ 15 trong cuộc đời giáo viên của tôi, cậu có biết không Lanky?”

“Dạ, không thể nói là biết”.

“Vớ vẩn, cả lũ chúng nó. Lần nào họ cũng nhận xét rằng tôi nói tiếng Pháp như tướng Blimp^[76] và phương pháp dạy của tôi tuy không được truyền thống nhưng khá hiệu quả. Đây cũng chẳng qua là một cách mà cái chính phủ khốn nạn chúng tôi rằng họ có quan tâm đến các trường học tư. Họ đến đây chỉ để than vãn sao cơ sở vật chất của chúng ta tử tế hơn hẳn các trường công”.

“Thật thế ạ?”

“Chứ còn gì nữa. Tôi có lời khuyên cho cậu đây, Lanky. Đừng thay đổi phương pháp sư phạm của cậu. Bọn trẻ sẽ đánh hơi ra sự lo lắng của cậu đấy!”

“Phương pháp sư phạm? Tôi chẳng tin mình có cái gì gọi là phương pháp cả”.

Thứ Năm, ngày 24 tháng Mười một

“Thầy ơi, thầy ơi, sao thầy lại phát tài liệu cho chúng em ạ? Bình thường mình đâu có tài liệu đi kèm?”

Blenkinsop, tí nữa tôi phải giết cậu thôi.

“Thầy ơi, thầy ơi, chúng ta có thể xem video như mọi ngày không ạ?”

Anson, nhớ nhắc tôi báo cáo với bà mẹ xinh đẹp của cậu rằng cậu hư lắm nhé!

“Thầy ơi, thầy ơi, thầy là giáo viên mà chúng em quý nhất. Thầy dạy chúng em thật thật nhiều kiến thức bổ ích”.

“Tốt lắm Fereday, anh chàng láu lỉnh. Tí nữa thanh tra đến, các cậu đừng có mà giở trò đấy nhé!”

Và quả thực, chúng xử sự rất hoàn hảo, thanh tra viên có ấn tượng tốt với cách dạy nghiêm khắc nhưng cuốn hút của tôi.

Tôi quả là một nhà sư phạm mẫu mực, một trụ cột của xã hội, một thành viên không thể thiếu.

Thứ Bảy, ngày 26 tháng Mười một

Hai tuần cuối của học kỳ, mùa bóng đá chuyển sang mùa rugby. Tự xét thấy mình khá khăm hơn với trái bóng bầu dục, tôi nhận trách nhiệm phụ trách đội dự bị của U11.

Hôm nay chúng tôi thi đấu trên sân khách trận đầu tiên tại Cotcote House. Tôi còn lo lắng hơn bọn trẻ. Ngồi trên xe bus, chúng còn bận chén bánh ngọt và khoai tây sấy giòn. Tôi ngước nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng nhớ lại luật thi đấu cho lứa tuổi này. Cảm ơn Chúa là tôi không phải làm trọng tài.

“Thầy ơi, thầy ơi, Blenkinsop nhòai người ra khỏi cửa sổ để vẫy các xe trên đường”.

“Fereday, cậu là một anh chàng mách lẻo. Blenkinsop, kéo quần cao lên, đừng làm cho những người lái xa khác sợ hãi”.

Xe bus của chúng tôi tiến vào sân trường Cotcote House. Đó là ngôi trường rộng rãi, kiểu cách. Thậm chí những đứa học sinh bé tuổi nhất ở đó cũng có vẻ ngạo mạn kinh người, như thể chúng được nuôi dạy để thành lãnh đạo cả không bằng.

Một giáo viên dạy tiếng Latin thở khò khè chạy ra đón tôi.

“Lancaster? Anh hẳn là giáo viên mới. Tôi vẫn nhớ rõ bố anh. Xin được chia buồn khi biết tin ông qua đời. Tên tôi là Piggott. Đội của anh thế nào?”

“À, bọn nhóc đều là những cỗ máy chiến oai hùng”.

Hiển nhiên là tôi vẫn có thể liếc thấy Blenkinsop đang nôn mửa ra bãi cỏ mượt mà của Cotcote House.

“Okay, thế này thì chúng ta sẽ có một trận đấu đáng nhớ đây. Tôi sẽ gọi đội tôi ra dẫn các cầu thủ của anh đến phòng thay đồ. Sao anh không đi cùng tôi ra phòng giáo viên và làm ấm trà nhỉ? Vài vị phụ huynh cũng đã đến sớm và lượn lờ ngoài sân rồi đấy”.

Chúng tôi chậm rãi tiến vào khu sảnh chờ sang trọng, quý phái.

“Có điều này tôi muốn hỏi anh, Lancaster. Tôi tự hỏi liệu anh có thể xử sự một cách vô tư và làm trọng tài giúp tôi chiều nay được không? Bình thường thì tôi đã không nhờ những tôi vừa làm phẫu thuật tim thàng vừa rồi nên không thể chịu đựng nổi lũ trẻ ranh ngạo nghịch này”.

“Tất nhiên rồi, không có vấn đề gì cả. Nhưng tôi cần mượn một bộ quần áo và quyển sách luật đấy!”

Đang đi về phía phòng thay đồ của giáo viên, tôi bỗng nghe một giọng nói quen thuộc phía sau lưng.

“Jeremy, xin chào. Tình hình anh thế nào? Bây giờ tôi mới được biết là con trai tôi không được chọn vào đội chính cơ đấy!”

Ôi. Trời. Ơi. Ông ta vẫn chưa nhìn thấy tôi. Tôi trốn ngay sau bụi cây làm hàng rào.

“Ồ, Mr. Cox,” Jeremy Piggott trả lời. “Thật mừng được gặp ông. Vâng, đúng vậy, tuần này chúng tôi để Frankie thử chơi ở đội dự bị, xem cháu thi đấu thế nào. Cháu được phong làm đội trưởng đội dự bị”.

Không thể tưởng tượng được. Ngay cả giáo viên của con trai cũng gọi là “Mr. Cox”.

“Francis, Jeremy. Tên cháu nó là Francis. Và anh có vẻ không hiểu vấn đề rồi. Tôi không nghĩ mình trả khoảng 12 ngàn bảng tiền học mỗi năm để cho con tôi chơi trong đội dự bị. Có lẽ tôi cũng không phải nhắc lại với anh, mở ngoặc đơn, một giáo viên thể dục quèn, đóng ngoặc đơn, rằng tôi, mở ngoặc đơn, một giám đốc điều hành thành đạt của một ngân hàng tài chính lớn, đóng ngoặc đơn, đã đóng góp một khoảng tiền đáng kể cho khu thể thao của trường chứ?”

Jeremy Piggott đứng thẳng người.

“Ông vừa nhắc xong, Mr. Cox, mở ngoặc đơn, một phụ huynh học sinh, đóng ngoặc đơn. Tôi chỉ là một giáo viên quèn. Tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn trong việc để con trai ông trong đội dự bị U11. Có thể nếu cậu nhỏ chịu khó luyện tập hơn trong cái khu thể thao hoành tráng ấy thì cậu ta đã được chọn vào đội chính”.

Jeremy Piggott – một trí thức và cũng là một quân tử. Tôi đã thấy khoái ông rồi.

Mười phút sau đó, tôi thay xong đồ và bước ra sân, nơi đội bóng của tôi đang khởi động bằng cách ném bunn vào nhau túi bụi.

“Thầy ơi, thầy ơi, thầy mặc cái của quái gì thế ạ?”

“Im miệng, Anson. Chẳng có gì đáng buồn cười với quần lửng và áo len chơi cricket cả”.

“Thầy ơi, thầy ơi, Blenkinsop vẫn bị say xe thầy ạ”.

Tôi cá là Sir Clive Woodward^[77] chưa bao giờ phải đối phó với những tình huống trắc trở như thế này.

“Được rồi, các cậu. Đứng thành vòng tròn và đồng tai lên mà nghe này. Các cậu hoàn toàn không biết chơi rugby. Tôi thì chỉ là một huấn luyện viên rỗi đời nhưng ít ra các cậu đã học được vài đường cơ bản. Thật may mắn cho chúng ta là cái mà chúng ta sắp chơi không phải là một trận thi đấu rugby. Hiển nhiên là không! Đó là một trận chiến. Từ giờ trở đi, Cotcote House sẽ là kẻ thù không đội trời chung của chúng ta. Bố chúng đã tán tỉnh mẹ các cậu. Anh chúng đã ăn cắp PlayStation của các cậu. Và bản thân chúng đã bắt cóc những chú chó yêu quý nhà các cậu và hành hạ chúng đến chết”.

Tôi cảm thấy mình như là vua Henry V trước trận Agincourt.

“Không, Fereday, lau nước mắt đi. Đó chỉ là cách nói hình tượng thôi. Thầy cam đoan là chú chó Betsy của em vẫn ổn... Nghe này, nếu các cậu cố chơi rugby với đội chủ nhà, các cậu nắm chắc phần thua. Đừng chuyển bóng, trừ khi đó là giải pháp cuối cùng, bởi các cậu sẽ làm rơi bóng thôi. Đừng đá bóng đi xa, vì chắc chắn nó sẽ ra biên. Và ghi nhớ là dù gì đi chăng nữa cũng đừng cố xô vào đối phương, các cậu sẽ tự làm mình bị chấn thương mất. Khi các cậu có bóng, cố mà chạy thật nhanh. Khi đối phương có bóng, cố ngăn cho chúng ngã. Khi tự tập thành vòng tròn, cố cắn, cào, chọc chúng. Khi cần lấy bóng, cầu. Khi cần thoát ra ngoài, dẫm chân chúng”.

“Và phải nhớ là đội bạn chỉ có 15 thằng con trai mới lớn. Morley Park ta có 15 thằng con trai mới lớn cộng với vị trọng tài sung sức. Thỉnh thoảng tôi cũng hơi bị cận, các cậu biết đấy. Thắng trận này cho thầy, các em. Thầy sẽ thưởng cho mỗi đứa thêm một thanh sôcôla”.

Tôi gọi đội trưởng mỗi đội ra chọn sân.

“Nhưng thầy ơi, chúng ta không có đội trưởng”.

“Ồ, thế à? Được rồi, Blenkinsop, cậu sẽ là đội trưởng. Buộc dây giày cho tử tế vào và lại đây!”

Blenkinsop nhảy lò cò đến giữa sân và bắt tay với Francis Cox. Cox là một anh chàng béo lùn và đáng ghét. Khuôn mặt hằn cực kỳ hợp với

quảng cáo cho bao cát tập đấm bốc.

“OK, đội trưởng Cotcote House, đoán xem còi nằm trong tay nào của tôi?”

“Tay trái ạ”.

“Không, chẳng ở tay nào cả. Thật không may. Blenkinsop, theo tôi thì trong hiệp một, đội cậu nên chơi ở bên lợi chiều gió với mặt trời phía sau lưng. Cotcote House, các cậu được phát bóng”.

Ba mươi anh chàng bé nhỏ chuẩn bị sẵn sàng lao vào cuộc đấu. Tôi có thể thấy Mr. Cox đang đứng bên đường biên cãi cộ với Jeremy Piggott. Hình như ông ta còn chỉ trở về phía tôi nữa.

Tuýt còi bắt đầu trận đấu. Hai giây sau, tôi lại thổi thêm phát nữa.

“Xin lỗi, Cotcote House. Các cậu không đứng sau chân sút chính. Đội trưởng Morley Park, cậu muốn đá phạt hay phát bóng từ giữa sân?”

“Thế nào là phát bóng từ giữa sân, thưa thầy?”

“Blenkinsop, cậu có thể cố gắng không phát biểu một cách ngây ngô như thế nữa có được không?”

Trận đấu lại được hào hứng tiếp tục. Mấy câu động viên lên gân lên cốt của tôi có vẻ có tác dụng. Đội của tôi chơi còn bản hơn cả những trận đấu giữa Anh và Pháp. Nhưng vẫn chưa đội nào ghi được điểm. Một cậu thủ của Cotcote suýt chạy qua lưới cản của đội tôi thì một chú chó ở đâu ra đủa cậu ta ngã nhoài. Hai phút sau đó, Anson vượt qua hàng thủ đội bạn và làm một cú chạm bóng ngoạn mục trước khi nhìn lên và phát hiện ra đó chỉ là đường phạt hai mươi mét chứ không phải đường biên ngang. Bowles cũng chạy qua đội bạn, nhưng lại vượt qua luôn cả đường bóng chết và chỉ dừng lại khi đứng tron sân hockey của nữ.

Và rồi Fereday sút bóng bổng về phía mặt trời mùa thu. Hậu vệ phòng thủ của Cotcote đứng thẳng dậy rồi ngồi sụp xuống và bắt đầu khóc.

“Em không nhìn thấy gì cả, em không nhìn thấy gì cả”. Cậu chàng sụt sùi.

Blenkinsop thì nhìn được. Cậu nhặt trái bóng rơi và chạy một mạch về đường biên.

“Đặt bóng xuống, đặt bóng xuống”. Cả đội gào khản giọng.

Trái bóng được đặt xuống. 5-0. Blenkinsop là người hùng của chúng tôi.

“Các cậu, dừng cái trò ôm hôn ăn mừng lại. Đây có phải là bóng đá đâu”.

Sau khi Bowles thực hiện xong cú đá thưởng, tôi thối còi chấm dứt hiệp một.

Quá mệt mỏi để có thể nói thêm gì với lũ trẻ trong giờ giải lao. Lâu lắm rồi tôi không vận động nhiều thế này.

“Thầy ơi, thầy ơi, thầy hết hơi rồi à?”

“Tôi còn mất nhiều sức hơn cậu đấy, Drysdale ạ. Hiệp hai cố chạy thêm một chút nữa nhá”.

“Tất cả các cậu lắng nghe này. Gió đã dừng và nắng đã nhạt. Tiếp tục chơi như trong hiệp một và các cậu sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì. Tôi cũng muốn truyền cho các cậu vài chiến thuật, nhưng tiếc là tôi chẳng có gì trong đầu. Hãy ra sân và dẫn cho chúng một trận đã đời”.

Nhưng khi hiệp hai bắt đầu, mọi chuyện có vẻ gay go hơn tôi tưởng. Chẳng hiểu Jeremy Piggott có bỏ gì vào nước cam cho đội bạn uống không mà đứa nào đứa nấy chạy hùng hục như quỷ sứ. Có lẽ Mr. Cox đã hứa hẹn sẽ thưởng chúng tiền nếu thắng cuộc.

Cho dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa cũng không ngăn được Francis Cox chạy lạch bạch về đường biên của đội tôi và ghi hai bàn liền. Tỉ số bây giờ là 10-5 nghiêng về đội bạn.

Nhưng khi chúng chuẩn bị cú đá thưởng, tôi thấy hấn cố tình đá chân một cầu thủ của chúng tôi.

Tôi toét còi phạt.

“Đội trưởng Cotcote House! Lại đây!”

“Hả?”

“Đừng có mà ‘hả’ với tôi, anh bạn. Tôi thấy anh đá vào chân hậu vệ. Cảnh cáo lần đầu nhé. Lần sau là tôi đuổi anh ra khỏi sân đấy!”

“Canis filius”, tôi nghe thấy thằng bé lẩm bẩm.

“Được đấy, cậu được phép đi tắm sớm. Ra khỏi sân ngay!”

Cox con húng huỷ bước ra khỏi sân, đi ngang qua mặt Cox bố đang hùng hực tiến vào. Lão phớt lờ cậu quý tử và tiến thẳng về phía tôi. Trông lão thật nực cười với chiếc áo da hiệu Barbour đắt tiền khoác ngoài bộ complete và đôi Ủng màu xanh lá cây.

“À, Mr. Cox! Thật là ngẫu nhiên. Tôi có thể giúp gì ông không?”

Bọn trẻ con tụ tập lại thành vòng tròn, giương mắt ra nhìn.

“Lancaster, tôi tưởng đã nhìn thấy cậu ở sân bóng lần cuối trong đời rồi cơ đấy. Tại sao cậu lại đuổi con tôi ra khỏi sân?”

“Bởi vì tôi không thể chịu đựng được một thằng nhóc 10 tuổi ranh gọi tôi là ‘đồ chó’ bằng tiếng Latin. Sao, tôi có phải đuổi cả ông ra khỏi sân không? Liệu đây có phải là gala thể dục dành cho gia đình nhà Cox không?”

Mr. Cox gườm gườm nhìn tôi. Tôi điềm nhiên nhìn lại. Lão quay mặt đi và cố gắng rời sân bóng vẫn với bộ dạng trịch thượng. Lũ trẻ ở cả hai đội ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Hiệp hai chỉ kéo dài có 15 phút, đội tôi giành chiến thắng 15-10. Jeremy Piggott chúc mừng tôi với nụ cười lấp lánh trong đôi mắt già.

THÁNG MƯỜI HAI

Thứ Sáu, ngày mồng Hai tháng Mười hai

Stuart Ackland triệu tôi lên phòng riêng.

“Jack, cậu có vẻ yêu thích công việc của mình ở đây nhỉ!”.

“Vâng, đúng thế, Stuart, tôi thực sự thích công việc này”.

“Thế thì tốt quá. Chúng tôi cũng rất may mắn có anh giúp đỡ, Jack. Bản tin rugby trong tạp chí của trường thật dí dỏm. Anh cũng là một thành viên được ưa chuộng trong phòng giáo viên nữa”.

“Cảm ơn, Stuart, cảm ơn về sự đối đáp tử tế của trường”.

Stuart ho một cách lo âu.

“Mà này, Roddy Lewis sẽ bị đưa ra tòa, tôi ngờ rằng ông ấy sẽ được quay về dạy học. Tôi muốn mời anh nhận vị trí chính thức, Jack. Chúng tôi thực sự cần anh trong đội ngũ giáo viên”.

“Ồ, cảm ơn. Xin cảm ơn nhiều”.

Chủ nhật, ngày mồng Bốn tháng Mười hai

Tôi chấp thuận vị trí dạy chính thức. Gọi điện cho Fred để báo tin mừng.

“Fred, tôi nghĩ là tôi đã tìm ra nghề nghiệp hợp với mình. Tôi sẽ ở lại Morley Park. Họ cấp cho tôi một phòng ở trong khu nội trú”.

“Thế nghề của ông là dạy lũ con nhà giàu thứ ngôn ngữ mà ông cũng không biết nói tử tế đấy hả? Ông đã tìm thấy mục đích cuộc đời mình!”

“Ừm, đại loại là như thế. Cũng là một sự khởi đầu, phải không?”

“Ừ, tôi tự hào về ông lắm, Jack. Đó là một khởi đầu tốt đẹp. Và, nhân tiện đang thông báo tình hình, tôi cũng có tin này muốn nói với ông”.

“Gì thế?”.

“Tôi là người đồng tính. Jasper và tôi hiện sống với nhau. Bọn tôi thực sự hợp nhau và Jasper là bạn trai của tôi”.

“Fred, thật là tin mừng. Tôi mừng cho cả hai đứa bọn ông đấy!”

“Thế ông không chút ngạc nhiên nào à? Thất vọng? Kinh tởm?”

“Fred, ông là thằng bạn thân nhất của tôi. Tôi không quan tâm là ông có bị gay hay không. Và tôi cũng đoán được phần nào từ lâu rồi. Đó thực sự là tin vui đấy!”

Và khi đặt điện thoại xuống, tôi thầm nghĩ, mình chưa từng có một thằng bạn nào là “gay” cả. Tôi vẫn nhớ rõ Fred thường đùa: “Vài thằng bạn quý của tôi là da đen”. Giờ đây tôi có thể nói: “Một trong những người bạn thân nhất của tôi là ‘gay’!” khi có ai dám nói tôi là phân biệt đối xử.

Nhưng từ giờ tôi cũng phải coi chừng cái miệng của mình. Vẫn biết chúng ta đang sống trong một xã hội tự do, đầy lòng vị tha nhưng thật đáng ngạc nhiên về tần số mà chúng ta hoặc người khác nói những câu thật vô ý như: “Đừng có mà ái thế”, “xử sự như bọn ‘gay’” hay “thằng cuối cùng rời khỏi quán là một thằng đồng tính”.

Bây giờ tôi cũng hết như có một người bạn sùng đạo bên cạnh và anh luôn phải nhắc mình đừng có mà than “Chúa ơi” khi vấp ngón chân vào bệ cửa vậy.

Thứ Ba, ngày mồng Sáu tháng Mười hai

Vào cuối tuần này bọn trẻ phải làm bài thi. Không có gì quá căng thẳng, chỉ là những câu trắc nghiệm thì đúng hơn, nhưng tôi cảm thấy hồi hộp như chính mình phải đi thi vậy. Tôi cũng muốn chúng làm bài thi tiếng Pháp tốt hơn các bài môn khoa học tự nhiên. Gần đây, giữa Bob Lowson và tôi có sự cạnh tranh quyết liệt trong kết quả thi cử của lũ học trò.

Chiều nay, tôi viết vài tá từ vựng lên bảng cho lớp IV.

“Các cậu, không đời nào tôi lại tiết lộ đề thi. Như vậy sẽ là vô đạo đức và đáng trách, nếu không muốn nói là bất hợp pháp. Đề thi phải luôn được bảo mật. Bảo mật ấy à? Có nghĩ là không ai được biết câu hỏi thi trước đó, Fereday ạ. Tuy nhiên, nếu các cậu đều chịu khó ôn ngữ pháp trước ngày thứ Sáu thì sẽ rất bổ ích đấy!”

“Thực ra thì tôi chẳng có địa vị gì để nói tiếng Pháp là hay hơn các ngôn ngữ khác. Từ vựng trong tiếng Pháp là những yếu tố thiết yếu trong ngôn ngữ của Voltaire và Molière. Nếu tôi dạy giỏi hơn, hẳn các cậu đã biết hết cả 100. 000 từ. Tuy nhiên, đời thì ngắn và thời gian trước kỳ thi còn ngắn hơn, tôi gợi ý rằng các cậu nên tập trung học các từ trên bảng”

“Và không, Blenkinsop, đây không phải là dối trá. Tôi chỉ giúp các cậu chuẩn bị một cách sơ đẳng nhất cho kỳ thi sắp tới trong khả năng cho phép thôi”.

Thứ Năm, ngày mồng Tám tháng Mười hai

Hôm nay được nghỉ, tôi không phải lên lớp trong kỳ thi. Tôi có giấy mời gọi đi phỏng vấn cho một công việc mà tôi quên khuấy là mình đã nộp đơn (từ tháng Ba năm ngoái). Đó là một công việc trong một cơ quan chính phủ. Tôi đắn đo chẳng biết có nên đi hay không. Thật đấy, thời này ai mà còn muốn làm công chức nhà nước? Và kể cả anh có lên chức cao đến mấy thì anh vẫn dưới cấp của một “secretary”^[78] (nghe có vẻ vui phết!). Nhưng rồi tự thấy tháng vừa rồi sao mà tôi già cỗi và khô cứng thế. Vậy là tôi ra một quyết định rất đúng đắn rằng tôi sẽ tham dự kỳ phỏng vấn để tiêu một chút tiền thuế của nhân dân.

Và người nộp thuế nên cảm ơn tôi vì tôi đã quyết định đúng đắn. Vấn đề của các trung tâm đánh giá trình độ này – như tôi vạch rõ trong phần nhận xét góp ý của mình – là họ không bao giờ có thể bắt chước giống hệt các tình huống trong đời thật được. Hiển nhiên là bài thi “e-tray”^[79] có thể kiểm tra về trình độ sắp xếp ưu tiên nhưng đâu rồi những email chuyện đùa tếu táo nhảy vào mailbox của anh ầm ầm, làm gián đoạn yêu cầu của Jens Jenger Jengerson và Hiệp ước Châu Âu ký tại Đan Mạch về quota đánh bắt cá? Đâu rồi mấy câu trêu ghẹo ngớ ngẩn của Buddy xen vào giữa những lời nhắc nhở gắt gỏng rằng anh đã quá hạn nộp báo cáo quan trọng về “Các mục tiêu cần thực hiện”? Và làm sao anh biết được nên trả lời email nào trước nếu như anh không biết người gửi mặt mũi xinh xẻo ra sao?

Tôi cũng đề đạt trong phần nhận xét của mình rằng, nếu muốn kiểm tra trình độ sử dụng máy tính của nhân viên, họ nên thử một số kỹ năng sau: 1) Ứng cử viên có thể thu nhỏ các cửa sổ không cần thiết trên màn hình nhanh như thế nào khi có sếp đi qua? 2) Ứng cử viên có thể chuyển đổi giữa cửa sổ trang kết quả bóng đá và tin tức bên BBC nhanh thế nào? 3) Liệu ứng cử viên có biết cách thu hồi các email bậy bạ gửi nhầm vào hộp thư của sếp hay không? Liệu sự khác biệt giữa “trả lời” và “trả lời tất cả” có luôn thường trực trong đầu của ứng cử viên hay không? Và cuối cùng là liệu ứng cử viên có biết cách giả vờ tạo ra một lỗi IT nào đó để đỡ phải làm việc cả ngày không?

“Xin cảm ơn các ý kiến đóng góp của anh, Mr. Lancaster” người hỏi thi vừa nói vừa cúi kính ghi chép.

“Không có gì”, tôi cười một cách khiêm tốn. “Rất vui được chia sẻ kinh nghiệm”.

Cuộc phỏng vấn trực tiếp cũng diễn ra khá suôn sẻ.

“Hãy kể một ví dụ khi anh cống hiến công sức vào một nhóm làm việc để đạt được hiệu quả cao!”

“Khi 15 tuổi, tôi trông quá trẻ để có thể mua rượu ở quầy. Thế là tôi nhờ một thằng nghiện lớn tuổi hơn mua hộ một chai vodka và trả công hẳn 15%. Cả hai bên đều rất hài lòng”.

“Kể ví dụ chứng tỏ anh có kỹ năng thuyết phục và trao đổi tốt!”

“Khi tên nghiện đòi 20%, tôi đã mặc cả xuống còn 15%”.

“Kể ví dụ về sự sáng tạo trong công việc!”

“Tôi đã gạt phân nửa số rượu trong chai ra, pha nước lọc vào, đóng kín nắp và bán cho một thằng 13 tuổi gấp đôi số tiền”.

“Khả năng lãnh đạo?”

“Khi bị thầy hiệu trưởng bắt quả tang mang rượu vào trường, tôi đổ lỗi cho thằng bạn thân nhất là do nó ép tôi phải làm vậy”.

“Sự liêm chính trong một tình huống khó xử?”

“Xin xem lại câu trả lời trên”.

Những người hỏi thi lại ghi chép một cách khó chịu hơn.

Nhưng đến phần phỏng vấn theo nhóm thì tôi mới thực sự tỏa sáng. Tôi được đóng vai một quan chức bộ tài chính tham dự một cuộc họp bàn về kế hoạch xây dựng sân vận động quốc gia mới. Nhiệm vụ của tôi là từ chối mọi đề nghị cho tới khi vấn đề tài chính được làm rõ.

Tôi xưng phong chủ trì cuộc họp.

“Robin, anh có thể ghi biên bản giúp tôi được không? Sarah, cô em xinh đẹp, cô canh chừng giờ giấc nhé! Những người khác, mỗi người có 10 giây để phát biểu và thuyết phục tôi tại sao tôi lại nên chi tiền cho một đồng cầu thủ chỉ giỏi nhõ bậy cùng một đồng cổ động viên hung hãn trên khán đài”.

Hầu như không có ai chen được một lời nào. Hẳn là tôi phải đạt điểm cao nhất trong nhóm.

Sau đó, chúng tôi có cơ hội để đánh giá các ứng cử viên khác. “Sarah,” tôi viết, “có thể. Susan, nhất định không. Kevin, mặt đầy mụn và đáng ghét. Robbin, viết biên bản cực nhanh và biết nghe lời”.

Thật nóng lòng để xem bọn họ đánh giá về tôi thế nào!

Thứ Sáu, ngày mồng Chín tháng Mười hai

Quay lại nơi mà tôi yêu quý, Morley Park, để trông thi trong sảnh chính của trường.

Bob Lowson và tôi chơi trò “Giám thị gà con”. Luật chơi là hai người đối mặt nhau, bước chậm rãi, đều đặn giữa hai hàng ghế, ai chùn chân trước sẽ thua cuộc. Tôi thắng 14-9, báo trước một điểm may cho lũ học trò của tôi.

Có một lúc, tôi liếc nhìn qua vai Anson. Cậu chàng dịch câu “Tôi đi ra khỏi nhà” sang tiếng Pháp thành “J’ai gauche la maison”. [\[80\]](#)

Một ngày nào đấy, chàng ta sẽ nắm giữ một vai trò quan trọng trên thương trường. Hy vọng rằng đó là một thế giới nói tiếng Anh.

Thứ Bảy, ngày 10 tháng Mười hai

7 giờ 30 tối thứ Bảy cận kề Giáng sinh. Tôi ngồi một mình trong căn phòng nhỏ ở vùng đồng quê nước Anh, trước mặt là đồng bài thi tiếng Pháp của lũ học sinh 10 tuổi. Ở tuổi 26, cuộc sống của tôi đã trở khiêm tốn và đơn giản hơn. Đó vẫn không phải là “la vida loca” nhưng tôi thấy hài lòng. Có lẽ bố sẽ tự hào về tôi.

Và thật đáng ngạc nhiên, ngoài bài thi của Anson, các bài còn lại đều khá tốt. Vả lại, với những bài điểm kém, tôi luôn có thể đổ lỗi cho tác động xấu xa của giáo viên dạy nửa kỳ đầu, Roddy Lewis.

Đặt cái bút đỏ xuống, tôi nghĩ về London và tương lai của mình nếu tôi vẫn còn vợ vẫn ở đó. Chắc chắn vẫn là thằng tôi với những đêm ngơ ngác, lảm nhảm và loạng choạng để rồi không thể nhớ gì vào sáng hôm sau. Có thể tôi vẫn kéo những người đàn bà không thích hợp về nhà. Tôi cũng có thể say khướt ngày này sang ngày khác.

Rồi tôi nghĩ về Fred và Jasper, Rick và Lucy, Buddy và Leila.

Như mọi loài vật đều có đôi, Rick và Lucy. Fred và Jasper. Jack và cô bé 16 tuổi. Jack và Miss P. M. Gilmour... Jack và... không ai cả.

Leila, Leila, Leila.

Nhắm đọc lại một năm nhật ký của mình, và em ở đó, được thần tượng hóa và ca tụng hết lời trong những áng văn bay bổng. Tôi nghĩ: Ngôn từ thật vô nghĩa. Chúng chỉ là những lời bào chữa và lí luận tầm thường rồi sẽ chóng bị vùi đi trong quên lãng. Sáo rỗng và mô phạm! Chúng làm cho tình cảm càng thêm dồn nén, nửa vờ, và giấu diếm một cách hèn hạ. Chúng thể hiện tính cười cợt, trốn tránh thực tại và trí tưởng tượng phong phú của tôi. Trách gì những người viết nhật ký là những kẻ chán đời.

Viết nhật ký có thể đã giúp tôi suy nghĩ một cách chín chắn hơn, khắc hẳn cách tôi thường tư duy, chỉ ra cho tôi những sai lệch trong nghề nghiệp và quan hệ tình cảm của mình. Nhưng giờ đây, nó lại trở thành chướng ngại vật dẫn tới những niềm vui mới. Nó trở thành nơi ẩn náu quá kín đáo cho tâm hồn tôi, nơi thực tại trở nên mờ ảo, cuộc sống thực bị bỏ mặc và xúc cảm bị nhem nhuốc bởi những từ ngữ bóng bẩy.

Vẫn nhớ những gì Claire (bác sĩ và y tá) đã giúp tôi tỉnh ngộ hồi tháng Hai: Tôi không phải là một đồ phế thải sống nhờ vào lòng thương hại của số phận. Tôi có thể gây ảnh hưởng đến những sự kiện xung quanh. Tôi có thể gây ảnh hưởng đến người khác. Chẳng có gì đáng ngại và mọi thứ đều quan trọng. Thời gian để ngẫm nghĩ đã qua rồi. Chấm dứt viết lách, đã đến lúc hành động. Thôi quan sát và bắt đầu động tay động chân.

“Il faut cultiver le jardin”^[81] phải vậy không?

Nhưng đưa cái triết lý bác học của Vontaire vào cuộc sống thế nào đây? Với lấy mobile và lần tìm số của Leila. Đã một tháng rồi kể từ khi tôi nói với em rằng tôi thích em. Và lúc đó, tôi cũng không đủ can đảm để kết thúc câu chuyện, ngay cả khi em nói rằng em cũng thích tôi. Tôi đã không cố đấu tranh để giành lấy em. Tôi chỉ im lặng lắng nghe những lập luận của em rồi vội vàng và lấy bầy chạy trốn.

Chuông điện thoại của em đổ một lần và tôi đập máy, mồ hôi đầm đìa, vứt vội chiếc điện thoại ra xa. Em bảo tôi đừng gọi. Tôi đang làm gì thế này? Em không muốn nói chuyện với tôi. Và tôi quá xấu hổ để nói chuyện với em. Tối thứ Bảy, có thể em đang ở đâu đó cùng Buddy.

Nhưng rồi điện thoại của tôi reo từ phía dưới sofa. Số gọi đến không được hiển thị.

“Hello, Jack Lancaster đây”. Tôi nói, đoán rằng đó lại là một cú điện thoại quảng cáo thô thiển từ Bangalore.

“Hello Jack Lancaster. Leila Sid-day-bot-tome đây”.

Tôi suýt sặc.

“Leila, Leila nào?”

“Có bao nhiêu Leila Sid-day-bot-tome mà anh biết?”

“Không, chỉ có một. Nhưng tại sao em lại gọi từ một điện thoại giấu số thế?”

“Bởi vì em đã từng cố gọi anh nhưng anh luôn lơ đãng khi thấy số của em”.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì anh không thể ngoài vùng phủ sóng khi ở ngay ngoài vi London được”.

“Cô tiểu thư London đáng ghét. Đó là vì tôi hơi xấu hổ sau khi thú nhận tình cảm của mình với em hôm sinh nhật đấy chứ”.

Em khịt mũi thành tiếng, nghe vẫn rất hấp dẫn.

“Anh chàng Jack Lancaster mà em biết, vâng, Jack Lancaster mà em biết và hôm mộ không bị xấu hổ bởi bất cứ chuyện gì cả. Nhất là khi anh ấy say khướt và chửi cả sếp hay chạy trần truồng xung quanh sân bóng”.

Cả hai chúng tôi cùng cười một cách gượng gạo.

“Thế có việc gì là Leila Sid-day-bot-tome lại gọi tôi?”

“Ừm,” giọng em trở nên nghiêm túc, “anh có biết Buddy tẻ nhạt và nông cạn đến thế nào không?”

Tôi khịt mũi thành tiếng, rất bất lịch sự.

“Bây giờ em mới nhận ra ấy à? Tôi thà lột da ở mông rồi ngồi lên một đồng tương ốt còn hơn phải tiêu nửa tiếng với riêng hắn”.

Em phá lên cười.

“Đó chính là vấn đề, Jack. Anh hài hước hơn tất cả những người khác”.

“Và Buddy có vẻ tẻ nhạt khi sánh với tôi?”

“Tất cả mọi người đều thành tẻ nhạt khi sánh với anh!”

“Nghe lằng mằng nhỉ!” Tôi nói, cố tỏ ra khiêm tốn nhưng thực chất thì hớn hỏ như mở cờ trong bụng.

“Ôi, thôi đi, chàng giáo viên tiếng Pháp bép ị và hói đầu ạ,” em nói. “Anh thừa biết là em luôn thích anh mà”.

“Thật hả? Không phải là vì đang cô đơn thất tình đấy chứ?”

“Ừ, vì cả lí do đó nữa”.

“Hà, cảm ơn nhé!”

“Nhưng em cứ ngồi hàng giờ, nhắm đi nhắm lại trong đầu bài diễn văn của anh hôm sinh nhật,” em nói, giọng có vẻ ghen ngào, “và em không thể dứt ra khỏi cảm giác bứt rứt rằng người duy nhất mà em đang cố trốn tránh chính là anh”.

Và tôi cũng chỉ nhớ đến thế. Chúng tôi tâm sự gần một tiếng đồng hồ. Tôi thổ lộ với em tất cả. Tôi đã đạt được những thay đổi mà tôi muốn.

Tôi tiết lộ với em tôi ngưỡng mộ em thế nào, cái chết của bố đã thay đổi cuộc đời tôi ra sao và tôi đang hạnh phúc thế nào với công việc dạy học của mình. Tôi còn kể với em về chuyến đi trượt tuyết với bọn trẻ con tuần tới.

“Jack, em cũng muốn đi cùng”.

“Thật hả, có chắc không?”

“Vâng, nghe có vẻ hấp dẫn quá!”

“Ồ, thế thì tuyệt quá. Em có thể xin nghỉ phép được không?”

“Em không quan tâm. Nếu Mr. Cox không cho em nghỉ, em sẽ lòi mấy bài của anh ngày xưa ra và bảo lão cút xéo. Em đã không được nghỉ ngày nào kể từ khi vào làm việc ở đây rồi”.

“Thế còn Buddy thì sao? Em định làm gì?”

“Anh ta sẽ sống nhăn răng thôi. Em bỏ anh ta ngay sau ngày sinh nhật anh rồi”.

Thế là tôi đi ngủ, đầy hạnh phúc.

Chủ nhật, ngày 11 tháng Mười hai

Tỉnh dậy sáng nay và ý nghĩ đầu tiên của tôi là
Yessssssssssssssssssssssssssssssss. [\[82\]](#)

Ý nghĩ thứ hai của tôi là, khỉ thật, tuần trước, trong trận thi đấu rugby, vừa xin được số điện thoại của cô giáo thực tập xinh đẹp và bây giờ tôi không được phép gọi điện cho cô ta nữa.

Ý nghĩ thứ ba là, tôi đang nghĩ cái quái gì thế? Leila yêu tôi cơ mà (có vẻ thế).

Ý nghĩ thứ tư là, có phải Leila đang lợi dụng tôi không?

Ý nghĩ thứ năm là, kệ cha, bị lợi dụng bởi Leila cũng chẳng có vấn đề gì.

Ý nghĩ cuối cùng của tôi là, Yessssssssssssssssssssssssssssssss. Nếu như một vài cú phôn không trả lời đã dẫn đến hiệu quả thế này thì không có vấn đề gì cả. Có lẽ cái trò “càng chạy càng đuổi” là một thủ thuật quý giá cho bọn đàn ông nhu nhược chúng tôi.

Nhưng rồi buổi chiều, Leila gọi lại để làm rõ rằng em sẽ đi trượt tuyết cùng không phải với tư cách là người yêu mà là chỉ một cô bạn độc thân của tôi. Cứ để xem mọi chuyện thế nào rồi tính.

Em nói đúng, tôi nghĩ. Chúng tôi không thể chỉ gặp nhau ở sảnh đi, hôn hít và bắt đầu một tình yêu từ đó. Nhưng điều đó cũng không làm tôi nhụt chí. Đó sẽ là một tuần thử thách. Tôi sẽ được thêm điểm mỗi khi vác hộ em ván trượt và mất điểm mỗi khi hát karaoke trước mặt em.

Chẳng phải tôi mong đợi hay lên kế hoạch trước gì nhưng bây giờ phải đi tập chống đẩy khoảng một tiếng và sau đó thì phải đi mua thêm mấy cái quần lót mới. Tất cả đồng quần của tôi, kể cả cái quần lót may mắn, đều thủng lỗ chỗ.

Thứ Ba, ngày 13 tháng Mười hai

Không khí ở Morley Park trước kỳ nghỉ đông thật dễ chịu. Trường học là nơi có không khí chào đón Giáng sinh tuyệt vời nhất. Nếu ở công sở, anh sẽ phải chịu đựng với những bữa liên hoan gượng gạo để rồi kết cục với rượu đổ tràn giày của Mr. Cox hay phải ngồi nói chuyện với Rupert (hói). Ở đây, chúng tôi có những buổi hát thánh ca, đóng kịch, liên hoan và xem giáo viên diễn kịch cổ điển (trong đó Norris Beaumont đóng giả là Santa Claus và Amy Barbour và Alice Price đóng vai tuần lộc).

Thậm chí tôi còn thích thú viết nhận xét trong học bạ. Phần lớn các giáo viên đều ghét việc này. Bob Lowson nổi tiếng vì chuyện xin nghỉ ốm mỗi năm vào tầm này để đỡ phải viết nhận xét. Chỉ trong một buổi chiều, tôi làm xong phần việc của mình:

“Khi Harry không bận buộc hộp bút vào rèm cửa, cậu là học sinh rất dễ bảo...”

“Năm ngoái, George xếp thứ 18 trên tổng số 19 học sinh. Khi Mr. Lewis viết rằng ‘Chỉ còn một con đường duy nhất mà George có thể đi từ đây’, tôi không nghĩ rằng thầy Lewis lại đoán rằng George sẽ đội sổ trong năm nay...”

“David học tốt nếu được giám sát chặt chẽ nhưng cậu ta luôn lẩn trốn nhanh như chuột nhắt...”

Và dành cho Bertie Anson và bà mẹ xinh đẹp:

“Bertie là một học sinh xuất sắc. Cậu rất hào phóng và chăm chỉ nhờ công lao chăm sóc của bố mẹ”.

Thật khó mà đợi nổi đến kỳ học tới.

Thứ Sáu, ngày 16 tháng Mười hai

Nếu trợn lẫn Norris Beaumont, Jack Lancaster, Leila Sidebottom và 20 cậu học sinh cấp một thì sẽ ra thứ gì? Câu trả lời: Một khởi đầu thuận lợi cho kỳ trượt tuyết.

“Norris”, tôi nói sau khi kết thúc phần nhận xét vào học bạ, “chắc chắn là không phiền gì nếu tôi rủ bạn đi cùng chứ?”

“Không, Lanky, tất nhiên là không rồi. Và cũng tốt hơn cho cậu nếu có ai đó trẻ trung đồng hành”.

“Tại sao lại nháy mắt đầy ẩn ý như thế, Norris?”

“Ôi, vấn đề với mấy cái dây thần kinh của tôi ấy mà. Đừng bận tâm. Thế bạn cậu tên gì?”

“Ông vẫn cứ nháy mắt đấy. Tên cô ấy là Leila Sidebottom”.

“Ôi trời, chúng ta không thể nói cho bọn trẻ con điều đó. Chúng sẽ giết cô ấy mất. Cái tên Leila thì hay thật nhưng có vẻ hơi thân mật quá. Bảo chúng gọi là ‘Miss Leila’ nhé?”

Và thế là “Miss Leila” ngay lập tức được lũ trẻ mê như điên. Blenkinsop thổ lộ với em rằng cậu ta phải lòng em ngay khi đèn báo “thắt chặt dây an toàn” được tắt đi khi tàu đi qua đường hầm xuyên eo biển Anh. ^[83] Bowles liền đâm Blenkinsop vì cậu ta mới là người yêu của Leila trước. Tôi vỗ nhẹ vào đầu gối Leila rồi thoải mái tựa hẳn vào ghế ngồi, mỉm cười hạnh phúc.

Chúng tôi đã ở đây được hai ngày và mê mẩn với môn trượt tuyết. Không từ ngữ nào có thể miêu tả được sự yêu thích của tôi với môn thể thao này. Đó là một bộ môn tuyệt vời, một sự kết hợp lý tưởng giữa luyện tập cơ thể và trò chuyện thân tình.

Nhưng phải trông 20 thằng quỷ sứ thật chẳng dễ dàng gì. Mỗi tối chúng tôi chỉ mong được đặt lưng xuống giường và ngủ một mạch đến sáng hôm sau. Nhiệm vụ tối mật của tôi cũng chưa thực hiện được vì khu nghỉ trọ quá đông nên Leila và tôi phải chung phòng ngủ 3 giường với Norris. Ông ấy có vẻ rất cảm thông và giúp đỡ chúng tôi nhưng hiển nhiên là không thể có những đêm đầy lãng mạn trong bể Jacuzzi trước ánh lửa lò sưởi bập bùng được.

Vẫn có thể cảm thấy núi tình cảm dồn nén giữa hai chúng tôi, nên tôi sẽ không bỏ cuộc. Như em đã nói, để xem mọi chuyện đi đến đâu.

Chủ nhật, ngày 18 tháng Mười hai

“Chiều nay tôi nhận trông một nhóm học sinh, nhóm còn lại thì để ở trường cho học trượt tuyết. Hai anh chị tranh thủ đi chơi với nhau đi”.

“Norris, ông lại nháy mắt rồi”.

“Ôi, cảm ơn, Lanky, và cút đi cho khuất mắt tôi.” Ông nói và đùa ném một nắm tuyết về phía chúng tôi.

Và thế là hai đứa tôi có một buổi chiều thơ mộng với nhau. Hôm nay cũng là ngày đệm giữa hai kỳ nghỉ nên cả khu khá vắng vẻ. Chúng tôi chơi trò “Điệp viên 007 James Bond trên sườn tuyết”, thay nhau đóng vai kẻ xấu và điệp viên, rượt đuổi nhau dọc theo sườn núi, hò hét đến khản giọng và ngã lăn quay vì mệt ở dưới chân núi.

Trước 5 giờ chiều, chúng tôi bắt chuyến cáp treo cuối cùng đến La Face và ngồi trong quán café trên đỉnh, ngắm nhìn những đỉnh núi màu hồng nhạt phía xa xa, đợi cho tuyết dừng rơi ở sườn núi phía dưới.

Tôi hợp một ngụm lớn thứ rượu làm ấm người. Nếu như tôi không bày tỏ được lòng mình ở đây, nơi có cảnh quan thiên nhiên đẹp đến xao lòng hỗ trợ thì tôi sẽ vô vọng ở mọi nơi khác.

“Leila, có điều này tôi muốn nói từ lâu...”

“Anh không phải nói gì đâu, Jack”.

Em tựa người về phía trước và hôn lên môi tôi. Mê ly! Em vòng tay ôm lấy cổ tôi và hôn tôi thật sâu. Chúng tôi hòa tan vào nhau. Tôi sinh ra là để cho em. Tôi mất liên hệ với thế giới vật chất xung quanh. Trong đầu tôi, pháo hoa nổ tung rực rỡ. Tôi có thể nhìn thấy các thiên thần đang say sưa thổi kèn trumpet trên các đỉnh núi xa xa. Các tiểu thiên sứ mê mải gảy đàn harp. Blenkinsop...

“Blenkinsop? Tại sao cậu lại đứng như trời trồng ở đây thế?”

“Thưa thầy, em bị lạc. Em không tìm thấy Mr. Beaumont đâu”.

Cậu chàng dừng lại và cười tinh quái: “Thầy ơi, thầy ‘sexing’ Miss Leila à?”

Tôi nhìn Leila, tay em vẫn nắm giữ lấy tay tôi. Em quay sang cười khúc khích, thật dễ thương.

“Đúng thế đấy, anh chàng Thomas Blenkinsop trẻ tuổi ạ. Nếu như Mr. Lancaster không hành động ngay lập tức thì sẽ gay go đấy!”

Thế là tôi làm theo yêu cầu của Miss Leila. Đến lúc chúng tôi về đến phòng và đưa Blenkinsop về phòng trọ an toàn, trời đã đổ tuyết. Cũng chẳng dễ dàng gì để trượt tuyết trong thời tiết âm 20 độ C khi cả cơ thể cứng cứng. Norris để lại một lời nhắn rằng ông đã tìm thấy một phòng khác trong khách sạn đối diện.

Leila nhìn tôi và mỉm cười. Như thể có ai đó đã bật công tắc điện cao thế từ lưng em. Em tỏa sáng đầy hạnh phúc. Tôi cười lại.

Em bước đến và mở túi đồ vệ sinh cá nhân của tôi.

“Jack, tại sao lại có một hộp đầy bao cao su thế này?”

“Vật dụng sinh tồn thiết thực đấy. Chúng có thể đựng được khối nước uống”.

“Tất nhiên rồi”, em khúc khích, móc một chiếc ra khỏi hộp, “Anh sẽ đi xuống chứ?”

“Nếu như em bấm đúng chỗ”. Tôi trả lời.

Chúng tôi bỏ qua bữa tối. Khi bình minh, chúng tôi đã bấm đủ mọi chỗ mà một người đàn ông và một người đàn bà có thể biết đến.

Thứ Tư, ngày 21 tháng Mười hai

“Jack, anh không hối lộ bọn trẻ để chúng nói tốt về anh đấy chứ?”

“Không, vì sao?”

“Chỉ hỏi cho biết thôi. Bọn chúng không hết lời ca ngợi anh, cho dù chúng nghĩ rằng anh dạy một môn học vô bổ”.

“Haha, hừm, khu du lịch này không phải là chỗ tốt nhất để kiểm tra trình độ tiếng Pháp của chúng. Có lẽ anh là người nói tiếng Pháp chuẩn nhất khu này, mặc dù anh không thể phân biệt được “cul” với “coude”.”

“Mông với khuỷu tay á?”

“Tốt lắm, bé yêu ạ. Em không phải chỉ có một gương mặt thánh thần và một cơ thể hoàn hảo đâu!”

“Lại đây và vắn vãi em một lần nữa trước khi xe lăn bánh, anh chàng to lớn lực lưỡng của em và chúng ta sẽ hòa với đám đông vui nhộn trên đường về”.

MỘT KỲ NGHỈ HẾT Ý.

Thứ Sáu, ngày 23 tháng Mười hai

Tôi vốn ghét lễ Giáng sinh. Tôi nghĩ đây là một sự đày đọa đối với bọn thanh niên chúng tôi – những kẻ không còn con nít nữa nhưng tính tình thì vẫn trẻ con, phải cố giữ thể diện cho một dịp lễ “giả vờ gia đình hạnh phúc”. Cứ vào thời điểm này, tôi lại đứng ngồi không yên với cảm giác lo âu, bồn chồn và chán chường.

Trong những năm trước, tôi có thể dự đoán chính xác điều gì sẽ xảy ra: Mẹ sẽ khóc, bố sẽ uống quá nhiều, gà tây thì cháy, anh em họ cãi vã, những người họ hàng già nua sẽ kể đi kể lại những câu chuyện cũ rích từ lúc ăn trưa đến ăn tối. Chúng tôi sẽ có mặt ở nhà thờ làng như mọi năm, nơi một bên là những người đóng bộ chỉnh tề, đọc bản Kinh thánh kiểu cũ, lẫn át giọng của những người mặc quần jeans, đọc bản Kinh thánh tân thời ngồi phía bên kia. Mọi người sẽ cố giữ ấm cho cơ thể bằng cách hát thật nhanh những bài thánh ca, làm cho Mrs. Tomalin phải chật vật bên cây đàn organ.

Một vị bác sỹ đã nghỉ hưu sẽ đứng lên đọc chương John 1 bằng cái giọng: “Tôi đang đọc John 1” và chúng tôi đều nhớ phải đứng lên và giả vờ đang nghĩ về một cái gì đó quan trọng hơn bữa trưa. Một vị mục sư 80 tuổi sẽ kể vài giai thoại dễ hiểu và một cách kín đáo nhắc nhở những người không đi nhà thờ thường xuyên (99%). Thỉnh thoảng, vị mục sư sẽ cầu nguyện cho Đức vua George và khi nhận ra sai lầm, đổi lại thành Nữ hoàng Elizabeth. Khi chúng tôi ra về, Mr. Tomalin sẽ gọi nhầm tên tôi thành em trai tôi và bảo với bà vợ rằng đã lâu lắm rồi ông không cầu nguyện cho Vua George.

Những người anh em họ xa tít tắp sẽ gửi cho chúng tôi một hộp highlight như bao hộp thuốc nhuộm khác mà họ đã gửi từ khi chúng tôi đủ lớn để biết tự nhuộm tóc. Con chó sẽ bị nôn mửa vì bội thực và chúng tôi sẽ xem Thánh ca của Vua và Bài chúc Tết của Nữ hoàng trên tivi (xem bà liệu có xin thoát vị không). Ba tháng sau, chúng tôi sẽ nhận được một lá thư cảm ơn từ một trong những đứa con đỡ đầu của bố mẹ, được in ra từ máy tính: “Kính gửi (tên). Xin cảm ơn về món quà giáng sinh. Hai bác thật là tốt bụng. Con rất mong được dùng đến nó. Kính thư. Blogs”.

“Năm nay,” mẹ nói, “sẽ khác hẳn mọi năm. Mẹ sẽ không đến cái nhà thờ nơi bố đã ra đi, để nói lời cầu nguyện đến một vị Chúa trời mà mẹ

không có niềm tin. Mẹ cũng sẽ không nai lưng trong bếp hàng tiếng đồng hồ để nấu một bữa ăn chỉ tổ làm chúng ta cảm thấy tội lỗi và lên cân”.

“Mẹ nói đúng, tất nhiên là mẹ đúng”. Ben xen lời, nghe rất người lớn. “Năm nay hai anh em con sẽ phục vụ mẹ. Mẹ chỉ việc nghỉ ngơi và hưởng thụ thôi”.

Chủ nhật, 25 tháng Mười hai

Ngày Giáng sinh.

Bố mẹ Leila đi vắng trong ngày Giáng sinh nên tôi ướm hỏi mẹ liệu bà có muốn lên chơi với chúng tôi không.

“Lạ lùng thật đấy. Có ai lại đi vắng vào ngày Giáng sinh cơ chứ?”

“Bố Leila làm việc trong quân đội. Leila phải đi làm vào ngày mai. Mọi chuyện thay đổi vào phút chót mà mẹ. Mẹ nhớ đối xử tử tế với cô ấy, mẹ nhé!”

Và mẹ khá nường nhẹ với Leila. Rất chiều chuộng và nhẹ nhàng với em nữa là khác. Ben và tôi bận nấu ăn trong khi Leila và mẹ quăn quýt nói chuyện, Leila cũng không giận khi mẹ nhầm gọi em là “Lucy”.

“Leila”, mẹ nói sau khi đã nhớ như in tên em, “cháu được phép bỏ thằng Jack nhà bác bất cứ khi nào cháu muốn. Nhưng nếu nó muốn bỏ cháu thì nó sẽ phải trả giá đấy!”

Ai bảo “một giọt máu đào hơn ao nước lã”?

Chúng tôi vừa ngồi xuống để nghe bài phát biểu của Nữ hoàng thì Rick nhắn tin cho tôi;

“Lucy sắp đẻ. Ở Chelsea, Westminster. Mày đến ngay được không?”

Hắn lại đánh vần sai nhưng tôi quyết định bỏ qua. Tôi thực sự muốn đi. Tất cả chúng tôi đều muốn nhưng chúng tôi đã uống quá nhiều rượu. Không ai có thể đủ tỉnh táo để lái xe được.

“Thế mẹ thì sao?” mẹ hỏi. “Mẹ gần như không chạm một giọt rượu nào. Mẹ sẽ chở chúng mày tới đó”.

Thế là chúng tôi nhảy lên xe do mẹ lái, phóng như bay trên đường cao tốc M4 vắng vẻ về phía Tây London. Mặt mẹ thật sống động với sự hưng phấn được điều khiển tay lái.

“Lâu lắm rồi mẹ không thăm ai đẻ,” bà cười.

Chúng tôi đỗ xe trên hai vạch vàng ngoài bệnh viện. Ben viết vội vài dòng giải thích cài phía trước kính xa nhằm đánh vào lòng từ thiện của cảnh sát giao thông.

Chúng tôi lòng sục khắp các hành lang cho tới khi tìm thấy khoa sản. Rick ở đó, đi ngược đi xuôi đầy lo lắng trong khi Fred, Jasper và Katie cố

gắng an ủi, vỗ về.

“Chúng tôi có muộn quá không?” Mẹ hỏi lo âu.

“Cháu cũng không rõ nữa, innit?” Rick căng thẳng nói, quay lại kiểu nói quê mùa. “Cô ấy không cho cháu vào. Thực tế là cô ấy còn chửi cháu là cút mẹ nó ra ngoài”.

Mẹ tôi phì cười.

“Bác không ngạc nhiên đâu. Bác còn nói tệ hơn thế nhiều với bố của Jack kia”.

Một y tá thò đầu ra khỏi phòng.

“Mọi người có thể vào thăm sản phụ”.

“Hả, tất cả chúng tôi à?”

Cô y tá quay vào để hỏi Lucy. Tôi có thể nghe cô ta miêu tả qua từng người chúng tôi.

“Vâng, tất cả mọi người”.

Chúng tôi đứng chật căn phòng nơi Lucy ôm ấp một chú bé tí xíu với mái tóc đỏ rực. Rick chạy lại hôn cả hai mẹ con, quỳ hẳn xuống bên cạnh họ. Katie cũng lại gần và hôn cháu trai.

Lucy ngược mắt nhìn và mỉm cười.

“Cháu sẽ đặt tên cho bé là Charles”, nàng nói với mẹ tôi.

Thứ Năm, ngày 29 tháng Mười hai

Tôi thành công trong việc thuyết phục Leila nghỉ phép giữa kỳ Giáng sinh và Năm mới. Chúng tôi ở bên nhau hạnh phúc giữa vùng quê thanh bình – cùng đưa chó đi dạo, xem tivi, làm tình và chơi Monopoly (một trò chơi mà em cực kỳ hiếu thắng, cũng như khi ở trên giường vậy).

“Em là một tên tư bản độc đoán, phải vậy không?” chiều nay tôi âu yếm hỏi em khi em chiếm hết nhà đất của tôi.

“Đúng thế”, em đáp, miệng cười duyên. “Chúng ta bổ sung cho nhau, anh yêu ạ. Em làm ở ngân hàng với khả năng tài chính vững chắc. Anh là anh giáo yêu nghề sẵn sàng bù đắp những thiếu hụt về đạo đức của em”.

“Đúng vậy”, tôi tán thành. “Chẳng có ai là hoàn hảo cả”.

Thực ra, chẳng có bất cứ thứ gì trên đời này là hoàn hảo, tôi thầm nghĩ khi ngắm Leila thiếp đi bên ánh lửa bập bùng. Em là kết hợp của sự thanh lịch và độc lập của loài mèo với sự tình cảm, dễ gần của những chú cún bông.

Đủ rồi! Tôi giật mình kinh hãi. Không tiếp tục dấn sâu vào sự đa cảm như xưa nữa.

Tôi nhận ra rằng, kể từ khi biết em, tôi đã đặt em lên bệ thật cao và tự dựng các chương ngại vật xung quanh để cản đường mình.

Thực tế không còn thơ mộng như xưa nữa, nhưng cũng không kém phần thú vị. Em cũng có những điểm yếu như bao nhiêu người khác. Ngày mai mọi chuyện có thể thay đổi. Chúng tôi chỉ là những thanh niên ở tuổi hai mươi. Miễn là giờ đây, tôi cảm thấy hạnh phúc.

Thứ Sáu, ngày 30 tháng Mười hai

“Có thằng dở hơi nào lại ăn mừng Lễ Giao thừa với người yêu, bạn gái cũ, con trai vừa đầy một tuần tuổi của bạn gái cũ với người bạn thân nhất, thằng bạn đồng tính vốn ở cùng nhà và bạn trai của hắn không?”

“À, với cả em trai Ben nữa. Vẫn còn trẻ trung và ngây thơ. Cố mà vui với bất kỳ bữa tiệc dành cho các ông bà già 42 tuổi nào mà cậu được mời đến nhé!”

Thứ Bảy, ngày 31 tháng Mười hai

Mười phút nữa là đến Giao thừa trong căn hộ của Rick và Lucy. Charles Fielding ngủ ngoan trong cũi.

Tôi đi ra nhà vệ sinh, rút điện thoại ra và lần bấm danh sách một cách vô thức. Đây là thế giới của tôi, là lá gan sinh tử bên ngoài cơ thể tôi, một mẫu hệ của riêng tôi bao gồm những tên gọi và con số. Ban ngày, chúng luôn sống kể bên tôi và ban đêm chúng nằm im trên chiếc bàn kê cạnh giường ngủ, nạp năng lượng trong khi tôi cũng nạp năng lượng cho chính mình.

Có cả thấy 209 số: 170 của bạn bè, 23 số của đồng nghiệp mới và cũ, 7 của người thân và 9 số tôi không thể nhớ nổi họ là ai. 80 số trong đó là của phụ nữ, tôi đã từng dong đưa với 30, ngủ với 7 và hẹn hò với 3.

“I love you”. Tôi bấm nhanh dòng chữ đó lên màn hình. Đơn giản là bấm vào hàng loạt các con số 4056830968 rồi bấm “gửi”.

Tôi gửi tin nhắn tới nhiều người nhận. Tất cả mọi người thì đúng hơn. Toàn bộ 209 người đã từng gắn bó đến cuộc đời tôi ở một mức độ nào đó để được lưu lại trong điện thoại của tôi, bao gồm cả Sở Giao thông London cũng vừa được báo là Jack yêu họ.

Rồi bọn họ sẽ coi đây là trò đùa của một thằng say. Có thể thực chất là như thế. Nhưng tôi cảm thấy phải nói điều gì đó với thế giới này.

Có tiếng gõ cửa.

“Anh đang làm gì trong đó, Jack? Anh không định thực hiện cú ‘giải thoát’ từ xa đấy chứ?” Leila khúc khích cười.

“Không, anh chỉ suy nghĩ một chút thôi”.

Tắt điện thoại, tôi bước ra hành lang. Em đứng đó, mỉm cười dịu dàng.

Em tựa người về phía trước và hôn tôi lên mũi.

“Anh là một chàng trai vui tính,” em ngọt ngào nói và nắm lấy tay tôi.

Mọi người bắt đầu đếm ngược ở phòng bên kia. Có lẽ tôi không nên gửi tin nhắn đó đi. Nhưng quên đi. Kể từ bây giờ, tôi chỉ nuối tiếc những điều mình không làm. Không bao giờ hối hận những việc đã làm.

6, 5, 4, 3...

Hai đứa tôi hôn nhau khi đồng hồ Big Ben đổ chuông ngân vang. Chúng tôi cùng nháy và cười. Chúng tôi ngồi lại với mọi người đến khi bình minh rạng rồi cùng bước qua London vắng vẻ về căn hộ của Leila ăn sáng. Tôi viết những dòng này khi Leila ở trong nhà tắm. Và rồi tôi đóng file này lại, một lần cuối cùng.

“Accept all changes?” Máy tính hỏi.

Đúng vậy, tôi nghĩ là tôi sẽ chấp nhận mọi thay đổi.

Nếu như bạn có thể dự đoán 12 tháng tới dựa vào những gì xảy ra trong đêm Giao thừa thì tôi sẽ có một năm mới đầy hứa hẹn trước mắt.

HẾT.

- [1] Cuộc sống tươi đẹp – Bài hát nổi tiếng của nam ca sĩ người Puerto Rico, Ricky Martin.
- [2] Oscar Wilde (1854-1900), nhà thơ người gốc Ireland, nổi tiếng với khiếu hài hước sắc sảo.
- [3] West End: Khu sang trọng của London.
- [4] Túc Kinh thánh.
- [5] Ở Anh và Ailen, giới nhân viên ngân hàng và một số ngành liên quan có từ 8-10 ngày nghỉ riêng một năm, được gọi là “bank holiday”.
- [6] “Think outside the box”: Thành ngữ tiếng Anh ám chỉ cách suy nghĩ giải quyết vấn đề mới lạ, không bị ảnh hưởng bởi lễ lối truyền thống, thường dùng trong quản lý kinh tế.
- [7] Bản trình bày nội dung bằng các trang tóm tắt truyền lên máy chiếu từ máy tính, phổ biến nhất là chạy bằng chương trình PowerPoint của phần mềm Microsoft Office.
- [8] Party: Bữa tiệc: Ở Anh, supper và dinner đều là bữa tối, nhưng supper thường ăn nhẹ và ít trịnh trọng hơn.
- [9] Mum and Dad: Bố và mẹ, gọi thông thường. Mummy and Daddy: Gọi một cách thân yêu.
- [10] Nhân vật trong loạt phim hài trên truyền hình Anh do diễn viên Sacha Baron Cohen đóng.
- [11] Congestion Charge: Lệ phí dành cho các loại xe cơ giới chạy qua một số tuyến đường chính ở London, nhằm hạn chế tắc đường và gây quỹ đầu tư cho hệ thống giao thông của thành phố.
- [12] Bank Station: Một trong những ga tàu điện ngầm quan trọng ở trung tâm London.
- [13] The Flying Scotman, có nghĩa là Người Scotland bay. Chuyến tàu hơi nước chạy từ London đến Edinburgh, thành phố ở xứ Scotland bắc Anh, nổi tiếng chạy khỏe, nhanh và ẩm ỉ.
- [14] Merge & Acquisition Department: Bộ phận chuyên làm về mua bán các công ty nhỏ để sát nhập và các tập đoàn lớn.
- [15] Sidebottom là một họ khá lâu đời ở Anh. Trong tiếng Anh, Sidebottom có nghĩa là phía bên hông.
- [16] Oxford Street: Phố mua bán sầm uất ở London. Giữa tháng Tám là mùa hạ giá.

- [17] Nguyên văn sorry trong tiếng Anh vừa có nghĩa là “xin lỗi”, vừa có nghĩa là “đáng tiếc, cảm thông”.
- [18] Mate: Anh bạn, từ thuần Anh Anh, không có ở tiếng Anh Mỹ.
- [19] “Color”, “thru”: Tiếng Anh Mỹ, tương đương với “colour” và “through” trong tiếng Anh Anh.
- [20] Con chó, tiếng Anh là “Dog”, nói ngược lại thành “God”, chúa trời.
- [21] Innit: Cách nói lóng của “isn’t”, thường được thanh niên đường phố sử dụng.
- [22] Chơi chữ trong nguyên văn: “sack” trong tiếng Anh vừa có nghĩa là chăn gối vừa có nghĩa là sa thải.
- [23] Biểu tượng quỳ gối hỏi xin kết hôn.
- [24] Kỳ chay tịnh, hay còn gọi là Lent: Theo truyền thống của người Thiên chúa giáo, đây là 40 ngày trước lễ Phục sinh dành cho chay tịnh và cầu nguyện để tưởng nhớ tới thời gian Jesus bị bỏ đói trong sa mạc.
- [25] Nguyên văn: “L for Lucky Leila, L for love, lust and longing”.
- [26] Nguyên văn: “L for Lancaster, L for loser”.
- [27] Hugh Hefner: Chủ tạp chí Playboy.
- [28] Theo quy định ở Anh, các tạp chí có nội dung khiêu dâm phải được bày bán ở ngăn cao nhất, tránh tầm mắt của trẻ con.
- [29] Tiếng Anh, rút gọn của từ pornographic: Phim ảnh khiêu dâm.
- [30] Ca sĩ nhạc folk (dân ca đương đại) người Anh.
- [31] Giấy chứng nhận thôi việc ở Anh.
- [32] Từ chỉ các công ty có cổ phiếu giá ổn định ở mức cao.
- [33] Good Friday hay còn gọi là “Ngày thứ sáu Thần thánh”, là ngày nghỉ lễ ở Anh. Ngày này nhằm để tưởng niệm ngày Jesus bị hành hình.
- [34] Nguyên văn tiếng Anh: “I would love to spread her over my sheet”, chơi chữ của spreadsheet nghĩa là bản Excel.
- [35] Jack dùng từ “cunt” (từ chỉ bộ phận sinh dục nữ) là một từ rất nhạy cảm trong tiếng Anh và bị cấm dùng ở các phương tiện thông tin đại chúng hay tại các công ty lớn.
- [36] Dick là từ lóng chỉ bộ phận sinh dục nam.
- [37] Tái bút, nói thêm.
- [38] Cicero: Nhà tư tưởng La Mã, nổi tiếng về khả năng diễn thuyết.

- [39] Barbecue: Khi mùa hè đến và thời tiết khô ráo ấm áp, dân Anh cũng như các nước Âu Mỹ khác thường tổ chức tiệc nướng ngoài trời.
- [40] Chơi chữ: FCUK là một nhãn hiệu thời trang của Pháp, viết trại của từ fuck là một từ tục. Cả cụm từ trên có nghĩa “tiên sư cả hệ thống”.
- [41] Ngày nghỉ cuối tuần.
- [42] Ê, đồ lạc loài, có tí lá thuốc nào không vậy?
- [43] Winston Churchill (1874-1965), Thủ tướng Anh nhiệm kỳ 1940-1945 và 1951-1956. Margaret Thatcher (s. 1952), nữ Thủ tướng duy nhất của Anh, cầm quyền từ 1979-1990.
- [44] Tramp: Nghĩa là người vô gia cư, cũng là tên gọi nhân vật lang thang trong các phim hài của Charlie Chaplin.
- [45] Nam diễn viên người Mỹ, nổi tiếng với vai người Nhện trong bộ phim cùng tên.
- [46] Tiếng Pháp, buồn cười nhỉ.
- [47] Phim hài nhiều tập, chiếu trên tivi của Anh.
- [48] Em chẳng biết vì sao em không đến.
- [49] Đồng tính luyến ái.
- [50] Tiếng lóng chỉ quan hệ tay ba.
- [51] Casanova: Nhà văn, nhà thám hiểm người Áo, sống ở thành Viên, nổi tiếng đa tình, được mệnh danh là “người tình tuyệt diệu nhất thế giới”.
- [52] The Godfather: Nhân vật trùm mafia ở New York, Mỹ trong tiểu thuyết cùng tên của Mario Puzo (1920-1999).
- [53] Nhân vật bà mẹ trong tiểu thuyết Kiêu hãnh và Định kiến của Jane Austen (1775-1817).
- [54] Nghĩa là Mặt trời, một tờ báo khổ nhỏ chuyên đưa tin giật gân theo lối cánh hữu.
- [55] Ở Anh phương tiện giao thông đi bên tay trái, ngược với các nước khối Cộng đồng châu Âu (EU).
- [56] Nghĩa là Người bảo vệ, báo theo đường lối trung tả.
- [57] Nghĩa là Độc lập, báo theo đường lối tự do, trung tả.
- [58] Nghĩa là Điện báo hàng ngày, báo theo đường lối bảo thủ.
- [59] Mặt trận Anh, diễn ra từ 10-7-1940 đến 31-10-1940 trong giai đoạn đầu Thế chiến II, giữa không quân Đức quốc xã và phòng không Hoàng gia Anh.

- [60] Bóng bầu dục.
- [61] Tên gọi của Đảng Bảo thủ ở Anh.
- [62] Thủ đô của Pakistan, hơn giờ ở Anh 5 tiếng.
- [63] Chào các bạn.
- [64] UK là viết tắt của United Kingdom, tên gọi chính thức của Liên hiệp Vương quốc Anh.
- [65] Thế giới thứ nhất là khái niệm chỉ các nước công nghiệp phát triển, ví dụ như Anh.
- [66] Một loại bột ngũ vị dành cho ăn sáng với sữa tươi.
- [67] Một trào lưu hiện nay ở Anh và các nước phát triển trên thế giới, chỉ mua hàng nhập từ các nước nghèo với đảm bảo người sản xuất được đối xử công bằng, không bị bóc lột sức lao động.
- [68] José: Một tên gọi phổ biến của người Tây Ban Nha.
- [69] Xin chào tiếng Tây Ban Nha.
- [70] Ngài tiếng Tây Ban Nha.
- [71] Từ lóng tiếng Anh, dùng để chỉ bộ phận sinh dục của người phụ nữ.
- [72] Di tích thành phố cổ của người Inca.
- [73] British Airlines: Hãng hàng không Anh Quốc.
- [74] Bộ phim tình cảm hài lãng mạn của Anh được chiếu ở Việt Nam với tựa “Yêu thực sự”
- [75] Field Marshall Haig: Vị đại tướng đã lãnh đạo quân đội Anh thành công trong cuộc Chiến tranh Thế giới lần thứ nhất.
- [76] Nhân vật hoạt hình của Anh: Tướng Blimp nổi tiếng về cách phát âm lủng củng và ngọng nghịu.
- [77] Sir Clive Woodward: Cựu huấn luyện viên thành công của đội tuyển rugby Anh.
- [78] Secretary: Trong hệ thống ngôn ngữ Anh và Mỹ, Secretary còn có nghĩa là bộ trưởng ngoài nghĩa thông thường là thư ký.
- [79] Xử lý các thông tin điện tử nhận được.
- [80] Chia sai động từ “đi” ở tiếng Pháp.
- [81] Thành ngữ tiếng Pháp, tương đương với tiếng Việt là: “trồng cây nào hái quả ấy”
- [82] Yes: Vâng.

[83] British Channel hay English Channel: Eo biển giữa đảo England (Anh) và lục địa châu Âu. Người Pháp gọi là eo biển Manche. Đường hầm qua eo biển này nối giữa Anh và Pháp.